

7556

www

د یوان

احمد شاه ابدالی

پښتو اکېډمي د مسوړیو نورستی

۵۹۱۰۵۹۱
ABD

د دیوان احمد شاه ابدالی

ترتیب او تدوین:

قاضی ټالپت الله

پښتند کلو:

مولانا عبدالقادر

پښتواکيډيزيچ پښتو کالونيوسټي

ب

د پښتو اکيډمي د مطبوعاتو د سلسلې نمبر ۲۲۷

7554

PASHTO ACADEMY
UNIVERSITY OF PESHAWAR

نومبر کال ۱۹۶۳ء

دویمه اشاعت :-

یونډ (۱۰۰۰)

تعداد :-

دره ښه روپۍ

قیمت :-

په اهتمام د خیال بخاری

په پبلک آرټ پریس پېښور کېښه چاپ شو.

پښتو کلام

د احمد شاه ابدالي پښتو کلام و کتاب په شکل کيښه په يرومجي ځل نه چاپ کيدې. د کابل د پښتو ټولنه له طرفه د لوي احمد شاه بابا په نوم څو کاله اوسه د احمد شاه ابدالي پښتو کلام راغونډ شوې او چاپ شوې وو. دې په دې خوا وخت کيښه بې ديوخي پوره اوڅر دارو عالمانو او طالبو علمانو په نور او لس کيښه ويري کم غلټه داسې وو اوږدې چه هغوي ته د معلومه ده چه احمد شاه ابدالي د پښتو شعر ميراث هم پر يېښه کړه دده د فارسي کلام د وجود نه خو ډير خلق خبر وو. دې په پښتو کيښه شعر وړکيل دده د ژوند د عامو واقعاتو په تاريخ کيښه ويري کم راغلي دي.

د خدايې کړوته کومې چه په کال ۱۹۵۵ کيښه دده مړت چه پښتو اکيډمي د پښتو ميراث يو نيو رسټي سوري لاندې جوړه شوه دود هگرگټ نه ورته د پښتو نړيواله اوکيا کتابونه د روان شول. او په يرومجي څو مياشتو کيښه چه کومې بېش بهانې اکيډمي د داور سيمه په هغه کيښه د خوشحال خان يوشک او د مذهب ديوان او د احمد شاه ابدالي د پښتو کلام دوه مجلې او د مصري خان او د صدي خان د کلام مجلې شاملې وې. د کتابونه اکيډمي ته څنگه په لاس راغلي دي د هغه قصه د دې کتاب د مرتب او ايډيټ کونکي بناغلي قاضي هدايت الله په ديباچه کيښه ذکر شويده. د احمد شاه ابدالي ديوان يوه بله نسخه د برتېش ميسونيم ليدان نه اکيډمي ته د مايکروفيلم په شکل کيښه را رسيدلې ده. د مطالع او مقابلې نه پس د معلومه شوه چه د احمد شاه د ټول کلام مجموعه که راغونډ او چاپ شي نو د ابي نرياته مکمله وي.

لکه اکیېمي دافصله اوکړه چه داديوان چاپ کړي. احمد شاه بابا د هند و پاکستان په تاريخ کيڼه چه کوم اړخ مقام لري دهغه د تفصيلي ذکر ضرورت د دے ديوان په ديمباچه کيڼه نه بنکاري. په فارسي، اردو او انگرېزي ژبو کيڼه په احمد شاه، په حيثيت ديو سپاهي، فاتح او جرنيل پيرخه ليکل شوي دي او د پير نور شاه ليکلو کيڼايش پکيڼه پاتے دے. په تير و غور کالو کيڼه د احمد شاه بابا د ژوند او کار نامو په تاريخي اهميت د پروفيسر گنډا سنگه (د پتهيلک د لايبريري مہتمم) په کتاب «احمد شاه دراني» او د سرائف کير په کتاب «دي پتهانز» کيڼه پيرخه ليکل شوي دي. د اکیېمي په قبضه کيڼه ځے نور دستاويزونه داسے راغلي دي چه که الله پاک عالمان او طالب علمانو له په دے ميدان کيڼه د تحقيق اولهون توفيق ورکړي نو يقين دے چه د تاريخ په پانږو په د احمد شاه ابدالي او د هغه د زمانے د نور و جري جرنيلانو لکه بنجيب اندول و غيره څه پير په نړۍ خبرت ميدان ته راوړي. پروفيسر گنډا سنگه د خپل کتاب په تمهيد کيڼه دالي چه :-

«د اتليم صدے د قبل ايز هندوستان د تاريخي تحقيق په ميدان کيڼه زه په دے خبره پير حيران شوم چه احمد شاه ابدالي په وسطی ايشيا کيڼه يو پير لوست تاريخي شخصيت وو. اوسره د دے چه زه په يو داسے کوم کيڼه لوست شوم ووم. چه د احمد شاه په حقله به ما په ورکو ته والي کيڼه داسے قصه آوري دے چه هغه يو داسے مرسپه وو چه په هندوستان راغونډه شو او په منو نوسره زم او په زرگونو غلامان دے ځان سره خوندي کړل. دے چه زما مطالعہ خورمه زياتيده نومانه د دے سړي په ژوند کيڼه د لوست دالي خبره ځي ته را تلې. او د دے نتيجه ته اورسيدم چه دے د ايران د نادر شاه افشار نه که لوست

[illegible]

داده شاه آبد الی دادیوان دشاعرے دآرخه نه دی کتل پکار- کیده
 دی پ دده شعرخه لوستو دکوته دشعر د لوازما تله رویه نیمکریه بشکاره شی
 دده عقائد، ایمانی قوت، اخلاص، میته اوپت او بیادده علم او تصوف
 پ دده مجموعه کینه شخصیت په یونوی رنگ کینه بشکاره کیری- یو طرفه
 سپاهی اول طرفه ضوق، دادواړه کیفیتونه په یو ذات کینه جمع کیدل مجبیه
 دده بشکاری- په دے دزیات خه لیکلویه حاله که لوستونکی دده دادیوان اول
 ورغه په درسته وینا ثبوت وی-

دا خود احمد شاہ خیل کلام دے - داکیدی نہ طریقہ بہ را تلو تلو خرمیاشتو
 لیس دا احمد شاہ شاہنامہ ہم چاپ شی - داپنتو مثنوی دے چہ دا احمد شاہ د
 داریجی داعتات پکینے ذکر شوی دی "دشاہنامہ احمدیہ" پہ نوم پہ فارسی
 داکیدی داپنتو د مثنوی دسیا لکرتیو مشہور شاعر نظام الدین عشرت لیکرے
 نظام الدین عشرت ددے مثنوی دے قلمی نسخے دی چہ یوہ دحید و آباد پہ

اسیغیه لاسبری کینے ده ، بله په برقتش میوزیم کینے او دسریغیه دخالسه کالج
 او دسریغیه کتب خانه کینے ده . هم په دے کتب خانو کینے د نظام الدین عشرت
 په بل کتاب هم موجود دے چه نوم ئے " نادر نامه " دے . نادر ئے یوه دسریغیه
 په پښتو اکیدایي کینے موجود ده او اکیدایي د کوشش کوی چه د شاهنامه احمدیه
 یوه نسخه حاصله کوی . یقین دے چه په دے خواؤ شا کینے د شاهنامه احمدیه
 فارسی نسخه نیمه ضرور چانه چانه وی - خدا ئے دے او تری چه دغه نسخه خرتی
 بیا موندے شی چه د محققینو په کار راښی موند ته د معلومه شو د ده په دسریغیه
 د شهور عاتم او محقق پیر حسام الدین راشدی د شاهنامه احمدیه د چاپ کولو
 بند بنا کوی . داد احمد شاه په حقله داسے اهم دستاویز خرمنامه ده چه په د
 خواو شا کینے موندے شو د او چاپ شو د وے - اکیدایي نه که د کتاب په کتو
 راغی نو په چاپ کولو کینے به ئے هیڅ ویل او تری - وے کاش چه د دغه خواو شا
 دا تر په زړو قلمی نسخو وړ کولو کینے شومتیانه وے کړے - شاهنامه احمدیه
 چه په بل کله کینے بیا موندے شی او چاپ شی نو دغی د اشعریه زمونږ د زړو
 د حال پوره اظهار وکړی :-

غنی روز سیاه پیر کنعان را تماشا کن
 که نور دیده اش روشن کند چشم زلیخا را

(مولانا عبدالقادر)

ديباچه

احمد شاه ابدالی خو په حیثیت د لوی فاتح هر شک پيژني. ولې
 پيروکوو خلقو ته د ا معلومه ده چه دے که يو طرف ته یو نامتو
 جنګياله او زبردست سپاهي وو. نوبل طرف ته دے یو رسیده
 صوفي، لوړ عالم او خوږ ژبې شاعر هم وو. او په پښتو او فارسي د واز
 ژبو کيڼے شعركپے دے. او دیوانونه لري. د پښتو او فارسي کلام
 مجموعے دے د کابل پښتو ټولنې څو کاله اګاهو چاپ کړے هم دی. د
 پښتو اکيډمي د قلمي کتابونو د راغونډولو په کوشش کيڼے الله تعالی
 برکت واچو او مونږ ته د احمد شاه درے قلمي ديوانونه په لاس راغلل
 په دے دریو ديوانونو کيڼے يو څو مونږ ته د مانګرو قلم په شکل کيڼے د ترش
 میوزیم لندن ته په لاس راغله دے او د پاتے دوو قلمي نسخو دا عجيبه
 قصه به دلته به خایه نه وی. د ا د کال ۱۹۵۰ء خبره ده چه د پېښور
 یو مشهور او مقتدر محمدزي خاندان یو سرړیستلے زلمی سردار عبدالرشید
 خان په کراچي کيڼے د حکومت پاکستان په مرکزي کابینه کښ وزیر و
 ده د کراچي ته د پېښور یو نیورسټي د دغه وخت والس چانسلر د اکثر
 رضی الدین صدیقی په خوله د اکيډمي مشر مولنا عبدالقادر ته په یو
 پیغام کيڼے دا ه ویلی د و چه په کراچي کيڼے فلاڼکی فلاڼکی سپړي ټخه د
 پښتو پیر بمکلی او منقش کتابونه دی او هغوی غواړي چه دغه کتابونه

په څه صورت هغه علاقته ته اوسې د کور نه چه داد ټونک دریاست
 د نواب کتب خانې ته رسیدلی وو. وائی چه د ټونک د کتب خانې د کتابونو د
 سنجولو په موقع د چاپه زهه کبڼه دا خیال راغله وو چه که چرې د اټول
 کتابونه هند و حکومت دلی ته وړی نویو دسی ولې دا پښتو کتابونه خو
 ور له په هیت جوړ نه و رکړو. د اقامې خلور نسخې په څه چل هنر کراچي
 ته راوړ سید د ا د اکیدیمي مشر د دے حاصلو ته ملاو تر له
 کراچي ته لاړ او د دے کتابونو د راوړ و نکو سره د د قیمت فیصله
 او کړه او د کتابونه نن د اکیدیمي په ټولو کبڼه بشکې ذخیره کړل شې
 په دے کبڼه یو د خوشحال خټک مکمل دیوان دے چه زرې حاشیې لری
 اولویه تقطیع. دویم کتاب د مصری خان مکیانپری او د سکندر خان
 خټک یو کائے جلد تهرلی دیوانونه دی. د ادواړه هم دغه رنگ بشکلی
 لیک دی لکه څنگه چه د خوشحال خان دیوان لیک دے. په دے کبڼه
 د مصری خان دیوان اکیدیمي د دیر تحقیق ته پس چاپ کړ دے
 او تر لرے لرے خورشو دے. دوه پاتے کتابونه د احمد شاه
 دیوانونه وو. یو خو د برنیکل زرې نقشونو کبڼه په نستعلیق کبڼه لیک
 او بل بشکلی نسخ کبڼه. زمونږ د نشر و اشاعت په سلسله کبڼه مونږ د
 دے کتابونو چاپ او تدوین ته توجیه کوله. د ادواړه قلمی نسخ او یو دیوان
 مانکړو قلم او بیاد عبدالحی حبیبی شایع کړے " دیوان احمد شاه
 ابدالی" زمونږ د دے نوی چاپ بنیاد وکړ زیاده
 د احمد شاه ابدالی په شاعرۍ باند د دے لیکلو ته اکتافه سبب
 دی چه دهغه په شخصیت، په حیثیت دیر مرد میدان، فاتح اعظم او

د یو ټریو سرسری غونډې نظر و اچولې شې .
 د یوه عامه مقوله ده چې پښتون د ګټې پیر مړې نه د خورسېبانهیا
 په پل نه پوهیږي . داوینا تر پیرې ده درسته ده . د شیر شاه
 سوری او احمد شاه ابدالی غلطه ثابته کړه . د شیر شاه سوری
 مردانه ، شجاعت او د ملک د شته نظم و نسق ، عدل و انصاف او د هر
 قسم امن و امان حال هر چاته معلوم ده .
 احمد شاه ابدالی خپل قوم راغونډ کړو . د اطاعت امیر چنډ به
 په پښتني و اچوله او د غیر د پټې نه خپل قام او د هندوستان د مسلمان
 د خلاصۍ په نیت میدان ته راووت .

په کال ۱۷۴۷ع د نادر شاه افشار د قتلیدو ته پس د غنم و سیمې
 د سلطنت ټکړې ټکړې اولت پټ پروت وو . پښتانه د نادر شاه بیه
 مرسته کښه د جنگونو نه پس سمه پری ستومانه خپله د ملګرتیا و
 د دوی مشرانو د خبره محسوسه کړه چې د هغه نه روځبه د سرک کلام
 و نسق پیر ضروری ده . په دې خیال د غنم و غنم و قبیلو مشران په
 ننداره کښه د شیر سیمې په زیارت کښه راغونډ شول او د بادشاه
 غوښتلو په غرض په یوه همکامی جرګه اډکړله . په دغه جرګه کې
 د پښتانه سرداران شامل وکړ چاچه خیل ، خان د پور ، خان د
 مشر ، خان د اقل و د حقدار کښلو . د مشران حاجی جمال خان ، پانګړی ، محمد
 خان پوپلزی ، موسی خان ، اسحاق زی ، نصر الدین خان ، نورزی او نور محمد
 خان غلزی اودا په نوم وکړ . د انتخاب شرط دا وو چې تر ټولو پوره پور
 مشران په یوه خوله یو سیمې خوښ نه کړي . او یو مشر پکښه د انتخاب

ممانعت او کړی نوهغه انتخاب به نامنظور وی. دا جرگه اته ورځې
کمیټې ناستله. د په یوکس د ټولو په جمع صلاح راغله. دغه د داو
چه په پښتنو کې اکثر قبیلوي رقابت موجود وی او یوه قبیله هم ځان
د بل نه کم نه کړی. نو هر یو پښتون سردار دا خواهش لرلو چه
د د بار شاه شو. په نهم ځل چه جرگه راغونډه شوه او لاس
نیسه نه وه شوه. چه صابر شاه نوم د یو درویش چه په دغه
زمانه کېنې هر چا یو خدای رسیده ولی منلو. راپورته شو او د یو
ابدالی زلمی احمد خان نوم د دغه منصب دپاره تجویز کړو. احمد خان
د نادر شاه د پښتون قوم نائب سالار و او د دغه د محافظه د ستر
مشری د هم کړی و. ټولو پښتنو سردارانو په اتفاق سره د
صابر شاه تجویز منظور کړو. او احمد خان د احمد شاه ابدالی په
نوم د بادشاهۍ په مسند کېنول شوه.

احمد شاه ابدالی د افغانستان د یو مې بادشاه و چه خپل قام
د یو یوه غول او په جرگه او جمهوري طریقو خوښ کړی و. د په
قام قبیلو او نړۍ نسب دهیچا نه کم نه وو. او د یو صفتونو په وجه
ر هر چاته اوچت وو. د د ښکلی شخصیت، داعلی تدبیر او د فطری
ذهانت خاوند وو. د پښتنو سردارانو دغه انتخاب دیر موزون و
او د جمهوریت یو داسې بنایسته نمونه د دنیا کېنې پر لیدود چه د
دنیا د سیاسي تاریخ په دغه دور تر دغه وخته پورې په هېڅ ملک کېنې
د دې مثال نشی موندی. او نن هم یو بادشاه داسې نشته چه وی
د شاه د خلکو په جرگه او جمهوري طریقو خوښ کړی وی.

احمد شاه ابدالی د پښتنو کورنۍ د ورې او خورې ورې قبیله راغونډه کړې او خپله نړۍ مرکز ته سره دهغه علاقه وچه کتلې وې. یو مکمل نظام حکومت لاندې راوسته. په کابل کې د وخت چا احمد شاه ابدالی وفات کیدل نو بادشاهت ته د امرو دریا د غاړو نه تر بچیرکې هند پورې رسیده وو. هغه خپل واکه بادشاه نه وو. بلکه د قایم جوړه یو مشر وو. هر کار به یې د قبیلو د سردارانو په صلاح مشوره کولو. چې دی - کننگهم (J.D. Cunningham) چاچا د سکها نو تاسریچ لیکل دي. د احمد شاه ابدالی په بیان د رومنی مورخ تیتس (Tacitus) هغه قصه ته اشاره کړې ده. په کومه کښه چې د رومنی شهنشاه کیلیبه حال لیکل دي. دې والی چې د رومنی شهنشاه کیلیبه په شان احمد شاه ابدالی هم پیر جفاکش، اولوالعزم، د تورې مړې او فاتح وو، خود سلطنت نظم و نسق ته نشو کولې. خود سر اولف کیرو په خیال احمد شاه ابدالی د دې نه زیات وو. سر اولف کیرو د اکثر کتاب استناد په کتاب "احمد شاه درانی" باندې په خپله تبصره کې لیکي: "احمد شاه درانی د یو افغان سلطنت بنیاد کېښود، چې اوس هم دهغه سلطنت واکه دهغه د قبیلې د یو بلې درانی خانکې په لاس کېښودلې. زه ورتیا او عرب دهغه په خټه کېښی و. هغه په افراد او قبیلو کېښی تنظیم راوستلو کې ما ښه وو. هغه یقیناً د میدان وو. خو فطرتاً زه سواندې وو. سیاست ته دا وو چې تر خپله وسه به یې د روڼ جوړې کوشش کولو. هغه یو داسې بادشاه وو چې ښه پېرېږي. عوامو سره تعلق نه وو پرېښی. هغه د خدايې په مینه مست و.

مادرزادے په داجنره پيدا شوي
 كه د بجنره د وصال وه هم غريب
 هغه كس ته په په كه خوله بشپړه كړي دي د چا زه په د مينه نه خالي وي
 والي ۱- ه په له عشقه خبر نه وي خدای په واخله
 كه ظاهري صورت ياد شاه د كل عالم وي
 سره د دومره شان و شوكته احمد شاه ابدالي خپل هان د خوارو غريبو
 په خبره نه د د ساتلې - والي ۲-

چه خدای په لوى كړلې احمد!
 تل د خوارو د ستكبري كړه
 كله كله په هان ته هم فكر شى او په خپلو كړو كارو نو نادم شى -
 والي ۳- ته په نصيحت كوي احمد
 ولې د نيا تا نكړه لستاره
 ځنې غزلونه په پير خوند ناك دي او په خپل مخصوص رنگ كېنې په ويلى دي
 د نمونې په طريقو لاندې وركوم ۱-

سخ د آيينې دې چه د تل وځ ته چوري
 سخ د لونگين دې چه د پاس په سينه خوري
 نه دي ستا په غوږ و غږته غږته سر غلري
 وصل دي په ميا شته پوره يوسر بل سر ستوي
 روغ دې كړه له رنځه چه د خوله بشپړه د واورم
 شهد و شكر راكړه چه د ستا شوقه و زوري

زه که ډوب په غم يم تل ډوب يم چه عاشقي يم
 تاسه خدا ته دلبره تل له هرې بلا سره غوري
 ظلم دے ددو سترگو هر کوره په مازو سره
 څه کړم توان بجال د زور و زور لري کمزوري
 ماو ته ارمان دی بيا تر مشکو تر عنبرو
 څوک که تو به خاوره ستا دپله په بھا پلوري
 دروي ستا ولومنه په ارمان ارمان کاته کا
 سپين ے په کاته شوا احمد شاه دسترگو تو ي

يو غزل ے د فارسي هم دمنو ے په طوړ او چوړي ۱-

چو برمن تير مژگان مينزندان شوخ گلگونم
 چولاله داغ بردل تاسرا يا عشق درخونم
 ز سوز دل هي يارم شب روز اشک حسرت را
 ز خون دل شسته برکنار رود حبس خونم
 ز سوز آتش عشقت که چوں افروخت برلها
 ز لبس سوز دلم هرگز نميدانم که من چو نم
 نبي پرسي اگر از من بسين حال دل جانم
 که از غيرت فتاده بر زمين چوں بيد مجنونم
 به گره گنج رويت چوں بدويم اثر در دلها
 هميسوزم هي نالم ندانم خويشتن چو نم

دل اسچا ز تو دارد همیں یک آرزوئے خود
به دیدارت رسم ماند زگریه چشم جی خونم

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بسم الله الرحمن الرحيم زما
 بسم الله الرحمن الرحيم زما
 بسم الله الرحمن الرحيم زما
 بسم الله الرحمن الرحيم زما
 بسم الله الرحمن الرحيم زما
 بسم الله الرحمن الرحيم زما
 بسم الله الرحمن الرحيم زما
 بسم الله الرحمن الرحيم زما
 بسم الله الرحمن الرحيم زما
 بسم الله الرحمن الرحيم زما

بسم الله الرحمن الرحيم زما
 احمده نا.... رب رحيم زما

مصطفیٰ یا مصطفیٰ
 مصطفیٰ یا مصطفیٰ
 مصطفیٰ یا مصطفیٰ
 مصطفیٰ یا مصطفیٰ
 مصطفیٰ یا مصطفیٰ
 مصطفیٰ یا مصطفیٰ
 مصطفیٰ یا مصطفیٰ
 مصطفیٰ یا مصطفیٰ
 مصطفیٰ یا مصطفیٰ
 مصطفیٰ یا مصطفیٰ

علا مخفف دکفین نه په معنی دتلویعنی قد مونه دحضور علیه السلام.

زړه جرس غونډ زنگینې
 فریادرس یا مصطفیٰ
 په دین ۷ وېدې سیرد
 فریادرس یا مصطفیٰ
 ستا وینا په ما قبول
 فریادرس یا مصطفیٰ
 سم دی هغه خاوره
 فریادرس یا مصطفیٰ
 هم د جارداس ترسولیم
 فریادرس یا مصطفیٰ
 له خجلیت سرا لکنډه ییم
 فریادرس یا مصطفیٰ
 که غایب ییم که حضور ییم
 فریادرس یا مصطفیٰ
 ته نظر وکړه ومات
 فریادرس یا مصطفیٰ
 هجران ولېستوله پرده
 فریادرس یا مصطفیٰ
 ستا جمال ۷ پیر یادیږي
 فریادرس یا مصطفیٰ
 مروارید ۷ سپین غاښونه

نن نه ماسترکې ژړیږي
 ولس درد ۷ ترخولې خيژ
 د رسول کرم پیر ۷ پردې
 چه دخدا ۷ په درکېښه تیرد
 ت اوس ووايه رسول
 په کرم دینا دیم نه ملول
 زړه ستاد کړڅه خاوره
 چه ستا قدم په شاوړي
 زه د نغري تور ۷ ایر ۷ ییم
 که هور ۷ ییم که د ۷ ییم
 د چنا هو شرمند ۷ ییم
 د د ۷ نفس په خوله کنده ییم
 سر تر پای ۷ کناه پور ییم
 دنا ۷ د تا مزدور ییم
 ا ۷ زموږ ۷ بنی هیات
 د امت حیل ۷ وتات
 تر موت ۷ بنی اکبره
 که مولا ۷ ونس ۷ سرو
 زړه ۷ هو ۷ سیزې
 که نظر د ۷ ما کینې
 د نې ۷ سترک ۷ کلونه

لاله څوون ځه رخسار وښه
 ښايسته دده مويونه
 پريه مين دامت زهونه
 دښي څو ښه څويونه
 پير صاحب لکه چلونه
 دښه خداي په کرمونه
 تل په عزاي کړه جگړه
 په تسبيح ځه سره شونې ونه
 ښي ځه له نور وښه
 په قداميانه بالا وږ
 هم د ځه جيب د خدا وږ
 سينه ځه ځکه وه له علم
 ملاي ښايسته قد ځه حاکم
 قاب قوسين ځه مرتبه ده
 پريه را غل کلمه ده
 ده په نفس تير ځه تير لې
 په شريه د حق ثنا وځلې
 زړه ځه له اخلاصه
 ښه دی الغياشه
 که فراق په زړه زهير کړم
 نه به ستانامه دستکيز کړم

فريادرس يا مصطفیٰ
 لکه مشک هسې بويونه
 فريادرس يا مصطفیٰ
 په دوه لاس ځه کړه دادونه
 فريادرس يا مصطفیٰ
 لاس ځه رسيد تر زنگونو
 فريادرس يا مصطفیٰ
 دښه خداي له کرمونه
 فريادرس يا مصطفیٰ
 هم ځه حسن په رښتيا وږ
 فريادرس يا مصطفیٰ
 هم نفس ځه ځوله حلم
 فريادرس يا مصطفیٰ
 نر مونږ پريه عقیده ده
 فريادرس يا مصطفیٰ
 گلې په صبر وځه نيولې
 فريادرس يا مصطفیٰ
 له رحمة حق شناسه
 فريادرس يا مصطفیٰ
 ياي غم په غم شېکړ کړم
 فريادرس يا مصطفیٰ

درد نه دے دنا اُمیدی
 فرياد رس يا مصطفیٰ
 ډير نر هير کړم پيديسے
 فرياد رس يا مصطفیٰ
 ستاکرم باران پر نازينم
 فرياد رس يا مصطفیٰ
 لکه آسمان کينے زړه غمر
 فرياد رس يا مصطفیٰ
 بل عثمان رض وبل حیدر
 فرياد رس يا مصطفیٰ
 دين ے تر آيدہ منور
 فرياد رس يا مصطفیٰ
 بے تانه لرم بلہ التجا
 فرياد رس يا مصطفیٰ
 الله الصمد
 فرياد رس يا مصطفیٰ
 درسگول په لوري چوري
 فرياد رس يا مصطفیٰ
 چه راغلي کليمه ده
 فرياد رس يا مصطفیٰ
 په خپل عمر شرمينم

لاس ے نيولی په نرادی
 چه قبول دی نراری
 د هجران بد ے خواړے
 په بار خو ے او بنه خي لوه لوه
 نره که هر سينم
 لکه گل پر ے تانه کينم
 خلور ياران دی منور
 واړه سر بنسټيني لکه سحر
 ابو بکر ے و عمر ے
 خلور واړه د دين کوهر
 نجی وولکه نمر
 دے ختم پغمبر
 يا مصطفیٰ قبول ے کړم دعا
 چه هميش کوم ثنا
 قل هو الله احد
 په رو ے د محمد
 نر مارسترکو توهری
 که رسول راته وکهری
 نر ما په زړه کړه ده
 هم داؤد دے لاره ے ويوه ده
 نره احمد شاه توليدم

چۀ فداي تہ بہ شرنک دریدم
چہ دایمان لولینہ
چکندے دچادعا و دروسینہ
فریاد رس یا مصطفیٰ
احمد د پہ دعیادوینہ
فریاد رس یا مصطفیٰ

وله ایضاً

کہ ووايئم ر بنسټیا
ننک ناموس مے پتایبني
بدنامی مے نیکنامی ده
چہ سرتیب په سترگوویم
له اوله سر بازي کویم
که مے لایه لا نفی کو
اختیار و توله لاسه
معرفت قالو ابائی ده
بقا بخډه مشورته
د وحدت په ملک وړي
احدیت د ب باور شو
ثبوت نور کویم
چہ عالم پیدا نه وو
ده آمرزنده دهرچا
وابه نه ویم نړه لرتا
که بد نوم مے وی په دا
که مے مینه وی رښتیا
کویم توکل په رښتیا
په تپره تور مے لا
نړه په تل او سم بقا
ننداره " قالو ابائی"
معرفت معنی آنا
الف یو تر پیدا
هویت خپره معنی
ت توحید وایه ما
ثبوت نور د مصطفیٰ
ماد نور تله ملا
په قدام مے شه فنا

له په بله نسخه کېږي دامصرعہ داسه ده :- " بیاد نفی ماسوا "
له د الله تعالیٰ وذات لوی و والے -

٤
نور وئیل پریدده احمد
که وئیل د مصطفیٰ

عجب ښکار کا دلربا	په خواړه غله محبوبا
عاشق خونه که فنا	هره چار په مکاری کا
په عاشق پر و ته بلا	دایه خپل حسن غره د
پر کړه سر په تیغ د لا	علاج نه لرې عاشقه
دابه وویښه اعظمی	که ته سر پر کړې راشه
وایه تل لاهول ولا	سر قیسان دی په دالاکنه
کړې به سیرالی الله	که ته خلاص شوې له قیبه
میوه داخله د بقا	دالا الله سیرونه دیری
کړه د هو پټکه تر ملا	د بقا میوه هم پریدده
جهان ستا تر ایدا	که د هو پټکه تر ملا کړې

احمد خدای په مال اختیار کړه
چه اختیار مشکل کشا

چه ثنا والی مجنون تل د لیلیا	هسې کتری په زړه مینه د لیلیا
سبق بے له خال و خطه د لیلیا	واک نه خست بل سبق په داد ښاکنه
چه ځیال شپه و ورځ د لیلیا	ده ته خوب بے بغی تل غه وینه
آرمان نه کا چه حضور دی د لیلیا	خند کن کړې د غم په تور کیدې
خان فنا بقا په نام که د لیلیا	عاشقان چه تل لیلیا کا وایلا
آشنا تل په غم کینه خوښ د لیلیا	غم له پیره غم غواړي نه د موی

له لېږدېت - پوځ مرتبه -

د عشق درد د واره د سوځي پکبار
 چه خيال د سرانجام شى د ليلا
 راشه زده کړه احمد شاه لاجپن
 له چه بجنون په عشق موصوف د ليلا

د يار زلف پېچان نر ما	په مخ دى سیه ماران نر ما
مراغله مخانې په کوڅه	کچم ابرو کمان نر ما
له بنایسته به دغه وايم	آهو سترک غلطان نر ما
داوسلک بخت نر ما	مراغله لب خندان نر ما
نره به ویدر هوس کرم	یار دى نن مهمان نر ما
که د نوى نور بساط	کرم په قربان جان نر ما
یار که د کړخوبن په سر	داد دى سر سامان نر ما
داد دى هيس شکر ليه	ماته وى دقندکان نر ما
بڼه نریان وینه رقتار	آغلى تر پړه عنان نر ما
ککړه په مخ شنه خالونه	نر پک که شنه کلان نر ما
خان که آراسته کاندې	نه که تاب آسمان نر ما

وايه تل ثنا احمده

يودى زکهيان نر ما

نن د تاد سر د لبانو کي و ما را	لو غږن ييم داد ميوه و ما را
صبح و شام د په دعا مړه مشغول يم	دانر ما صحت دستاد کړ و ما را
که سره وجود د مينه په اور سوځي	خوبن په داييم اندر د مينه سو و ما را
کې دود د دوستر کچر ميزان دى	د ستاو وزن د ميزان د دى و ما را

له دامهرغ د جيتي په نسخ کي داسه ده: "چه بجنون په عشق کي مړينه د ليلى"

د بڼا یست بازار د خجایب جوړ دے
که په سروی سرے ته واخله دلبره
که وی زهر که خواږه وی ستاله لاسه
دارتا نظر دے تیغ د سر و هلو
دا د مین د دریاب تمه د پائے نشی

بے زیاره دے بل خواست دا چل چرے

نښه دومړ نارے وھی چه د و ما را

د برس جل ته د ولاړ د تو رهتیاں ستا
لکه مست پر انکان د غره په سرو لار
ستا خو لے بانزار عجب ډک له شکر
و طوطیان و رکوی عالم شکر
چه په چاه دے د زخ آب حیات وی
خه عجب د د خپل حسن په خم رنگه کړه
د عشق طوق دے په گردن د تره ولاړه

احمد شاه لکه نارے ستا په دربار که

چه نیو دے د حسن په فرمان ستا

که په زړه باند د هر څوکوم دوا
نرما زړه که دے د مابه دوا کړه
معشوقه په بلندی لکه آسمان شوه
چه له دسته نا امید هم له پاشی
میند هیچرے په نرو په نرو نه نشی

هیڅ نه نشته صبری کالے و ما را
د سرو شونډ د خوب و تالے و ما را
که عاشق یم دا کی نوی ه و ما را
سر پر کیږے په دا تیغ یم چی و ما را
تویه یم دریاب دا وینو په و ما را

تمامی خوبی په حکم دی مردان ستا
په هاتی ولاړ دا هسه مھوتیاں ستا
عاشقان د شکر لبر طوطیاں ستا
دوی راغلی له هوا د هندیاں ستا
د عاشقونو ننگی په نر محمدان ستا
په عالم دی بشکاره کړی دا خمیا ستا
همپشه د هونارے کړی قمریان ستا

احمد شاه لکه نارے ستا په دربار که

چه نیو دے د حسن په فرمان ستا

بے دیدنه په جوړ نشی مرا ته دا
بامرے وپے دے دیار مهور ونا
و آسمان ته لاس نه رسی د چا
بل امید دے پاتے نشی بے له خدا
د شهامیند یو ورځ ده زړه له تا

ستا دیننه خو دینو کلام واک کا چه دینک مھتیا دی زیکیان ستا

نن به مینه وه حاصله دهرچا
 اراده ئې بیانر ییو کره د بقا
 شی فانی باقی ، بقاشی هم فنا
 عشق به شی فنا بقا هم بیا بقا
 تا به هله کاله عشقه بیا جدا
 دریشی معنی و تاو ته دانا
 له سواو به سوا کړی تا سوا
 معرفت په معرفت به شی رنځر
 به له خانه به یاسرو ښه هم اشنا
 لکه دوه سترگه د چاچه و بیا

محبت که ئې په زړو یا په زور و ځي
 هم ئې عشق یو اراده دے که پوهیږي
 دغه عشق لره فنا نشته هیچرے
 چه فانی شی دا باقی بقا فنا شی
 نور به د شی دا بقا به نهایته
 چه له عشق د جد اکړی نر با جان
 دغه عشق به له تانه ئی تل تر تله
 چه سواته له سواو و کړے سوا
 معرفت کومر د یار سره دارے
 په نظر دتا دیا ستر تفاوت نشته

والی غوست بوقلمون قیص احمد

نه دے رنځ له بله مرنگه یکتنه

ته له خدا یه غوښته ما
 اے نر ما د نره صفا
 نره به ئې څو کړم به له تا
 نه چه څوک شی به دنا
 تر به پته په دنیا
 نور به څه کړے نر ته دا
 هغه یو به محبوبا
 تېر تر خان و م لا پنخوا
 که ووا ئې ته نر ما

مرايشه مرايشه مرحبا
 هميشه ې ميازه و ځي
 آراسته که په دُنیا ئي م
 مرگه ښه دے په دُنیا کيښي
 سر په تیغ پر پکړے ښه دے
 چه نره سر په بومر جل کيږدم
 چه ئې سر په مینه کېښود
 چه ئې مینه یاره ول
 اے دلبره نره به ښه کړے

چه د نرلفوپه دام کيږوت   داعاشق ووی بلا
 د ارضابه په رضا که   که ته هم کوڅ رضا
 احمد شاه ته دواړه سره

پکار نه دی بې له تا

اوس نړۍ ستا څوم ثنا   اے نړیا در س شها
 لاس په سحر درته ولاړ ییم   یار له ما مکه جدا
 ارمان هزار ارامان صتم   مالایه هیم حالت مکه سوا
 اس د خیال د پېشان دے   په قدم قدم په چشمونړیا
 آفتاب چه دله مخ نړۍ زیږه کا   تروپه کوم حُسن سیمه کړلې تا
 آسمان که مخ نسکر مژکے ولورته   مکنزه یاد دے شور دستاد قد علیا
 آینه چه له شصت د جلوه کا   له حیرته سترگه څوک په ثریا
 اې مخ زه اوږه رنای تر څا کوم   له شراپه د سینې غریبې لالا
 ابیه د مجنون له مخ ولاړ شه   له دنیا چه په ارمان دته لیدا
 آبیات دله زغم معلومیدی   له غایبونو صبح دم کوی خندا
 آشنای جان هغه بللے بویه   چه په غم وځوږ زهیر وی آشنا
 ابد در جنت که سربیرون کا   چه په داغ زهره دلا لا وکه شریا
 انجنې دے د سرو زرد توږے خاور   چه پرنه وی د شهلا سترگورنړیا
 ادره په زړه بل د تا د عشق د   آرزو مند د دین ییم دلریا

احمد په یار قسم دے بې له یاره

که به خوښ وی په دنیا یا په عقبیا

له ویسلوپه

نوبت د ساقی راغی که پیا سترگه لا لا
نریب د چین مراغی چه خرنګند که غم لا لا
د چا چکوره نصیب شی دمر خسار مګل لا لا
چرے نوی غماز را شی زړه داغ که دلا لا
چرے نه وی بیا اړان کړی چین تانړه لا لا
نه چه په غم مګر زی په نړۍ داغ لکه لا لا
سرے دینے د عشق په نر که مګل د لا لا
شا احمده عشق په وطن ښور ما ښور شه

بیا نوے نوبهار شه که دور د لا لا
د بهار کلون غ شه سوران کوی بلبل
دصال د یار چین د هوس زړه په کلور
په هوس د سر و کلونو بلبل را شه را شه
په نغره د یار سر کښې د ده بلبله نن د ارک
سمن د هغه عاشق د چه د یار بهلا آخلی
دصل د یار د دزی کیې سر د قربان شه

خدا ے لکه پیدا کړ د یار سر سترگه لا لا

خزان د هر شه اوس هوس کړم په بوستان ستا
زړه بلبل نارې دوی په یاغستان ستا
نکه د غم د دلا له په لا لستان ستا
خیال به چرے که لا لا په نرګستان ستا
که با اړان که د کرم په بهارستان ستا
له کلنارو چه خاندی په نارستان ستا

بهار راغی بیا په غم د کلستان ستا
ستا د باغ کلور نه واره آمر استه دی
رنګ د داغ ے د عاشق له دلره واخست
که تشبیه د نرګس نه د ستاله ستور کو
کشکاکان به د آهام واره ژوندی شی
په خدا ے به بلبله تر را چا کړه

له اندوه د دنیا به فارغ نه شی

مېګر شی احمده کوښه په کړه هستان ستا

خدا ے په تالپه بجنون کړم ته ے مګر ے نر مالیتا
در ست عالم به ښور ما ښور کړم که لږ زړه کړم دا ویتا
په بجنون یم ستا په مینه تویه وم د نر ټوگی وینه
تل تر تله وایم غوښ یم زړه په دا هیس وینه

خوشروند ۛ یوم په دُنیا کښه دغه لار به زه پرې نه ږدم
 خوږه دی دغړگي سترگه ستا په مینه کښه بڼا
 ستاد مینه لار له مانه خوچه یوم غلطه نه ده
 په داڅه شوکه وماته نسبت کړې دنا بڼا
 په خندا به لاس وانخلم همیشه د دامنگیر یوم
 که هرڅو را پورې خاندې په مجلس لکه مینا
 له بڼو بڼه بڼای د لبره زه له تا امید د بڼو کرم
 هزار حیف جوړو ستم د د آشنا په خپل آشنا
 دستاخر لکه آفتاب د تیاره نشته ستاله مخ
 و احمد ته مخ بڼکاره کړه چه په نړۍ کې شی رنډا
 رالښه رالښه دامعنه څه ده ملا   معنی للفظ کوم لفظ د معنی
 یومرغه سینه په اور پښه په ادبه سر په اور کښه   نه وریز
 خوراک ۛ د سینې لار و وطن پټ په خپله ها
 اوراد به اور په خپله ها کښه منجه شو
 ها خالی مرغه ترو وادس په خپل که ثنا
 دوه ۛ څانګه څنې بیل دی ته نوی شتی   پروازی په اندلینه حکم که په چا بلسا
 شپې مېڼو کې یوله بله پټې لس ۛ سترگه
 پنځه د شپې پنځه کاته و ورځ که په غلا
 اده ۛ ژبه دوه ۛ سره دهر سر نور جدا
 شپې قرار ۛ اورامه ۛ د خپل صفت کړیا
 مرکز عدم تخم معدوم شمزل د تسلسل د ۛ   د مرکز تخم شمرا په اور شنه والی جوړ دنا

احمد چې د ابيان كه هر طالب به طبع والي چرانه نه ده .... ايمان عقيق كاند فضلا

چې معشوق عاشق ته والي بې حيا   بې حياره عاشق نه وي بې ثنا
داد عشق پر رصيق لداشع زړه د   په هيڅ شي به د توپنشي ناصفا
ليونی به د صحر او لور ته راشي   که پرې راشي ستاله مخه يوفيا
که دستک پرې داستاز لفينه نشي   تل به يم د فقير په اندوا
هر يوزره چې په ترهکانو ستان نهي شوي   بې داستاله سترگو نه وي بني شفا

چې په خه يار راضي کيدی احمد شاه

که په سروی که په مال نرمونږ ضيا

دا چې زړه ې دېر وکيدی مصطفیٰ   په تناد تل نازيدی مصطفیٰ
چې ټاکړم د اشنايه همېش ستاکړم   د خور زړه ې پر مرغيدی مصطفیٰ
دا نظر په موندنه باندې دښه خدا ې وړ   چې په نوم د زړه صانيدی مصطفیٰ
چې درود دخدا ې پر تاراغې رسوله   د سکه زړه ې د هوسيدی مصطفیٰ
ستا امت نن فخر کا په تانا ديدی   قول امت به د رخل صيدی مصطفیٰ

احمد شاه په بيا هله د زړه هوسکا

ستالمن ته ې لاس سينې مصطفیٰ

ته چې ماته واک ې د لبره بې وفا   ولې ته نه چيرې دغه خيل جوړه جفا
زړه ې وفانه يم ستا په عشق کيڼه که باور کې   واغو سته لالا نر مال وينو سروپا
واړه د ازما د زړه و تاد ته خرکند د   پټ چې له تانه د زړه ې هه کوم اخفا
ستاد د ربار خاور ې لوی شرف هيس پر هيږم   هر چې خاکساري کا مشرف شو سرتاپا
ستاله حسن ياره ديل حسن نه سميږي   کله پر ابروردی دا د الو شرفنا

۱۲
ته مهرد وفا کړه له بېله تل تر تله
خه کور د لېره دا حمد سينه وفا

که زه نور یم ستاد کور یم محبوبا هس نه چه د پېغور یم محبوبا
نه د اصل لاف کوم نه د خبرو اوړ لېوښ ستاد اوړ یم محبوبا
که داستا نظر پر دوی تر نمر لوی یم که نظر کړه هر نور یم محبوبا
که قدم زما په سر نه دے اے دلېره نړه خو خاوره ستاد لور یم محبوبا
چه قدم ے ستاد خیال په خاطر راشی نړه خو ستاد خیال انځور یم محبوبا
نړه په دا د نور عالمه بیکانه یم چه د زړه په عشق غم سو یم محبوبا
دا حمد مه غناره بے وفای له نقش
ستا په مینه سره تور یم محبوبا

ستاله مینه په عالم کښه شو سړا لب و پیر خود نړه حال و ماته دا
چه دے حسن له دنیا تخته غوږ کړ کڼه نرما خټه خمیرو په عشق ستا
تور طالع به نرما سپین پر دنیا نشی مگر ستا مینه پرے وکړه تجلا
نور د حسن د تمام له خانه بیل کړم حکه نور د جهان نه وینم په تا
چه ے زړه هسے داستا د نور د فتر شو دغه زړه په زړه خبر کړم لا پنخوا

احمد شاه همیشه خروین و له خدایه
چه مرآت د زړه دے خدایه کړه محبوبا

زړه نرما چه اند یښه کا اند یښمن کم اند یښه کا
د عشق فکر کڼه د ووب کړ غم دهر ے اند یښه کا
که وصال دے که بیلتون دے زړه په دواړو اند یښه کا
په دیدن دوه حېرت دے نادیدن ے اند یښه کا

که خپل یار ورسره یار شی له رقیبه اند یښه کا
 له بلبله که گل خپل شی له ضرره اند یښه کا
 که هر خو معشوق بے غم وی خوار عاشقے اند یښه کا
 چه خپل یار په نظر وینی
 احمد لکه اند یښه کا

زړه هسه رنگ روزگار کا چه همیشه غم دخپل یار کا
 د وصال په هوا پیاویم بد بیلتون د زړه ناتاس کا
 بادشاهی وصال دیارده بد هجران دے سرے خوار کا
 تره په مینه خبر نه د و مر اند یښه چهچل دمار کا
 که هر خو په نظرتیز وی په دود زړه کښه ورکه لاس کا
 چه دود د مینه زړه کښه راشی د زړه بلبل خښه چغاس کا
 که خو خو آساقی احمد

عشق تهمت سرے په دار کا

نن خبره بیا په ورو کا چه بیا څه چرے په زړه کا
 له عاشقے څه لیدلی چه پوښتنه دنو مو کا
 داناتار کښه کوینه دا تحقیق چه دگورو کا
 په کاته څه زړه پوهېږم چه قتل د سرو کا
 چه پیزوان څه سرے کښه زړه پورے په اورو کا
 زړه به څه رنګه خلاصیږي بند د نر لفر په دامو کا
 څوک به ولے نارے نه کا زخم څه د تورو مار په خولو کا
 که عاشق که فدیادونه د قهر کونته په غوږ و کا

که ټی غم راته ښکاره شی پټ ټی څنډی په تار وکا
که نظر وکا که احتده
زړه به باغ د ښو کلوکا

لاس و ماته په ورد ودر او په طبیب
و سک زړه زما هر چوکړه د پېر خو پټی
دایه حسن د پیر د پیر ښایسته ده
محبوبه که په خوله د پیر کوی دادونه
که هر غر ودر ته کوم د پیر زار ټی
چه صبا ودر لره راشم زما جانه
که زه زړه ور ځی پر پیکرم نه پر پیکر ی
تور ټی زلف په سپین غم باند خړی ی
چه د لبرو ته غدا ټی حسن کل ودر کړی

دا حلاله احواح طوطی که چغاره نه

دا شناله ملک راغی بیا نصیب

ټولین کړی ټی له خراب
چه دا هس و ټی او تر کړم
که نار ټی وکړی سر باب
چه تا و کړم خراب
په اشنا پیس زهیر ټی

ا ټی د زړه چنک او سر باب
ستاد زړه کاسه خراب
زړه به شمسینه کباب
ژاړی دوه سترگه سماپ
داد تر پوډر ده آفتاب

له پد بله زړه لښه کینی دا مصرعه "..... خوش ترتیب" ده.

د آفتاب په خپرې غم دے
که زړه دده ته ټینګ کړم
دده غم ته کاته نشی
داد زړه نو طاقت چرے
همېشه ده شوخ وشتکه
خلق دے کړے خرابے
عافل خوب دے غمی کړي
دے په اصل خبرته دے
د عاشق مینه له یاره

شاه احمد ستا په دیدن کینه

په بار خرو اوښه سیلاب

من ز ما دل کباب
مینه هسه لیوڼه کړه
د دیدن طاقت د نشته
عشق د عشق میو مست
بیکانه له کور و کلیه
یر کو کار د شریه بخره
خبره زه و تاته وایم
دا وصال د آسان چرے

په آشنا په خراب
سری کار د له رباب
چه حاضر دینه مآب
بیاله د نه اضطراب
په صحر اگری نانا ب
مینه و نیسته له خواب
د یار مینه بے حسا
جلای د ده له عذاب

د دیدن مستی احمد

تپړے کاند دے له حساب

د شاه احمد ستا په دیدن کینه

۴

د
ع
ش
ق
د
م
ی
ن
ه
د
م
ی
ن
ه

نن تر ماسینه کباب
یوه چنلې و ترانه ده
په تاسوت باندې د غ وکړه
ماچې عشق لیکلې ده
عشق یونوم د وپوهېږه
که د ستا باور پیرنه شی
که د مینه کتاب زده کړه
که تر خپل عمر ته تېر شې
هیسې مړنګه مې به درکه
وقت د مړنګې چلې له راشي
مړنګې ژوندن به سر پېشي

و له د غ نګړې سر باب
سینه سوی ده خراب
مړې وهی د عشق در باب
د عشق مینه کړم جلباب
نوم د عشق د اسطراب
نن ده کړه د مینه له کتاب
ژوند به وړکړه بې حساب
دابه درکه مې شراب
تل به مست مې بې خواب
مړې به وړکړه بې عذاب
که خبر شې له دې باب

احمد شاه تل وینی والی
دا د مینه له آفتاب

ستاخار و سترګو مست کړم بې شراب
خپل نصیب مې هیسې و وویل و ماته
د ساقی په خوا قرار کړه له وطنه
د دې زېږ له حاله څه وایم و چاته
یار خلوت کینه ولېاسره جوړې شوې
تل چې هیسې ته و خان و ته غره و

نکله کړم مست او تر هیسې بې تاب
خلاص به نشته ته د مینه له کړد اب
خو به سوې سینه ته کړه کړه کباب
واوړه غېږ دې نږدې و نیسه سر باب
نږه مې ریدرې له رقیب دل خراب
دا وېر په سر خراب کړه حباب

محبوبانې له ازلې بنایستې وه
په بنایستې د سیالۍ څوکۍ مختاب

دابه ولینہ شی لہ خواب
مرگ بہ وکہ بے حساب
محتاج نہ دی لہ جواب
چہ لری بنایست نایاب
نمر بہ و باسی لہ خواب
چوے پرگنہ و نری لہ تاب
هم خوشبویہ نتر کلاب
چکل هم ووت لہ جواب
مینہ ولینست لہ شتاب

در رحمت نویه سحاب

د احمد زہرہ کمرہ سپراب

بے لہ اور ہلکے بیازہ و سوم سر باب
 بنہ اودہ بے غمہ و مہ نہ پہ خراب
 بے لہ دردہ ے سینہ شولہ کباب
 پہ ہجران مھے درگیا مہ نازتاب
 بے ترتیبہ یم دسترچولہ شراب
 دے ترار زلفولہ جلیباب
 بیاتہ لے تل کوزگورے اے افتاب
 باران داوینو ہمیش دَ جباب

ہے کہ عشق دہنے کا کتاب

بے غم احمد چہ ولوست لباب

د قسمت پيال دڅه و څښه غريب
 بيلتانه څڅنك له ځان كړم بے نصيب
 بے له ياره كه يا شاه وي بے تركيب
 د عشاقو بے معشوق نه وي طبيب
 صوفي كه يك تنه وي بے تقرييب
 بے پرواؤم د اياموله مرقيب
 ځكه تره په خاور و ناست يم بے تكذيب
 و اعيار ته كه لقمان يم بے اديب

داد ميه راز احمد و يمل نشي
 تره دے اور د جلايي كړم بے ترتيب

د خزان ترهر به د څكه غريب
 د دنيا كارونه واړه بے ترتيب
 د خزان په تاو په پروت وي بے تركيب
 عندليب د دنيا لويه مرقيب
 د عشاقو قسمت واده له نصيب
 و عاشق و ته ديار مينه (قريب)
 منت باريمه په مينه له حبيب
 بيا وځ ته په نظره كاله اديب

بور د سود په داريانسته احمد

ته له خپله خدايه يار غواړه قريب

بهر رايشه له څنگه عندليب
 بز دنړۍ احوال ته ووايه وماته
 يار مدام بے ياره مشه خوار د زار د
 كه تمام عالم ځي واړه طبيبي كا
 صوفي له صوفي سره ښه وي
 تره په خپل آشنا پير غوښتوم نازيدلم
 خپل نصيب راته رقيب كړ د اريستن
 تر ما عيب ديار په وړاندې تل هتر د

ته چه تل ځكه هوس كړه عندليب
 كه ښاري وي په ښادي لاسه بيا غم وي
 د بهار چمن ته څو په هسه ځكه
 چه وفائې همه داشي بے مضمون
 اوس به څه له خپله بخته ځكه من يم
 كه هر څو په خوارۍ خوار وي بېلاځي كه
 كه هم عمر يوان شي په دنيا كېنه
 كه درست عمر بے له ياره په بيلتون د

له ضرورت شرعي په وجه د ادب په ځاى اړيږي ليكل شوي دے.

ستا په بڼه ټوټه ټوټه ټوټه
که د بڼه درو صال وه هم غریب
نتیجه د که موند له جیب
دیار غم کړې د هس بے ترتیب
خه د غبنه د کولو له ترکیب
په تره تره خلاص نشو له سرتیب

د هر چا د خپله بڼه له نصیب
مادر زاده په د بڼه پیدا شو
چه تر سر و خان و مان و یار ته تیر شوی
چه کد ران د همیشه آه و فریاد د
چه طاقت د صبر نه وو ستا په ټان کینه
غم د زبې تره د تیر سکون نشو په کول کینه

اے احمد که په خپل نرنکی رنځر شو

د خپل رنځ دوا د غواړه له طیب

دم تر دمه کوره چه به سم شے له دریاب
چوره هم په باد د دنیا خانه خراب
خشکله اوس دک شے که وینے له آفتاب
دروم د دنیا به عاقبت سینه کباب
دا باران چه وینے تل وریږي له سماب
نور به هرگز نه کړے آشنائی له هر باب

ننه چه په خپل ټان هس غم ټی ای حباب
تره چه په کش باد د دنیا کله هس غم ټی
هغه کور چه وه په تاسا یه له هر باب
هر شے که غم ټی په خپل نور شمس د مکتاب
خپله جدائی ټی تره وی له ذره باب
ننه که شے خبر د جدائی له عذاب

واوړے د احمد ویل که تره له هر باب

رایشته که ټی کور خالی نه د صواب

که غنچه خورے د آشنا کړے عند لیب
چه داسو تر د زړه رسوا کړے عند لیب
او که داغ په زړه لا لا کړے عند لیب
چه دیار مینه رسوا کړے عند لیب
ترو به خه د زړه اهر کړے عند لیب

په د آه و غوغا چا کړے عند لیب
که د زړه رباب درواخله اے غریب
د کولو بن د دیار د چه تره ریږدے
کوره حال د خپل زړه مه وایه و چاته
دیار داغ په زړه بے یاره نه رعینې

چه داهېس په آشنايېس ملول شوي
که هر خورې زړه ورواکړې عندليب
حال د زړه په دادرې پټه لره احمد
چرې نه چه ځان رسوا کړې عندليب

اے دلبره په طلب یم ستا دل
په رښتیا نه په دروغ یم مذبذب
زړه غریق د خپلواوښو په دریاب یم
بیا په دادرېاب کینې تږی لکه کب
عاشقې زړه له هسې صافی وکړه
بے صورت، صورت دیار دینم عجب
داد عشق بازار د سرکې زما جانه
چکره ته دے دابانز اربیا په نسب
بے زحمت راحت نه دے چا موندلے
دیمې په دورله خانه خوره رطب
چه د عشق په ژرنه وږه شې له نکاره
دخنا په دود به یو سی خپل مطلب

ستا د حسن دابکې ولیدو په سترگو
لکه زړه "احمد شاه" ناستیم ادب

زه به هم ستا شرم مرغوب
اے دچا کونړو محبوب
په خپل ځان به دریغ ونکړم
که خبر شوم په اسلوب
په دیدن چه شوک غالب شې
اندېښنې لې کړې مغلوب
شپه او ورځ وې په طلب کینې
طالب غواړې خپل مطلب
چه مین شې احمد شاه
شوک قیاس کارشت له خوب

بے وفادغه دنیا د غم دریاب ده
په هر لوري موج وهینه بے حاجت
د دنیا مینه ته پریږده واغیار ته
د عاشق خویاد دیار د زړه راحت
هر چه سرد یار د مینې په لار بریکا
دهغوله یار هر خود شې د لالت
که د زړه پېژندکلو شوه ستا له یار
د ظاهر سبق په پریږدی نهایت

له معلومېږي چه کومې غزل لرو مې دوه درې شعر ونه وکړ دی -

احمد شاه کټه ديار پير مړنی کار کړې خان به خلاص کړې ته د نفس له سيا

ما کټه د زړه مرآت   بنکاروم د عشق سموات
عشق لباس له مانه واغست   روح زه کړم د خپل ذات
ماله کخانه معلوم داکړه   د مرآت مخ کړم ومات
مخ شاشوه دوه مخونه   د ده دو نظر و خپل مروات
عشق دا چارې په ماو کړې   وای د روح نار کټه بیات
نارخوړه وم چه په خان سوم   د نار چار په نور ثبات
مرکارنک خبرې کاندې   نامعلوم کائنات
عشق شهین د پاس راغی   شوم کوتره بیا واهات

احمد به روح ژوندی شو

دا روح بیل دے که یو ذات

راوړه لا له راوړه نه راوړه د مینه لټ   شوم قلندر د پیر لپسې مخ د زړه له مټ
نشته ټراڅخه خپل یا موندلې دے   باد که خبر را که څی پوندلې صورت خټ
نه کهنه بوراومه چه تل ډکل په وراومه   مینه پیر مخوسا کړم پیر یوم د زړه له کټ
مینه د پیر غرسره هیچا نه ده تول کړې   دوه که سره تول شی ده ورنه د مینه خټ
په غم د عاشقې کښه غوښه چاک د دې د شوه   هغه تویه وشه د مینه له پټ
نادان عاشق د مینه هسه او کټ به سروا خست   اوړد مینه نیک بد ټی ویاسته له وټ

رائشه احمد د همت تور زروا خله

کټ د روح ملک پیر رائسه نفس له جټ

له د خادرو ټوپنډی یعن وجود -

په مخ بياراغله طرثوت
که په مخ ده سهرمه کړه
سردياړ په مينه کيږده
دانار په عشق نه کړه
پرمخلي ته ترآبده
چه پيداچر په زړه شي
سهنالك لکه عيوت
په زړه ډيره ده همت
قلبه خوچر نه ديوت
بار په مينه ده اکثوت
هم دنړيو نه ده جاوت
نر پرتل کړي جداوت

مينه هسه پرورده کړه
احمد لکه طفل مرغوت

هتڅ خبر نه يم له دله الغياث
که آشنائي و ته چورم نه پوهيږم
که ښه ستاله ديدنه ماته راوړه
دادنړيو ملک ښه ونيوه به جنکه
مهرويان که قسم وځوي څه باور نه
دحسن جلوه ښه اوښخه کړه
هرچور له دله بهدل الغياث
ساره آهونه کابم له کول الغياث
ددين لښکر ښه راغل يو لستل الغياث
بيا زور په دنړيو رضا کول الغياث
دحسن جلوه ښه اوښخه کړه

شاه احمد دحسن زور دچا سهيل
دادنياده عاشق د نار ښه وهل الغياث

دحجران له لاسه داغ يم الغياث
په وصال کيږه ښه قرين وم د بلبلو
ښه هوس نه ددنيو ديار د مخ وډ
په افسوس د زړه ښه يم الغياث
په هجران ترين دزاغ يم الغياث
ښه له ياره به دزاغ يم الغياث

له نازکه اوښخه - ښه ماتونکي زمره - ښه سخي - نرم - ښه پيچيد - ښه کرانه -
ښه ډيره وڼک - ښه پيدا کيدل - ښه پيژند - ښه
ښه داتکي نه موښخه په نسخه کيږه خورده د ښه نه ولاړيږي -

مخ دیار لکه دیو هجران ۛ شپه ده
 اوس د هجر تر دماغه پورے سراغے
 نړۛ تر مال که لور ا په نړۛ ټیږی
 په داشپه اوس بے چراغ یم الغیاث
 په سامان کینے بے دماغ یم الغیاث
 تل د کلو په سراغ یم الغیاث
 احمد شاه نړا پر حال نه کړی پوښتنه
 په نړۛ داغ لاله د راغ یم الغیاث

شپه او ورځ ۛ زامی داده الغیاث
 همیشہ په خپل دلبر پسے او تر یم
 یار چه نه وینم وحشی دبیا بان یم
 خپل دلبر ۛ کونډ بیا نړۛ په آرام کړی
 ستار مینه بهار بیا که وغوړینې
 بلبلان همیش په چل دغه چغاړ که
 چه ۛ حبل زړه مه باسه الغیاث
 په دامن دیار ۛ لاس کړ الغیاث
 آرموند ۛ دوید اری یم الغیاث
 وح لږکے داوس په داری یم الغیاث
 اوس بلبل غوندے په داری یم الغیاث
 کل په لاس که داغیا رشی الغیاث
 اے احمد یاروی یا یار دیاروی
 چه نه یار نه دده یاسوی الغیاث

راشراشه یو کله و شا
 نرما زړه دے مستے وړے
 هسے را ئیښه په خوب کینے
 په تلاش ۛ د تعییر یم
 اے دوچ کپیا غیاث
 چه ۛ تل دے د امر شا
 هغه خوب وینې اضاغ ک
 سترکے له خوب استجا ک
 احمد شاه قدم داخله
 خوبه ته کړنرے لھا ک

له فریاد آوریونکے - ۛ بد حال - ۛ سپر لیثان - ۛ پارسوپ
 ۛ مگړے -

نر ما دله په دیدن دیار محتاج
کوم عاشق د څه رولم د دنیا کاندې
عشق یو اور دله دلبره پیدا کیدی
کوم کاروان د څه به به خراج دروي
دا شناسگر دی بانو د دراج د
مخامخ له بانو کله شی دراج

احمد شاه چې خپل یا ته خا تسلیم

غم به نه کړی د دنیا له تخت و تاج

دا د تر لږ لې تاراج
خوبه وکړه ته وکړونه
که ته سرو مال پرې کیږدې
تعلق د تر لږ لې هېسه
په کم دود خپله خلاصیږی
مینه چرې په لاس وکړی
نه په نرو نه په زوراشی
چې د حسن قانع خي
حسن ترنگ ترنگ جلوه کا

آخلی سرد مال په باج
مکړ د و نری له رواج
دا په هېڅ نه ده محتاج
مین هېڅ نه شی خراج
د عشق لاروی سمه کا ج
که سل حجه د کړی حاج
با د شاهان باسلی تاج
خه پروا نه له خراج
تل خرید کوی له تاج

احمد شاه حیرانېدم

عشق زکړم به احتیاج

د بیل تانه بده تاراج
ته شوه کنه هېر بوته

چې نارې دی بې رواج
موافقت نکړې له مزاج

له په قلمی نسخه کښه دا مصرع دا ښه ده :- سپین چوراکړی له عاج -

د وصل بوی دے نشسته
د زړه سوے د پې چاشته
لور په لوري غشي ولی
د چالاس درنه سر سیري
مین زړونه سره بیل کړي
سخت ستا غمونه
تل په جدایی محتاج
خلقه باسی له رواج
زړه به خلاصه وی له باج
خه رنگ خلاص له خراج
هېڅ درحم نکړي احتیاج
چه ساره نشی له غلاج

احمد به وکړه خبراتونه

که خلاص وای ستاله تاراج

زړه ډېر ډیر پې ستاله زلفوله تاراج
تلم په لور غرق نوم او بیل چه خلاص شوم
که زړه درېځو ما وېل کڼد با ران دے
پرېښه عاشقان وطن کڼد چه به خلاص شي
نڅی هېڅ پر غاړه نه نیسه زما دلیر
هېڅ رنگ اېمن نه د ستا زلفوله تاراج
سترکے چه خشي شتر ستا زلفوله تاراج
شوم خبر شریاده ستا زلفوله تاراج
په شوم خلاص نشی ستا زلفوله تاراج
خلق که فریاد که ستاله زلفوله تاراج

حبلی احمد هله په زړه له زړه بېغمه

توی که دے ویره ستاله زلفوله تاراج

د هغوچه نه قراری، نه آرام په شپه او ورځ
نه دے وی له خپله یاره بڼه کلام په شپه او ورځ
زړه به شی زړه دے لکه بیسینه د غم په غره دوت
یا به مړشی که دے وی دلجام په شپه او ورځ
شپه او ورځ په هیله ستادی که وکړی اے دلیر
د عاشق عمر تیریدنی خه ناکام شپه او ورځ

که دے خال په ژړلي داغ کړم، تايه ياد کړم اے صنم
دغه ستا نخبه کنړه، ستا پېغام په شپه او ورځ
کړ زړه له تا آشنایه جوړه په مثل د نړۍ کفر
هغه شوک دے چه په کفر کړي مقام شپه او ورځ
دا محمد بادشاه زړه په به هم په داسره خوښيږي
چه دخپل دلدار صفت کا تمام په شپه او ورځ

که دے خلاص کړه درقيب له بدې غچ
د غماز لوی په تاده اے دلبره!
دا غياړه بيا په ځان سره زړه پوښي
دا ستا غم په مثل غوچ په مخه مراغې
د عاشق صورت به ولې نه په نړۍ
د عشق اور په سر کينيت نه پوهېږي
چه بد درد دے دے بھتر تر بدې پلم
کېنړه دے په اصل سپک لا تر پچ
که په خوله کړه د غم داسه خنچ
خو به ځان تر غورم داستا د غم له غوچ
چه ستا غم لې په صورت شوکله سچ
که بيلتون دے د خاطر ريسنه کړه دچ

که احمد ياد يار په درتبول شي

خه پرواه کا درقيب له دے لا پچ

خدا دے ورک کړه د ناستو د غولي پچ
په هدرن خم چه ستا مقام شي
درست جهان په تا مردار دے او خراب دے
اے غافل د اړيغ غويونه مکهړه
ته بند دے خدا دے وغواړه بل مه غواړه
يولقيين او بل باور د رسره واخه
کيني او عاجزي د تا کمال دے
چه هېتم خوله په پاتې نه وي ستاله پچ
تل په غم به کړ فتاوي ستاله سچ
له ارام نه لا دوه لاس من دے له غچ
دا بېنا سترگ دے خلاصه کړه له پچ
بے له خدايه ژوندن کم کړه تر پچ
د کسان تيار به سپينه کړه له پچ
د نفس تند خوږه مه اخله له مچ

هغه خپل اصل په تـه هـلـه بـيـامـوۍ په د کبر گردن وباسـت له خـرم

احمد شاه د همت تور د رڼا خـلـه

نفس شيطان هند د وياسه له کيـم

عشق اور د اور که پور بـه لـالـم

نړۍ ژړه که د فکر و له پـسـره خـيـم

د دنيا غم د کهيښ ي لکه مـرچ

لکه خوري د هر سر د هند تند مـرچ

مکړته خبر نه وې عشق له پـيـم

تر هېڅ لکه غره له خپـلـه پـرچ

احمد جوړ د بريد صيف د دلو الـکـه

اوس د مې همواره وم د نړۍ له کيـم

معني له نړۍ را غلـه ارواح

وې سپـرنـه ارواح

والی خور خان ته ارواح

د تجويز معني را غلـه ارواح

اظهار د جمال وکړه ارواح

درا تلو لاري به بيا مو ارواح

معني پاتې شوه ارواح

د وطن د غواړه ارواح

ملکوت پرېږده ارواح

هويت کوره ارواح

طاقت نشته د هېچا د عشق له پيـم

عشق يو اور د کي تېر کي قرار شي

اور د عشق مينه د يام په يـا لـب شـمـد

چه هند د خاصيت د ستا په بـکـا کيـنـه

چه مين لپس سر ستر کي په ژړا لـيـم

اے مينه د پړ د خان په احتياط شـيـم

ته اوس د وايه ارواح

ته نر ما په لويي لوي لـيـم

چه ته زو و هله خه وي

چه له علمه د تجويز کړي

معني معني له علم

که ته خان و ته د کور لـيـم

په هواد نفس بڼي شو لـيـم

پردادوه عرش د يـا سـه

عرش له عرشه يکانه د لـيـم

د بقا د او بو کل ده

عرش که دوه په معنی لورے لکه روح ارواح هیسے ارواح
احمد شاه د بنه مرغه دے
والی ستا په خوله ارواح

ده د عشق د بنار فتوح بنه مراغله ته نر ما روح
نر ما ستاسره وعده وه چه د انفس به کړو مند بوج
نفس په میان موبن رقیب د نصیحت شی له نصوح
اختیار دن پیکار دے دے اختیار وی مجروح
که اختیار دپه میان مراغله پرده لار نشی مفتر ح
په معنی به سره پوره شو معنی نر ما د استاله مردح
که دے اصل په لاس مراغله اصل به وصل نشی مشروح

شاه احمد که د اصل خبرواخل

د اتیاره به شی صبح

نړۍ د درمن په هغه د نر دپه صبح حکم دپه او بنه غرق دے شر و اح
هر سړی له خپله خانه صلاح کاندے بے عاشقه چه له چانه کا صلاح
د آشنا له غم مبتکرکے دے دودونه بیابے سترگو نور شوک ینم ملاح
د صورت لکه نفس نړۍ دے طوطی شر خلاص به نه شو خونو وئ عشق جناس
د یقین دپوره د عشق به لار پیدا کړه په تور تم کینے د یقین د نړۍ فلاح

نور عالم که نور مداح د جنت کا

احمد شاه دے د خپل یار د کا مداح

چکوره بیمار اغله په غم هغه مسته شاه کل څرخ
دهاقي په شان درنه حی بے پنداره له کلوخ

له لوبه - غونډه -

که سلام ورته څوک وکا
که دکل په خبره خیر کیم
عاشقان چه نه ثنا که
کله پته کله بنکاره شی
دایه کبر کبر دروی
دشها په دربار باندے
سروهي لکه سپیندوخ
بنایست دپرلری کلخ
دا ثنا لکی پرده ستخ
معدفت له یوه سرخ
عاشق نه وینی ملخ
هه نرپه و نری له تخ

قناعت "احمد" تل کړه

هر چه در غله په مخ

دیقین په غشی ول دچمان مځوخ
خودلاس و نرها و وره صرفه مکړه
که نفس رقیب له میان ووت
هر دانا دبل دانا خبره پند کا
کله نمر معرفت دے سراختل
که باطن پخپل صفا کړه زما جان
تکبر دے له شیطان مه نه لغو
چې په کبر به سر وچ کړه لکه سوخ

شاه احمد ته رښتیا خبره کړه

چې رښتیا په هر چا لکی رځوخ

په تیر تم په رڼا درو هم ستا د مخ
جهان زیب کا چه د چارے دا کلر مخ

له دمه سخی پوستکې چه دې سونه وک کړی او لک غوا ته نه دېچی په خا نه ودا نه
کړی - له سخت - ناچار - نه نخبه - نېمانه - له سخت - سخت -
له آرمیدل - له سخت - تلخ -

چه بے یاره تورنه ویتم د چارم
چرې نه وی چه دینمن کاپرتاسم
وشهباز ته کورم څه وی خواړه لم
دغه هیسې بوی د چارې په زړه سم
بے له تابه څرک رقیب کاله ماچم

داد حسن جد بے هیسې په خان یوړم
دزه کل یاره په لاس درلره راغلم
خپل نظر ک. چرې تیا س کړې دلبره
لسیم بوی دلونکین و ماته راوړه
که هر څو خپل خان زغوره نه شر غوړی

۲ احمد شاه ورځ هغه له خدایه غواړه

چه رقیب مدي ویاسی له مخ

عجب راغله سپین مړوند
هم له عقله دا نشمنند
هم له ځانه خود لیستند
د چا خون ته آرزو مند
جنلې په وروځیوله دردمند
زړه سیزی لکه سپتند
څوک به خلاص شی له کمتند
له ډیر حسنه څی څرکمند
ده غنچه زیاسمند
چه بنکاره کاغذ پیلند
خوله ځکه ده له تمند

شهباز له سمند
ده زیرک خود پلستند
دا په خپل حسن غره ده
مخامخ دغه ده راغله
د اختیار په میدان کاندی
چه پېژوان ځه سره لینه کا
تور ځه زلف په مخ تراشکی
بدمرگنه ده چه مخ پټ کا
له غافله پیلو نسی!
صنوبر به لا نجل کا
خوبه کفتار ځه زهونه خپلکه

که د خوله داد پیر وکړه

۱ احمد شاه کړه سر پیلند

نن زړه کړفتار د محمد
کړفتار په رخسار د محمد

نړۍ بېلې غځې وړې
شمس سجدې ته له محتابه
سټېلېنې ونيوه له فلک
سروه لا ولاړه له خجلت
دین بھارپه زیره کلونه
چه ملائک به ته اوس ختم وای
چه یادې شې کلزار محمد
چه یاد که وقار د محمد
بنایسته شیرین گفتار محمد
چه وریاد شې بنه نرتار محمد
تل تازه وای د بھار د محمد
بے دخدای له عشقه د وای د محمد

شاه احمد د ترشیرین نامه جاریږي

چه بے خدای نه وویل کار د محمد

خسته زړونه آلوده دی محمد
په نظر د تاجه خاږې سره ډکېږي
که د انفس و شیطان ډیر کوي جنون
زه له نفس نه شیطانه ویرېږم
د شمنان دی کیوتلی په دوتڅ کبې
دایاران د تا چکلونه د بھار دی
عالم واړه ستاله نوره پیدا شوی

د احمد لاس غځه سخته ورځ ونسه

او بڼه وینې ته سره دی محمد

د بېلو په ځای هېم مه وای زاغان کړې
چل چه بے دیار له مخه لیده کیږي
مکستان دیار له مخه سره نریب کا
په بوستان د کلوتل وای دایاران کړې
جوړ دسترگو نظر دی په خارستان کړې
بے له یاره مکړې زړه په مکستان کړې

له بنایسته -

غځه اوږه مکړې په مخ د دے آسمان کې
 بے له سره پکښه نه وینم تاوان کې
 په مخ د کسې داوښیو تل یاران کې
 دغه کهل دے تل تازه دې په بوستان کې
 کاشکی دا باد کې سرے په نارستان کې

غځه اوږه چې د کرم اوبه ۛ نه دی
 تارونو لخوا چې ۛ پر یوزی په مخ باندے
 چې د مخ خال ۛ پیرے وړانیزې
 دیار مخ دے لکه کهل خزان پرے مکړه
 د خزان باد چې هر کله کهل پریشان کا

احمد شاه د بيلتانه غمونو سوے

یو وار بیلے کړے په ټولیدو دیاران کې

ماخو مینه ده حکمیه ستالذین
 په سرندي که دې مادہ پيالذین
 نرۛ د زهر و پيالہ اخلم والذین
 چا به خه کړه د ساقی مینالذین
 ساقی را کړه هسے جام ومالذین
 ښه په مالکی د قاصدالذین
 عشق که اور دے تر کله زار په مالذین
 چې په ماتر شرونان ترک دے لالذین
 د افنا په ماتر دا بقالذین

خوښ په مینه یم ترخه دیار لذین
 عاشقی که ده په بخره د سرندانو
 که پيالہ د زهر و وی هم د شکو
 که ترخه پيالہ ښه نواۛ د شرابو
 چې د کلو یوۛ لری سرتک ۛ د میو
 ته هم غوږ په ترانه کړه اے مطرب
 دغه نفس به د پتنک په خیر پرے کیوږ
 که د مینه په اور کې شوم با مے خه شو
 که ۛ ژوند په آشنا باندے فنا کیو

آشنائی او غم سره دی له آخر له

شاه احمدآه دیار غم په مالذین

د دلبرو خبرے مکړے اذ عاذ
 خبرے د زهر و نو اھتزاز
 نرے خبرے جوړے انعزاز

د دلبرو خبرے مکړے اذ عاذ
 په نری نری خبرے مکړه

له جاری ساتل -

له اغیاره هر هېښیار که انقیاد
داغیار و خبره د نړیو نو انجدا
که دانائے له دے خوځه کړه انتیا
له دے هسه ویرے زړه بویه انقاد
که دے پند که دے به موی استیلا
تلقین به دے به خود که له احنا

هر چه په حال شریک نه وی اغیار
خوځه لاس توان وی مېکېږه
داغیار صحبت گنزه د ماسر خونه
د ماسر خونه د که له تشولیش
چه د دانا خبره پند که هغه داناوی
روحانی تلقین در لره بویه

مخبر روحانی نشه اصل مه غواړه
شاه احمد په نفس غواړه له رب استغوا

بیائے نوے کر بهار
پرے بلبل به کا چیغاس
ته د هکوره لاله تار
پرے بلبل د هی کوکاس
عاشق بند دے په مرخساک
چه دے نرینه کا تار تار
چه بلبل به نشی پکړ خواص
چه به یاسره وی بیاس
نروند به یاسره شخه پکاک
پستلک دے نا ترار

شو کدم د هکړ دکاس
کل جهان به آراسته کا
برید مرايشه مینه
چمن خپله آرائی کا
باغوان خپله باغوانی کا
هغه باد په یاسر رامشه
د خزان باد د بستره نشی
جدائی سخته بلاده
د بلبل خوځل پکاک دے
دغه شمع چه خندا کا

له آزادۍ - خلاصه

له په شرابو کینه ادبه ککړول -

له تکرر تکرر کیدل

له ستیز مکت

له غلبه - فتح -

وائی دازمادیدن دے
 نن دیار په پت چه مرشم
 دیار مرگ دے تر ما بخره
 که بورا دے په شروتنان خوش
 په یوه سکونت نه که
 دا عاشق مشه در بینه
 بورا وے دکل مین یئم
 مد عا دهر چا یار دے
 دهر چا وطن یاریدی
 چه په زړه یاروی نیم وی
 وپر دے ور یل احمد
 چه کرم خان بانده نثار
 صباح نه یئم خواړ و نزار
 هم ے وصل هم دیدار
 په دے عمر تا پکار
 دهر کل دے یار غار
 دویینی په عشق کینے عالم
 چه کل دے په خبر دیار
 کل بجهانه دے دلددار
 خلکه تر انځی که کوکار
 نه چه لاف که په باترار
 له ویلوشه قدار

مرگ وارور کړه احمد

چه رقیب کاندی په دار

که په یار مین ے وپر
 که په یار نه برابرشم
 مخانم مراسته ولاړه
 دیار مینه ده کلونه
 تر دے دغه شها وړے
 دا په حسن بیا یسته ده
 پر ورده ددے کلشن د
 احمد شاه ته نور بس کړه
 نشی زړه مین بسیر
 خراب زړه نشی دلیر
 نه شوه وږ دے دید سیر
 دا غبار مینه کونډهیر
 په کړدن تر لږے چوپیر
 هم تر درست جهان راتیر
 سپین خرایه لکه نمیر
 ے له یاره کړه نور هیر

دواړه جار شه ترد لبر هم ۛ سرهم ۛ کشور
 ترپه دغه نادانۛ ورپه چه خلیږی لکه نمر
 لکه لښته وړیږی تور ۛ نر لږ مشک عنبر
 سیا هی د تور و نر لږ په داسپین میدان مرمو
 عاشقان ۛ په اور و سو سور پیټروان لکه اڅکو
 ترپه ته کله پند وایه شی ځم ۛ نر سترگه چوهر
 طراړی او مکاری کا لاس ۛ تور ۛ و هی سر
 په سرونو صرفه نه کړی د عاشق کاږی خچر

که دیار په عشق سر کیږدی
 " احمد " هاله که اختر

ورپه مراغله د بهار کل جهان به کا کلزار
 دانر ځکه ۛ هوسیندی بیا به کل که د ترپه خار
 بناخ د خاړ کا سره کلوته دا قدرت د کرد کام
 د قدرت اوبه ۛ ورکړه له وچ صخره کا اشجار
 هیڅ نشان د شمر نه وی شی په خورنجه اظهار
 خوند ۛ ورکړی بې نه وی له وچ و نه شی اظهار
 له قدرت ۛ نازیدم بې اوبو د غر شجر که میوه داس

احمد شاه شپه ورځ ثنا کړه

مقل د چارسی په دا کا

اے حُما د لبر خون خوار و ۛ نه پور ۛ یکبار

له سخت کانډۛ .

یک تنهادر لره سرا غلم   خبرنه وم نړه له کاس
 شبا خون ۛ په زړه وکړ   چه خیر واخلم له یاس
 نا کاه په کلور اغلم   بلبل دیار ثنا کړه له منقار
 یاس اوده وو خبر نه وو   تاوینس کړه باد سحار
 اوس ویرینم چرې نه وی   خوک ۛ پریکه لاله نزار
 که ۛ یار دبل په لاس کېنپوت   نړه به مېشم سینه یاس
 چه دیار در تازه کیږی   همپشه د ۛ وی بهاس
 چه دیار درن هیرین یی   خدا ۛ ورک کړه دخران
 دبلبل دغه د ۛا وه   وخیل یاس وته بے شکا
 تاس چه له غم بیل وی   نریب نه که له سر خسار
 دیار زینت په یاس دے   یاس بے یاسره مه کړه شمار
 بے له یاسره نرخی صید دے   چه له سیله خۛ کنمار

شاه احمد نمر به زیر و

که صحبت ۛ وائے له یار

مکړه بے یاسره بل کاس   کار بے یاسره خه پکاس
 دامذهب دعا شق ۛ دے   کابے یاسره سپرے خوار
 سرد مال د یاسره کیږی   په دنیا کوی ناخار
 ایمان دعا شق دا دے   چه تل خوین وی په دیل س
 دین ایمان دعا شقان   بنه دیار چشمو نکاس
 عاشق خوار وی که نر د ۛوی   دیار مینه نر دیناس
 خواری غم بنادی له عشقه   عشق هم نور کړم هم تاس

د انور نارینه لیده کیږي ۳۹
لکیده په کعبه وو بازي
خلق د میو صلیکاس دے
احمد کړه دیار چشمونجا

مړکړه عالمه دیار سترگو ناغدار
سترگه ے دیار که دی ناغدار پرخمار
اے زما دلبره خدای د حسن لوڼه مړه
هیڅوک د دیدن پیا له کس هالای نشي
یار له یار سره په نړه دیکو که رقیب نه کا
تاچه په هر تار د خپلو زلفونو روڼه بند کړه
ستاد دیدن تری هم ستایه دارا ویدی
خوک به په دغه دستوسترگو هوښی

مخه عجب د میو په دود ست پرخمار
دوی لکه کلونه کل په وینو لاس لاس
ستاد دیدن ختی تل قافله په تره بیمار
مخ د لکه نمر سترگه د بانی په دوڅونخوا
خوچه رقیب شته د جدای د وصل سار
لکه ے مدام ته په سپین مخ لری حصار
ستایه تشنگانو یو نظر وکړه خالد اسر
نن که وعده وکه سحر مخ په مخ نا کاس

تکه دیتنک په دود ے اور وستر احمد

لکه مانه کړه اور سول تل پیز واپا

بیا د جنلک په شان را غلے نړه پوهیږم ستا په طور

د عاشق کور به تالا کړے شه پیر والری د جور

د مخ حسن دے آفتاب دے شغلے کاندی په ملکونو

د هر ملک تیاره شوه وړکه، یاره ستاد مخ په دوس

که دے حسن بیا په ښکلی خبر ښکاره کړاے دلبره

د باغ گل به قد مبوس ته خوله غنچه کاندی بالفور

سره لپه دے د پیزوان لکه بریښنا په زړه خنجر شو

اور بل واخله که په کړے ته د دے سوی نړه کی غوږ

که له غره پدريوزی سره نر نر ولاړشی نه ویریدي
 هسه نر لک لکه ویریدي عاشق ستا په هوروز
 د عاشق په زړه بیا منځکې سره کړې پرې پوهیدم
 چه د خیال شاهین د هسه شان زه وینم لکه یو
 "احمد شاه" که د یار ته سر په مړکه د بڼایي
 چه د یار د خاوند د جلوه کا په څه بڼه طور

که شاهي ده که د سر
 ماته یو د بھر وېر
 په همت به د تسخیر کړم
 که د زړه د که څکړ
 تور د خاور د ستا د
 نه مجنون یم نه او تر
 احمد شو په ځان خبر

خاور د شو د یار د ور

نه د عینې په دوا نر څکړ
 عاشق د لکه غرونه په ما باندې
 نریک څو څو څو په خیال راشي
 د خطا هور سر په خلقو کښه یایي
 چه د ستا په ترڅن ځان باندې نظر و
 مکر پېښ شي د څو یو نظر
 د غرونو څه طاقت د بشر
 نه په آب ستا له رڼا برابر
 د ستا نر لفر جهان کړه عطر
 هغه کله نظر کاندې په کور

د احمد د زړه د اڅم په داکینې

چه د ادم ذکر ثنا کا دلبر

شوهېر ما فرزند ما بود زیر چادر دایه پیر
اول کبر و دویم کفر سویم عشق بے نظیر
چون تولد ما ز مادر شد در یک پستان خورد شیر
بال ما بسوخت روجم ببت بتخانه اسیر
ساخت کفن ما زمین و آسمان قبر عرش پیر
بر دوشه برد پیر بهنم تو حسیه منیر

ما زن حامله بودیم در کنار عرش مجیر
سه نوبت تمامی یافت عقد ما اندر مجلس
فرزند من پیر من چو طفل شیر خوار
مرغ باغ وصل لودم با شرده هزار بال
چو مردم غسل مایاب در یایه سیاه کرد
بنیکس بودم مرا هم برد ملک الامین

احمد اول نعل شمع خود
و چو مجلس روح ز روح آید ضمیر

په دوو تر لفلو لیلی یووه
چه دتر لفلو بلا یووه
بے بلا محبوبا یووه
نر په ذره نمړ کویا یووه
درد په پنده له مایووه
نم په مخ د دنیا یووه
نر په قوت په تالا یووه
یوسپلا ب د تر پرا یووه
نن ستا حسن په غلا یووه
د جهان په یغما یووه
نر په بے واکه شها یووه
نر ما ذره آرام تا یووه
بے قرار زلفو ستا یووه

نر ما ذره چوره چایووه
لکه دے شه بے آrame
داد تر لفلو بلا نشته
نم په عمر راته تا ویدی
که د زړه ته نصیحت کړ
د جهان په مخ د مخ کړ
چه په خپل قوت غم دُم
دا کتاب نر ما دستر کو
خه یا تر اړچه د نر په دوو
حسن باج و چا ورنه کړ
ما و یلی چه مینه نه کړم
مینه د نر په حرام وی
قدر د نر په نشته

د لاور دياسر په مخ دُم ۴۲
نړۍ د حيا بے حيا يووړ
دا تمام عالم بنيادي کا
احمد غم د اشنا يووړ

په قدرت دے کل کړۍ جوړه
بيا په لږ عمر کښه زوړه
چه چمن په دۍ بنيالسته وو
اوس د باد وړي لکه پړوړه
په کوم صبر دے صبور کړ
غه بلبل چه دے غم خوړ
په ديدن دے موړ تيانه شو
اوس ديار غمو کړ موړ
لکه کښه هسه دے وکړه
بيلتانه په ژرند او وړ
د خواري شپه پر دے راغلې
پروت په لاس کښه لکه نوکا

هېڅ ياري بے غم نه وي احمد شاه
کوره نړۍ په ياري کښه نه کړه سوما

که پټه دواييم څه نماز
هکورد وړک شې د غماز
مالا حال و بيل نه وي
بيا دده په خوله آغاز
په مطلب دے نه پوهيږم
سړي کار دے له آږ
ودلبرته حيران يږم
چه دده په خوله کاسان
ستاله ډير بېلشومي
نرمونږ توبه له بے نماز
د بلبل په دود دے ستايم
که يارو کوري و ماته
ډير چغينه لکه تاز
دا په نړۍ لومړه نه شو
شها کله شولا کله
داد غم تعريف دے څوکړم
کوشه خوري که لکه باز
چاته نه کوري له ناز
مخ دے سيند سترگه جهاز

دلبری کوی د نرونو معرړه پیرلری طنز
که سختی کړی یا را حمله
په سختی اوسه سرباز

په قدم دروی له ناز نه پوهیږم په دے راز
په قدم کړی رفتارونه مخ د بجر سترکے جهاز
دغه خواهر عاشق څه کا نړۍ منزله سترکے د باز
په نظرکے زړونه چوی دمیتو نړیو اعتنا
جلوه کړه بنیوه کړه په دیر حُسن سرساز
د اېه حُسن کچې روی کا هم روشکے تاخت و تاز
چه فلک غوند رفتار کا کم اُمید د ساز و باز
نر لږ د اُم خالکے دانه د که مردکے سر دے کړه باز
سربازل د عاشقانو په کل مینه مکه نړۍ له تاز
تر سرتیر خبرکے د پتنکې د تاز خبرکے مکړه بد آواز
دے په سرو لښو کډیږی تر سرتیر دے جان کداز

که یار په عاشقانو کیښه قبول کړ
احمد شاه به په عالم شېر فرار

اے رقیبه باسه غون درته وایم په لوړ غږ
نر ماستا صلح ونه شو بد دے نیشه مه کړه غږ
همیشه غواړم چه کړه ستا په وینه خنجر کږ
نر ماستا دشمنی تل وه هیس نه چه وشوه سږ

له ناز کوونکے -

بد خوئی وه ستاله ذاته
ته د سپی لری او مړن
چه د سپی په دود تل غلې
زړونه مات کړه په سپی

له احمد به لاس واخلم
د د عشق لری درون

محبوبیا چو راشترنک وهی له لاس
میں زړونه به نه لاس
که چو راشترنک وهی له لاس
نرنگ زړونه به خلاص شی و سواس
په سپین مخ د تور زلف تاوکړه
جوړنم مارا دی چندان د پاس
که د د سترک د نور پوړینا کړه
تل به دویم داد زړه اکل د پاس
دلبر شمس و قمر که کل کړم برابر
په همه کینه زما دل بر سواس
د لویو لوی خه کمه نه شی
که وهلک تجر والی د لاس
د شمس پاره دود تاج و پر سر کنبینو
په قنداره د میں زړه جار پاس
هر زړه چه د مینه له دغ خلاص دی
هغه زړه ته تل کچره له تاس

که ته نظر وکړه دلبره
احمد به رقیب پریمانی لاس

دیزوان د پته تابه یم بیهوش
د سرو شونډ له شرابه یم بیهوش
چه په خوب کینه د خیل یار صوټا وینم
چه راوینس شم بیاله خوابه یم بیهوش
چه د بوی دکا کل راغی تر دماغه
حکمه هسه مست خوابه یم بیهوش
ستا د حسن په کلزار کینه مخموزا یم
زړه بلبل له د کلا به یم بیهوش
چه نسیم په سحر بوی د نر لفر اوږی
عند لیب غوند بے تابه یم بیهوش
د بورا په خیر په بوی د کلور راغلم
د خزان د سپم و تابه یم بیهوش

ته زمونږ یا نرنگی - که سخی - مهربان

۴۵
۱۔ احمد شاه چې ځان وليد حيران شو
په خپل ځان كېنه له دې بابه يم بيهوش

که په زړه کېنه لېږدیر څه دانش
شپه او ورځ په د آر زویم باور وکړه
په یاری کېنه یاره تول د زړو نو نشی
د عاشق خپل زړه شاهه کې له یاره
خپل سړه کوږه کوره ترهر چاکه دانک
احمد شاه په تلاش به یار نه موه

خو چې نه وی د خپل یار له خوا کش

اے په مینه د آشناده مر قاص
چې په مینه دد عشق پر لاره راغله
د معنه دربه له خپله دله واخه
بندګان وی د دے لږه که پوهیږ
په خنجر د کور و سترګو وینے توکے کړه
بے له دے مینه بیا کومه مینه خاص
پر دالاره سر بازی ده د اخلاص
چې نه پوه شے څوک چې مینه کړ غواص
په یقین سره دهرے لږه خلاص
دا په ذات کېنه بے پرواه ده له قصاص
په اخلاص د جاتان اوسه احمد شاه

چې د زړو ځای به نه نیسی قصاص

زړه کوټه د دلبر و باص
کېنه هېم لیدلې نه دے
عالم خوب د بیغمی کړی
هېم ټپیز و نشی یو غاص
چې تل کړی دیار نه فوقاص
ستاز کېه ولے قصاص

له زلید و ټکې مرنگې - له تار - له دځکول قيصه ویل -
له د خپل ځای نه توپ دهل -

په مشاعرې کې کوټه چې د زړه لږه مینه ده د اخلاص چې نه پوه شے څوک چې مینه کړ غواص په یقین سره دهرے لږه خلاص دا په ذات کېنه بے پرواه ده له قصاص په اخلاص د جاتان اوسه احمد شاه چې د زړو ځای به نه نیسی قصاص

چې د اهلېس په شپه چکرزې
درسته شپه د غلا ونه کړه
په شپه په غلاځي کنه تيار د
کنه د مينه لے لصاص
خه کړې صبحدم را غله ملاص
غلا به ونکړې سپين مخ به دېما

احمد خيل پټه تر غون کړه

تل بيرے ووه لکه لصاص

که د نړۍ تحته کړې فتا خلاص
د معنې را نځه به کړې په سترگو
چې د لا په لا نفی کړه
د نړۍ معنی ده دیر
اصلي وطن به بیا ته کوم
که د سفر کړې له اخلاص

احمد شاه د نفس ورو نه پرېکړه

مه دیر بډه له قصاص

بھید لے د زړه وینے حیاض
ته نر ما پند ونه واوړه
کسینی که عادت شو تل تل
دا شیطان دشمن د دښمنی که
نفس شیطان سره مله دی
که د مینه مقراض نه کړه
که یاورد نشی وکوره حصا
دغه پسه نور که اخفاض
د شیطان پر سر به وویض
ورانوی تل د زړه نور ریاض
کړه د دواړو مینه مقراض
تر خوله به واچو خورلی ریاض

له غل - له سپین - له سپین پړی - له اوچته ورغ -
له دحض جمع تالاب - له کم عقل - له خاکساری -
له کاشی - له دیوالونه - له پیس شوره -

که مغزی در قیانونه در مات کړه
اے احمد نور د ماغ پښینه مریاض

د عشق له بڼه فیاض^۱ عجب جوهر یم بے اعراض
بچل اصل ے بیاموند^۲ د دیه زړه له بڼه بیاض
روح بقا باقی بقا کړه د تعلق ولے کړے مقراض
ارواح د بڼې طوطی دے د غازے د همت له بڼه بیاض
دے به خلاص خپل وطن و د نه وائے د نفس امراض
احمد شاه تیاره نه د ده روڼراده

کړه خبر زړه د زړه بیاض

هسے خوښ یم ستاد حسن له فیاض^۱ چه بلبل به نه وی خوښ له بڼه بیاض
همیشه به په ربښتینه لارے دروم^۲ عاشقی هیتکه نه شی له اغراض
زه به هله ستا په مینه سره پوښتم^۳ که خبر شتم ستاد مینه له اغراض
هره شپه نه د زړه سره وعدہ کړے چه بیا در شمه کړے رانه اغراض

که په رڼم د احمد شاه چرک نظر کړے

دے به خلاص شی اے طبیبه امراض

که په زړه یم زه و طواط^۱ لار د مینه ده اخطا ط^۲
غلبه دیره خاطر که دے له لاس خي خطا ط^۳
که خاطر ے برابر شی دړه اوستر که استخرا ط^۴

له فیض - ته رنجا - که ضعیف - کز زده - که آسانه
همواره - ته یو طرف ته - ته سخته دړا کول -

تویه وُم له غمه وینے راشه ته باد حنا ط له
زیږی چل وصل بهار د هجر وړك شه بد حطا ط له
وږ كښی د عشق خواړی په منت مه كړه اجا ط له

بے پردے كړے عشق احمد
صبر خوښ دے تر حطا ط

دا د نیاړه رو سربا ط شمارے نشی له افراط
لكه ناوے په سینكاده له پیری بے احتیاط
د خینو په نكاح ده له خینو پاتے شو سربا ط
په هسے آس سپره ده چه هر كز نشی اسقاط
نادان خپله و كښله عاقل شاكړه له اختلاط
خلق په تافله حی قطع نه شوه د اصراط
د دے پاكي مه غواړه دا د لكه له اخلاط
احمد شاه د عقل سنجه وایه

چه د حرف معنی نه وی بے نقا ط

نه دروغ كړی له پشلینو اختلاط در بښتینو عشق د زړه د اړتیا ط
چه د دوو تنو د مینه غښه یوشی نه پریكینی وی د عشق په نښا ط
چه اندوږ د اښك نولری په زړه كښه حلاو كړه مېده پښه بے احتیاط
دا چه زړه هوسك دیار ولورته چرې نه وی په دالارے نشی اسقاط

له غم شوبیه - له بد بویه - له ضائع كول -

نكه یو قسم دے د ایلجو - اوچكیا - یعنې د ناكاره خیر خپوهنه صبر ښه دے -

له مسالې خانه - سر اے - له اوږد پیدل - تم كیدل -

عاشقی چکویا یو او سر د پهلې ۴۹ عاشقان ۷ حکه و سوه په افراط

اے احمد تاجه مینه پر خا پور کره
نو وفا کره د دنیا فنا فی رباط

نفس غلیم راته ولاړ دے ستا په لاس یم یا حفیظ
تل په یاد ستاد بری دے انتظار یم یا حفیظ

چه ۷ نفس و شیطان دواړه په مثال لکه د اوږد
نزه خسته په دادوه اوږه گرفتار یم یا حفیظ

خپل عمل ۷ د نړۍ نشته چه په نړۍ ډاغه یم
حکه نړۍ همیشه سر په راگفتار یم یا حفیظ

که داستا نظر په ماوی زما څه غم دے له اوږه
وے نړۍ په ویره بیا د خپل کردار یم یا حفیظ
ته نظر کوه دلبره چه عالم درهوسیدي
که نظر را باندے نکرے نړۍ په نار یم یا حفیظ

نړۍ په خپل عشق هوسیدم چه په تاباند یم
بے له تانور نا امیده په هر چا یم یا حفیظ

احمد شاه به بیا هله په داسیالا نوسر توری کا

که منظری په نظر ستاد لوی دربار یم یا حفیظ

تل د نر لفو ۷ حفاظ په خوږیزه ۷ حفاظ
ته کوے له ډیره کبره په دا خپل دربار د ظاظ

له نجهان - حفاظت کوڼکے - ته مړه اخستونکے : عیش کوڼکے -
ته شلوونکے - شکي -

لب د نړۍ د رحم د بویه
 عاشقان چه د مین دی
 چفتکوۍ کیږی له ستارې
 ستاپه کار کینه سربازی کا
 حیله هیتر سر نلک ورتنه نشته
 وسکه د انر ما په بخت وو
 که هر خونړۍ ورتنه چکور
 که نړۍ سر په استانه بد
 د سهلو واځ ځی چرې
 عاشقان چته جواظ نه
 په دوی وې شو د لفظ نه
 تاته خوک والی عکاظ نه
 له دوی مه کنړه جفاظ نه
 تل په کار کینه د لفظ نه
 وې ته مراغله کناظ نه
 نظرنه کړی حی جیاز نه
 وې ته دیره جعاز نه
 مهر چل مخه شو ظ نه

د دلبرو خوی احمده
 چه کاته کوی طآظ نه

نن ځه سراوړه د امتناع
 د نرافین خرید به وکړم
 زموږ له دے سره بازی د
 که ځه سر پر ځپه دلبره
 که په سروی که په مال وې
 نړۍ به مینه به نور چاکړم
 وې نه کړم امتناع
 که هر خورده د امتناع
 که دا دیره ده شجاع
 وې نه کړم نړۍ وځاع
 وابه نه وېرم دے مطاع
 چه د ځپه یوم ابتاع

له به قرار نه د بونکۍ - ځه ژور اثر - ځه زور آدم غالب - ځه کبر - تکبر
 ځه سخت - ځه غم وړ کوونکۍ - ځه ناز او نخږه - ځه شر و نیک - لرې کوونکۍ -

ځه د اور کنبه - ځه په ترڅ کتل -

ځه منع کوونکۍ - ځه جدائی - بیلتن - ځه پیدا کړه -

زړه په نارسو چوۍ احمد په دیدن بویه اشباع

همیشه دے بڼه وینا بویه شفیع
بیا په هره وینا تل ستا نظر بویه
چې په ژبه هر سره څر فتارین
که د تهر کړه مغلوب عقل غالب کړ
مړې دهره چاره عقل بویه
رښتیا هر کله ترخه دروغ خواږې
چې په بڼه شې بیکانه عالم مطیع
ولې هیند وینا لن معنی سرفیع
فهم وکړه داد عقل کړسې سیم
داد عقل تاج به لوړ وړکې له جمیع
له نادانه نادانې په ځان تصدیع
اے نادانه تر بڼه بد وکې بیدیع

دا حمد ویل به واره درته یار شې
چې نادان د نو درپیش به شې تصدیع

عاشق مړ شو شوی نه اخلا طلاع
عاشق کا درته سر پېش کړه قبل کړه
مزرې زړه دی چې تېمتی ستاله مخه
عاشقان به د دنیا تر بنادو تېر شې
چې لیدنه ستاد مخ دکل انواع
چې بې سره بله نه لری متاع
چې په اصل کښې په حسن شجاع
که حاصل د پلید شې انتفاع

نره احمد په نره ذره یم ستاو مخ ته
که ښکاره کړه ستاد مخ د نمر شجاع

بیا یسته کل ستاله باغ
کل خندان غنچه هوس کا
باغستان د بلبلانو
ته بهم د لوی کړنک د
په سر ستاشد پړ دماغ
منکر خه نره له سراع
د بلبل د نر ځکې داغ
سیل کړه دشناخت له سراع

له مړیدل - سیکیدل - نه سرخویدل - نه عجیبه نو د شین - نه د سردرد - نه فایده او چټول -

خدا هماغه د لوی کرنگ کړ
 خدا طوطی په میوه سیر کړ
 د مردار په هوس ځی
 صبر وکړه مقصود غور
 چاچن مقصود نه غږیت
 که ارمان کړی سوځی نه دی
 ته څه سیالی کړی تراغ
 بخره ستا مرداره کاغ
 خبر نه شو له بېلاغ
 د ناسوت لنگه اییاغ
 بیا په غول نه لسی پکوماغ
 سربه کوڅی په دماغ

بل ته پند وایي احمد!

نفس د نه کړ سر او تراغ

باد خبر سر او سره له باغ
 د هلو تر حال و وایه
 هم دیار له حال خبر نه دے
 هاد د چکر خبر سر او سره
 نه په چه د بند طوطی وو
 بنه لر به ور شوی له همت
 و له ناست ځای بې باغ
 بلبل زهیر د زړه له داغ
 د حجر په خونه بند د پے چراغ
 بلبل زړه د نځی له سراغ
 ایام له بند پر پوست بې دماغ
 طوطی که همنشین کړ له کاغ

احمد شاد وطن په لاس درومه

داد لاس کار که د روځ که کاغ کاغ

او د هېلغانه په یو تره خیزی له دماغ
 په لیل شیرین آشناله ویرې جلی
 باق له په ژوندان له تابیل شوی بیا به راشی
 اوس لکه کوڅی نارې هم د زړه له داغ
 او بڼه د فراق په همیشی زړه له باغ
 بد بیلگون د مرګ د یال له یار نه که سراغ

د هېلغانه په یو تره خیزی له دماغ - د هېلغانه په یو تره خیزی له دماغ - د هېلغانه په یو تره خیزی له دماغ

د هېلغانه په یو تره خیزی له دماغ - د هېلغانه په یو تره خیزی له دماغ

7554

7554

7554

خوک که د وصال په باغ ژاړی تگاد ژرې دے
چا د بيلتون خدنگ خوړلې زير خپلے
په چاکه جهمار وځو ته چه سترگه پر تو تم شي
لاره بيللان خځه پک شہ دمرک له نراغ
خه شوه په صورت که روغ په زړه کنړه ناچاغ
ورک شي له جهمارے دمرک تور کلاغ

اے احمد چکور تل پسو پسے شهزاده

بد رقيب که وموی ده ناره دمرک خاغ

بيلتون کور له ياره دغه اور دے له ياره خه شان د بيلتون تيغ
وسوم له انگاره په سينه شوم پاره پاره خه شان د بيلتون تيغ
اے نر ما د نړۍ بهار د سر د کور له کلزاره هميشه گل او سې بے خاغ
بلبل خه شہ سينه پاره خه شان د بيلتون تيغ
نر ه د وړيستم له کاره - تازه غم د کوکاره نر ما خان له مابيزاو
او بنکے راغلے دسترچول له کوهساره خه شان د بيلتون تيغ
که خبروے له دلداره چه به راليشي کيکاره ما به خبر نه که له کاره
ما به خلاص نه که له داره خه شان د بيلتون تيغ
دغه خه تيغ دے آبداره تر زړه ے وخوت ياره په ياري لاناقراره
مخکاريار لار له دے داره خه شان د بيلتون تيغ
بيد ادله دنيا داره يار د وړيستم له کناره اميد شور ديداره
نر ه به له کمه وي بيماره خه شان د بيلتون تيغ
بر بېر ايشه سماره چه له بلبله شم هم چيغاره خو غم کرپه يداره
دا حمد تکیه ده له دستاره خه شان د بيلتون تيغ

خوبه کړم په داسيل دهر باغ نر غيښي بے ليدنه دنړۍ داغ

چه ښکاره شی د اشتاد وصال چراغ
که دیار له لور به راوړه بیا سراغ
بیا بلبل په خوږ عشق شو سر له فراغ
د عاشق په عشق به خوښ لری دماغ

د بیلتون تیاره ځمکه رنډا وړم شی
ستا په دم به ښه دم ترغ شی انسیمه
د ابلبل اغراغ په ترک کف دواړه یو دی
د خپل حسن گل که ته په خپله بوټه کړه

د احمد، ورېه ته کله کله کوره

ستاله غمه هر کچه لری فراغ

یم به ورنی له عاجزو کړه انصاف
به له تاده دا نرمه لافه کداف
نر به بوسه منع به نه شم له طواف
که نرمه مینه پر تاوې بیا خلاف
ستا کاته خنجر بیا ورنی له غلاف

عاشق ستایم ته پړاو کړه الطاف
نرمه لافه یاره ستا په یارې کیدي
چه داستار خساړه کل په نظر مراغ
ته هله پلورې سرخ نسیسه دلبره
په نظر به کاته ستاره ویر ویریم

احمد شاه له ارغواو احترام کړه

د وفا شریبه مو له اشراف

سینه کړه له نرنگ صاف
وېبه وینې جهان باف
بیدون وجودی له غلاف
نر ته ویرک کړه به انصاف
ولې ځه ځه خلاف
ته کچی پرېزده د کاف
شرین سرمکه معاف
د بزمه کانو له الطاف

ویره خو کړه ته لاف
که سینه کړه خپله صاف
د ایمان چلو مراغ
خو په پیژنی ویرک کیدي
ته مینه ته پیدا کړه
دالف په دود سم بویه
بیا په دام د لور ورن لافو
شاهانه دروې احمد

ماد مینه وکړه لاف   ولے عشق کړم د بے خاف
 ماچواهان د مینه تیر کړه   که معشوقه ولے با الصاف
 معشوقه خو پړه ول کا   کنه مینه په سر نوی چکا ف
 نړه خلاص له مینه غواړم   مشکین خالے ونیو قاف
 معشوقه که آهری نه کا   دا خلاص لاره ده صاف
 د معرفت هوسئ موبنکار شو   که کچی نه ولے له کاف
 عاشق هغه تر سر تیر شی   څه پکار ده تشه لاف
 دا خلاص سره خاص کا   نه خبره مو شکاف

شاه احمد که وصل غواړه
 کیسه د نفس خیرے کړه له ناف

کاشکه مه ولے په دنیا غم د فراق   چه خوب نه ولے نړۍ په دایم د فراق
 یار په مهر و په وفا نیتلے مشه   که نیتلے دے عاشق غم د فراق
 د عاشق زړه که به ولے تر خنی نړی   تیرے تورے خوری په هر دم د فراق
 اند لیبته لکه مارونه ترے چاپیری   چه سیلاب نشی په نړۍ سم د فراق
 قافلے قطار قطار له دے دنیا حی   جهان خونه وران کړه یم د فراق
 په دا تاو سره به غرونه هم او پړشی   کپرے راشی ا تشکون دم د فراق

سرو قنده سر نچون شو شام احمد
 مشه ستا قامت په یار خم د فراق

له خندا یرا هسه خاشی له فراق   لکه شمع په خندا او پښه خاشی له فراق
 دیلتانه له غمه ژاړی بے حساب   لکه کباب پراوړ خاشی له فراق

نه دریاب - نه د جیبی په نیتلے کیسه د سیلاب په خالے "اغزی" لیکل شوی دی.

اند لينې لکه مار که کډارونه
د سهار په توره شپه نار که
هغه سترگه چه اميد نولې نه وو
نراق به چا نر غلې نه وی
اوس دبيلتانه کانړی اویه کړ
د بېلېنې په طور خاخی له فراق

احمد شاه میاشت تل کوره لایم
هر ورځ په مخ کې سنبل خاخی له فراق
نړه عاشق ستاد درباریم هم مشتاق
که هر خودمې ښایست شویا ته کوره
همیشه په مهر کوره و خپل یار ته
بې له تاد عاشق څوک د چه لې کورې
مخ د نمر او د سپوږمې لکه زیرې شو
چه د عشق پر میدان پونړی څوک پوهیږي

که تریات څوک نارخوړلی لره غواړي
دا احمد بادشاه "دیار لیل" تریات

نن عجب چست وچالاک
که نړه هڅو ورته کورم
چه خبر د نړه له حاله
په قد سرو صوبړده
د ښایست مخ لې نشته
بې حجاب ده ویاړ ته

چه مین باسی له شرواک
کاته نړه باسی له واک
په دیدن د لې بلاک
نړه ونه کله کړیوان چاک
هم سخی ده بې ادراک
دا غیار په مخ سرداک

له وحدته را بیدون شوه
 په هرڅه کښه تماشا که
 هم خارج هم درونه
 مَحْنُ أَتَرَبُ إِلَيْهِ
 نه خارج نه درونه
 چه له دوه کونو ورا ده
 څرکند نمره معرفت شه
 چه داپاک تور منور شه
 که د مینه یاران ویردی
 چه را تله نرده شوه واحمد
 دے مصدر رسته له افلاک

تن ے بیانو څه بلاک
 په هیت لوری نه پوهیږم
 مالیدلے یار که مراشی
 هیس ویره بیتابی که
 چه نامه دیار وروا خلم
 والی دا چه لیلا چرے
 دلارائے عطر سائے
 معشوقه ے آهو چشم
 شکر لیه سیم غب غبه
 یار شیرین لکه شیرینه
 ولا له لاس بے ادراک
 مگر خضر مدد مراک
 چه د صبر او به مراک
 لیوے شه له خوراک
 حی له خانه دے بے واک
 نره مجنون یم غم خوراک
 نه لے وینم دل بلاک
 کجروی لے له افلاک
 نر ماخونه به تالاک
 فرهاد حکه حان هلاک

بښه نامه دے تر قیامتہ
 چه دیار مینه رهنیتیاک
 مینه کړه شاو احمد
 لکه مینه نرلیخاک

نړۍ چه جوړه لکه کولاک
 نور دے بیا ولے تالاک
 دے داغ پکښه لاله ک
 بلب لکه چه دے داغ په تره کی کښېښو
 نور دے سود ورکښه نه وی
 ترو به ولے دے نه ژاړي
 یو شو ور دے دے بنادی وې
 خزان وکړه هسه چاړه
 تیر غمونه کړه بلبله
 لکه نر چه نواله ک
 خپله مینه حان دهل ک

هغه دے مکنه احمد

که دتر هرو در پیاله ک

بلبل مینه په لاله ک
 د نادان نه د هښیار دے
 لږ دے دامه نه خلاصیږي
 دمهوریو دیدن اور دے
 تور د سترگو سیر د جنل دے
 برابرمین پر ولی!
 دا د حسن کا نه دے غشی
 مینه پته ساتلے نه شی
 خپله مینه حان دهل ک
 خپل نصیب دے مبتلا ک
 که حان سل کله تالاک
 په دیدن زړونه سواک
 بانړه غشی دی غزاک
 سر دے و باسی له شرواک
 پر غم و د وړک بے ادراک
 مشک که پته کړه بومرواک

دلهر چا مينه شپږه شو عاشق مراغه سينه چاك
اور د مينې لكيد لے دود د نړۍ حى له افلاك
چه ديار په رضا خوښ د
ا حمد غه خپله رضاك

كه د نړۍ پټا حال ښكاره ك عالم به د صر يا مسخره ك
هله نړۍ له حان خوښ وو اوس وماته نن د اړه ك
مدام د نړۍ په لور جل باند تېغ د لاهوت د سر اړه ك
له جبروت ميدان تانرى كه ملكوت د دولت اس پر كړه ك
ناسوت فاني فاني به نشه مكر پر سر د سپره مناره ك
دغه سپر سپر د معرفت وى يقين له حان د آلت كناره ك
چه نه سپر نه معرفت وى دروځ نور له نوره نن د اړه ك
چه نور له نوره نن د اړه ك ترو معرفت انشا د لوبغا ك
د مثال بانزار د وليد په سترگو سود سودا نر ما په بشره ك
كه نر ما بشره د خوښه نه وه بيا د بل عالم جوهر اړ ك
مثال له احاطه جوړ احاطه د د عرش پيك وماته اشاره ك
عرش له محيط عالم محيط د عالم به درهست د مخ آينه ك
د صرات نظيره آئين داد ك لكه نمره حان په خپره جوړه سايه ك

نور عالم په خوله خېځ كاڼه
ا حمد د نړۍ په چوتار ك

چه حان جوړ نر ما صمن ك نمر په خپله د حان دم ك
كه هر خو په مخ تايان يم دشها مخ د نور كم ك

د جمال مخه نه و و
ستاله مخه اوس شرمیدي
حسن صنع که عطا وده
یو د نور سوا دانيسی
بے مړه کاره که اور پورے
دو دے حسن عاشق بویه

احمد تل دیار رضاك

یار که نه که خوک کچرم ك

نړه که دے وے بیا بنسیر هانسیور که
دور بل دور که نړه که بیا تیر شه
خلاص تر نشی خواړ عاشق
که تهمت هچرے وړ بانو نوی
د عشق لښکرے چه په کور او خیر
احمد له عشق ستانه خلاصیږي

هر خویږوان د که تاوړه زور ك

زړه فکر نه، خړاناس هوسك
نقیب د عمر هر لور نارے كړي
د عاشق فخر د په عاشقان کینے
کاروان د عمر مه دام چلیږي
مر که تاړاک د د بد و غلو نو
اروا طوطی دے وطن به مړی

عاشقان مینه ملایا اودس ك
غانله پاخه، فریاد جوسك
که دے یار سرد بوړ جل خسل ك
نه له هڅ چاسره وفا نفسك
تاړاک بیلتون سړ بیکسك
بیا که د مات د نفس نفسك

که رضا غوړی دیار احمد
پورې اوړ خان نه لکه قفقس ک

اوس به بیا دلبر د حسن جوهر بازار ک
د کرم اوزو چه بیا په کرم راشی
پرچمن به بیا له کاپیالے جوړه
په بناری دلیله دی غم به دیار خوری
چه دهار خنجر دکل په نره وویږی
به له یاره مے بهار په سترگو اور ک

په بریښنا د تورو ژوند کو احمد

د پری جولان په لور د هور د یار ک

نره حماد خان په همدغه یقین ک
یار له یاره چه نره په رښتیا راست ی
په ریشته بازار تل قلی کوته حی
که هر خوشه له اغیارو سره اوسی
له اغیارو سره ښه دخپل نره خارش ی

« احمد شاه » که جها وبله ورش

که یار نه وی د جها به د غم کین

نره ے خیال داستاد زلفو لور په لور ک
نه پو هینم بیا به څه غمونه نور ک
په وصال سره دے نه ونه تاره کیږی
د هجران دے خسته نه ونه سوری سکړ ک

لکه خاورے په بهارچه چمن زاسر شى
دریدن باران دے هسه زهونه نووځ
هر يوزره چه شى په مينه كينه ريښتینه
هكه هغه اند يېنه دبل پیغورځ
باد نیوه نه شى په لاس كينه خه به نیسم
زړه دیاد په خیر چه ستا په لوى زویك
احمد شاهه بیا په عشق كينه ريښتیا بویه
دپتنه په سیرچه مینه ے باغ اورځ

محبوبه چه په زلفينه هميشه دروونېكارځ
نه ے دیره له چاكېرى دمينو تل آه اړځ
كه هرڅو سر په په زيب او په زينت سره بڼا یته
چه نظردخښتن نه وي خه به زيب ښه وقارځ
له دے اور سره دمينه هم دچاكه رزځ كاشى
به عاشقه چه په اور لكه كباب زړه كے قرارځ
دعاشق خودے زړه كے په خپل معشوق پورے تړ
چه له يارمے زړه نه وي، غه عاشق به نوڅه كارځ
تند رستى زما هيڅكله ، وفانه لرى دلبره
وكے ستاد تورو سترگو اهل دل سړه بيمارځ
احمد شاهه په داسې سره دیر فخر په عالم كا
چه دے شپه او ورځ محبوبه هم سچو رستا په دربارځ

چه بلبل هميشه بانده چغارك
 چه مدام په هريوكل ثنا ديارك
 چه يار راشي غم به واره تاريه تارك
 دهوسي په دود چه تينته په كوهساك
 چه معشوق په سر بانده منت بارك
 هغه زړه چه په يار مرغ وي هله كارك

عجب دور د چغو نور دابهارك
 دبلبلو لكانه كره په بوستان كينه
 د عاشقو هر شو غم كه پير سر بارش
 كيلى سترگه له عاشقه تخه نرغلي
 دمينو بيا هم خوښ هغه ساعت
 هچر يو كار په زخمي زړه نشي دلبه

د احمد يادشاه ته كورنۍ عالمه

چه خپل يار ورسره مل وافتخارك

په خوله خوكه ته كرك
 په اوبو درو هه خلك خلك
 انسان نه زيدي له سلك
 په تار و نفس بنغا شوه بدلك
 لاس به طي كړي به له تللك
 نر مينه كړ د عشق له اله
 له ديلو و شرمينه تلهك

د ناستو توره لك لك
 تا د اصل پوست پر لينو
 اصل په اصل وي چغو له
 دوحاني رفتار د پر لينو
 د عشق په لاس قدم بده
 سخت به اوره نه نرمي بزي
 به له عشق شعر وائ

عشق په خوله نه دے احمد

د عشق په سر و تنه پلك

زړه په صاف كړه بيا له نرنگ
 هميشه نه وونري له جنك
 دوى هيچ نه والى له تنك
 خوك دى خلاص ستاله خلك

نرما ديار بشر خوشرنك
 كړه وروچي په ليندې
 عاشقان پر خچر ولى
 د نظر عشق دے وونري

د بریښنا په دود کډار کړی
هر کډار دے ستا بے درنک
« احمد شاه » که یار غواړے
تور نو لرے کړه له خنک

نړۍ د هس په تاباندے تازہ کیږی شوخ وشنک
لکه گل چہ د لیرلی چرے غوړیږی شوخ وشنک
د خاطر غبار به خه غواړے حماله دواړو سترگو
چه سپین مخ دے لکه تر غوندے خلیږی شوخ وشنک

سپین رخسار د لکه گل زه دے بورایم اے دلبره
خما نفس ستا په هستی سره چلیږی شوخ وشنک
که د زړه د استاله غم یاره دک شریک دے نشته
په وعده دے دلیدو بیا هو سیږی شوخ وشنک
د بیلتون تیاره به هله دا رها د خاطر واخلی
که سپین غاښ په سرو لپانو کیښی شوخ وشنک
دلیدو چمن دلبره که ته چرے آراسته کړے
دا بلبل نړۍ دے به خرنکه نازیږی شوخ وشنک
« احمد شاه » له تور چانه له خپله نخته مدام ژاړی
کنه بجر دکرم دے تل بهیږی شوخ وشنک

نړۍ د ترشوم له هجانه جنک پېجنک
که د تور و زلفو تارے په لاس کېږی
نه خلاصیږم له آسمانه جنک پېجنک
بیا ویرینم له چشمانه جنک پېجنک

د بنډو غشي ئې تل تر تله ووري
که د صيد په دود شم غلې نه خلاصيد
چرته هم له دې بارانه جنگ پر جنگ
له شخړې ابرو کهانه جنگ پر جنگ
قرب دده لمبه سوزانه جنگ پر جنگ

"احمد شاه" به ئې له مخې لاس ته غلي
که خه راشي له جهانې جنگ پر جنگ

که غوړ تر تلې د زړه وي داسر تلې
که کولنې وي د غوړ خنيو
که قتلې د زړه داسر نکړم
که نهنې د زړه لرم په بحر
که پتنې له اړه وا همه که
که پتنې زړه د دلبر نوي
که مکلنې د سترگو واخلم
که خنک د زړه له هو لار زيا پيرم
که سر نلې زړه له آيښې واخلم
که خنک د همت راسره مل وای
که هونک د ملامت په سروې
که تو فتنې دبيلتانه ښکلي درباندي

شي به تير تر نامه و نلې
په همت ئې ښکارسو که پلنې
اخلي دکبر و ورو حيو په جنلې
سيلاب د وينر بيرون وچ کالو نلې
خپل نصيب ورته نيولې دې په تنلې
خير دې که عاشق زړه وي ملنې
نه پريکړې د دلبر و قد سنلې
قدام غي زما د زړه فکر و کړ کولنې
پکښې به د وينم پري روڼه فرنلې
د مرغې په دود دوس کړ خوش نلې
عاشق ته ديا هو يا سه شرنلې
مکړه د ديه لارې قدم لولنې

که خدا نلې د بانډو ووري احمد شاه
د هست له ميدان مېاسه سر خنلې

داوړه کړه ئې يو غوړ کوته مکلر نلې
دم په دم به د چارنک په يوه جوړي
چه زه يو سم داد مخ شخړه مکلر نلې
په هر دم هر دنلې چه وينم مکلر نلې

خوار بلبل همکیش ناله به په کل نه کړه
ستاد نه لومړ خوږلی قرار شوی
و له کل ستاله زه نه دے کلر نه
شوم آفتاب زړه په شور کلر نه
غم و نور ده کلی په نه چنه شایم
آحمد ته به د خپل خیال یکرکی سپوږم
که له مخه یلو لرے کړ کلر نه

زړه غرقه دے احتیاط نه که کړ نه
زړه که هر خو لود مرغه خلاص نه شی
دلته به دله دره لرے نه شی
ملمکان به دله دره لرے نه شی
ضد د عشق له نام و ننگه سر کیري
پوالهوسن خه د عشق هوا هوس که
باد شا لږه په پریا سته له تاج تخته
دیر احتیاط دے د مژگانو له خدنگ
دام نانه دے د قسمت یبني تر خنک
ملنگان خاوم دے د در شنه لنگ
خلاص عشق له ضد خوچه د هر نه
پریوتی کلی د سرو باهول شرنه
چه د عشق لښکر د رانگ خنک لنگ
آحمد شاه عشق دیر چه شین مزر دے

خلاص کل شی شین مزر له خنک

ستان نیجه د لږه هر کوچه د بزر له
ستا وصال لږ تر زړه پیر تازه وو
هغه بڼه چه د تر زړه تازه بڼه وو
ستا وصال د بڼه کلونه توئی شو
بیلته هسه غریب حکیم تویر خله
د بیلتنو غښته به کله نرما و هیر شی
حیف چه زه ونه را کاب د خاوم بزر له
هجرا پر کیچه د وصال د بڼه بزر له
په ارمان د بیلتنو ولسوه د تر زړه در له
بله مړه د هجرا د هیل ستر له
خوک نوله نوم د چه ده چا پیر نه
زوه وینه د تل محی تازه تر ستر له
اے آحمد د وصال مزره که پیر شی
شبه به خلاص بیلته که لویه کړ له

دژکان غشی ۛ ووڼی تل له تڅرک
 دمنځکانو په خدنگ ۛ هملش ولی
 چه دا هسه نرۛ زیو خپلۛ چکری
 له رقیب احتیاط کړنۛ چرۛ نه وی
 کۛ رقیب نه ته اوبڼ پیل شوۛ بیکۛ
 رقیبی ده له رقیب سره پیارسی
 نه ویریږی بے پیدا دچاله مړک
 ویرته موخه شو نرۛ دزړۛ کړک
 کڼه عشق عاشقان ویاسه یوړک
 درقیب اشرفۛ کم نه دۛ له کړک
 تش ټوکر خرمن نامی کړی مړک
 که یارۛ وی دۛ به حی په خپله غبرک

اے احمد تل په بنۛ پسۛ بیا غم و

تبین مشۛ د خزان دارمان برک

نرۛ بلبل عاشق دکل یۛم، بلبل ستاد غم هرک
 په هرکۛ کڼۛ چه کلزاروی، مین ستاد غم پرک
 باز دسترگو دۛ زه یوړم لږ نظر وکړه دلبره
 که شهید شم شهید بنۛ یۛم بیاد ستاد غم پرک
 نرۛ هوس بے خپله یارۛ دهیڅ باغ اوچین نه کوم
 که هوس کړم کما هوس دۛ یارۛ ستاد غم پرک
 بیا بهار د عاشقانوداد یار د غم کلزار دۛ
 اور دۛ کل کلزار مین یۛم یارۛ ستاد غم پرک
 که له زکۛ تر آسمانه جهان واره سره کل شی
 نه مرسیرۛ ی په بنا یست کڼۛ دغه ستاد غم پرک
 محبت لږۛ لږۛ کا دا حمانۛ دۛ پرۛ سوحي
 همیشۛ سودکا په لمبو حنا زړۛ ستاد غم پرک

زه "احمد" بادشاه په داله خپله ځای په ځای خوش یږم
چه مین تر خپله ځانه زه یېم ستا دغ پر ځل

چه ژړا کوم تل تتل   سر غوڅه نه وو بے بلبل
ما به حال وایه له یاره   ده ژړا کوله له ځل
چه ځکل نوم په میان مراغه   وے بے موچ کوله کو هکل
که مے هر څومره راز کړه   بے له عشق خبره نه وه بل
عاشق ورت ته مه وایي   چرے یاره به غول
عاشق به څه خلا صیدي   جبین داغ دے له زربل

احمد شاه یاران ویردی

په تنکسه نه وی بے خپل

رایش نه ماتازه بهاسه لاله کل   ستاد لجران شپه دو صال سه لاله کل
ما چه در لپه همیشه اوښه تویه لاله   په داسوی خاطر که بهاسه لاله کل
ستاند یښه او تر څو همیشه به باند شوم   تنه په زړه باد د سهار سه لاله کل
په هو استاد و ځکه همیشه لکه مار غوم   ستا په جلائی می شوم که راسه لاله کل
داغ نه د زړه هیش خو یښی که تر ایش   ته که تسه د زړه زما سه لاله کل

جدا می لکه تیاره عاشق د غم شوی

دا احمد د زړه د وند راسه لاله کل

قراره ناقراره ریځان لږ سنبل   په غم در و ځکاره ریځان لږ سنبل
تل زریب د سپین رخساره   له خواره بیکانه ریځان لږ سنبل
ز لږه و پری رخساره   ښه یښه تازانه ریځان لږ سنبل
پر خزانه ده دربار مے   دوی اوسې ښه ماره ریځان لږ سنبل

چرک دوی نشی بهیاره ریځان لږ سنبل
 چه شاعره که تراره ریځان لږ سنبل
 ترخمیا به که په نامه ریځان لږ سنبل
 دعا شق د نهړو خونخواره ریځان لږ سنبل
 په ناتا سره طیاره ریځان لږ سنبل

سالو دغ ندره کړه ییاره
 نسیمه خبر د لاله نزاره
 که خفته نر لږه که بیند اړه
 په سینته پورته فتراره
 دوه صفت نه حی همداره

د عشق پټه لاره
 احمد کړی په نامه ریځان لږ سنبل

ما به خد غوښت دینم هان لږ لیل
 خه مجاله د فراق او بنیول سیل
 بیاب خرنک په دین شمع نه د لیل
 خه حاجت د دکلا نوله حمیل
 تل تازه اوسې دباغ تازه چمبیل
 د آسمان په مخ تل کور اوسې سهیل
 د زخمی په دود کنار کوزم له سیل

که مازده ولې ستاد تور زلفو لمبیل
 خنک د نهړو زما د اوښو سخت دے
 په دین دبانو غشی چه تل وولی
 چند تر هماره رنگین تر بگل بو
 چه تمام اگلن د یار در معطر دے
 چه دکلو خزان ستا په خاتره کیږی
 داغ چه د خال را باندے کیږیږی

غم دیار چه تل مدام ژاړه احمد
 دبیلتون نار د نهړه کړو لکونیل

ستا وکل بهار ته کل خه چل
 ستا وکل بهار ته کل خه کل
 ستا وچمن زار ته کل خه کل
 ستادغ د لاله نار ته کل خه کل
 ستا وښه کلنار ته کل خه کل

ستا وکل رخسار ته کل خه کل
 که بهار دکلو بدای کا
 د چل چمن سار شوی
 که لاله دچمن نریب دے
 ر عنایه ر عنایه نه رسیدی

نسیم که هر خونیاغ زیبا که
ستاز یبا گل و سارته گل څه گل
نرگس سترگه زیږه په کاته که
ستا شهلا گلزار ته گل څه گل
احمد شاه به هېم گل له تاسم نه که
ستاد گل و نار ته گل څه گل

ته مغنوم داهه چاکړه لاله دل
دیار مینه په غوغا کړه لاله دل
واحد نک دیت په زړه له کومه راي
چه نه سر په واو یلا کړه لاله دل
هکمر لرغی نه کمند شو ستا په غا
چه له بله نه سو اکړه لاله دل
هکمر فتار نه د کمند شو تر ما دل
خلاص به نه شته که ژړا کړه لاله دل
نر ماستا قسم وودا ماته به نخر و
مخام ماته پیدا کړه لاله دل
دیار مینه و نه له ماجدا کړه
نر ما خان و ته د شاکړه لاله دل
هم به واخه د احمد له دل ځانه

پلو داخه بیا خندا کړه لاله دل

لاله رخ تور نه زلف پسته خه غنچه دهان بنایسته کاکل سنبل
قدردان مهربان هم مینه له جانان بنایسته کاکل سنبل
خوش کفتاره خوش رفتاره تور نه سترگه سپین رخساره
دُر دندان ابرو کمان بنایسته کاکل سنبل
په قد سروه دچمن ده هم دلجو یه د مین ده
لعل ده له در لبان ده حیات له نر نندان بنایسته کاکل سنبل
صنک بویه عنبر مویه هم له خویه ده خوشخویه !
غریب نربان مهربان بنایسته کاکل سنبل !
دلارایه عطر سایه خکه زړه باسی له هایه

چند سر غاړه خرامان آهوبویه له میدان ښایسته کاکل سنبیل
بڼه خبره دپیژوان دی چه تل زړونه پرسوزان دی !
ښه مسند په لبان دی یار په دولبخندان د ښایسته کاکل سنبیل
په پنجه لکه چنار ده په سپین خوا لکه انار دلا !
همیشه تازه بهار ده نریات له کستان د ښایسته کاکل سنبیل
احمد چکوه شنه خالونه نریب کاپاس په رخسارون
تراور بل لاندې کلونه نریب که نریب ښایسته کاکل سنبیل
که ته ما پوښته خاڼد زړه له حال حال خودا دے چه بے تائیم زړه ملال
د جمال نقش ے زړه دے زړه پرے پایم که دانه وی زړه تل اوسمه بے حال
زړه مارغه ووستالو ترے پروان کړه د بیلتون په شهین پروت بے پروال
که ے غواړے چه زړه در شمه دلبره په هوس ے دست و پاخی لا محال
که زړه پښه کهم باند حمله نه خوری ستالو ترے په آرزو د ښه وصال
که لیدوله بهاول ے اے صتمه په لید دے عاشق تیر تر سر و مال

که احمد له خپله خانه مخامخ کړے
نخه به وشی ستاد حسن له جما

زړه هر چکوه نن دلویو په حصار حتم
مثل نه لرم هیچرے چه په شمار حتم
که ے خپله بلندی موجوده نه وے
لکه باد هسه د غنډونو په کناس حتم
له وحدت ے چه په امر ابیرون شوم
د کثرت په مکن هر خوا په ښکار حتم

داد مینه ملک ۛ خپل کړ سرتړپاڼے
 ځکه تره ۛ بندۛ دنر لږو په هرتاړ ځم
 په لاهوت به تره ۛ نظر کړم
 د جود اصل عین اشعار ځم
 دنا سوت په و هم ورک شوے عندلیبه
 تره ۛ غه کل یم چه د مینه په بهار ځم
 چه عجب بانزارے جوړ په جودوت کړ
 آشنا چرے دے چه تره ۛ هسه ځمار ځم
 خپله مینه ۛ ښکاری تعلیم ۛ ورکړ
 تره ۛ غره په کړنکو نو د ځه سار ځم
 ملکوت کړه خاصان د صومع کړم
 همیشہ د میخوارانو په بانزار ځم
 بلبلان د ساډکۛ نه خبر نه دی
 لکه کل هسه په لاس کښه دا غبار ځم
 کل هله دُم چه هیچرے ۛ سیال نه وو
 داے نشته چه یمین او که یسار ځم
 که هرڅو د تاد مینه ورے دروند دے
 ولے تل د خسته زړو نو په قطار ځم
 اے مینه دغه چرے چه د غ نه کړم
 په دغه ساعت دنړو نو په ابصار ځم

احمد شاه ته د نړۍ بوسه کړه
 په ماڅوک دی چه دا هسه په کفن ختم

نن بيا هسه کلزار په ننداره ختم
 توبه سترگه سره لېان اشنه خالونه
 مست د خست د چنډ نه زلفه په بهم ماران دی
 هله لاند تر هالي اوسه کھوت يېم
 چه رقيب درقيبانو خداي فکاهه
 چه برکړه خداي لاس په رقيبانو
 چه د هند د ملکو فتحه روزي شوه
 په داکړي داد خداي نشي بنيمان
 معشورته د ايران پير ترکي شوخه
 نړه تسخير د ولايت دخدا په داکړه
 چه نر ماد ولايت فتحه روزي شوه

چه له ياره سره خوښ همکناره ختم
 ستاد لب په ميو مست امستنا ختم
 رقيب اگر غاښ چي سر بریده ختم
 چه د افغ ښه روزي شو نن ښکاک ختم
 په لولي د ښو يار انو همواره ختم
 تروبه نړه د هند په لور پتاشه ختم
 نيرايان لره په توغ په نقاره ختم
 ترنگين ښه ايران لاند شاهانه ختم
 خداي چه راکه ترکي هند د وياره ختم
 په مدد د حبيب هر خواتا نړه ختم
 تروبه خه د ياره نازه کداره ختم

نړه احمد د نيا نالي کليم چه نشته
 د نيا پاته له ايمان به سره ختم

د ښه شخصه درصه د اعدا
 بروگفتم به نرد خود جوهری
 بروگفتم به نرد جنس خود جوهری
 برو خوش روی بقدر زبان شرکافي مویرا
 بمن گفت ای نرد حقیقت
 که طریقت گل بود معرفت خار او

نښه د شت نه دم نه قدم
 بر سرش د و لعل مؤخر و مقدم
 در نه جهت ترابه نظر نه نقش د عالم
 بزبان عالم معطر سازی آغیسی دم
 ز شرط بگذر در طریقت نه قدم
 زین هر دو بگذر شو نور ز نور مقدم

چونکه من دیده ام دو آینه راروبرو
دویت شان بهیستی جلوه گرامد جوړ عالم
اغتیا خاموش باش زین گفتا خوش
دیشیه صاحبان مانی بهرته جام جم

لبسته سحر و پاك ستم
چمن خبره دار دمنار
ببل چنار خور دشراب
پلنگه شكسته بوزم ناگهان
سلطان ز منم شیدا را
چراغ به بلندی و شیرازی
بیاتو دار جان ببل حاضر منم
خمار چشمی چشم غلطان کم
ستم گرم نوشته کاغذ قلم
دوم پلنگه شکسته بوزم غم
خود ببل ناله دارا جم
نصیبم نوشته تار و شبم

احمد! بس کن ملو این معمار در عالم
نه بینم کس که بجوید این معمار عالم

راشه نن سینه کیاب یوم
نره مقتول دنور چانه یوم
نر ماثوند دتادیدن ده
ستاد حسن له حیرت
که هر خوپه نره کی نورد کم
لږ په حال کوه پښتنه
دانه ماهستی له تاده
ساقی جام د میو راوړه
ستاد میوله شریته
ثوږه دامستی په سرده
دوه چهره دل خراب یوم
ستاد ستر چود قصاب یوم
به دیدن په عذاب یوم
تل په غهو ستر کو خواب یوم
په کاته دیر بیتاب یوم
بند د نر لږو په طناب یوم
هم په تاسره کامیاب یوم
غرق داو بنکو په دریاب یوم
مست دستر کو په شهاب یوم
نره به غمه له حساب یوم

دا جفا د یار قیامت دے
خدا شاع د یار که مهر بانه
نره به خو کوم صبرونه
بیلتون اوږ پکښه کباب یوم
نور دهر غم د خواب یوم
دیر مین ۈ په آفتاب یوم

یار مړ چل دنو بهار دے

په شره احمد سحاب یوم

که هر خو په نره نادان یوم
که بادشاه د درست جهان یوم
په صورت که سلامت یوم
ماوے غم به په نره وینو
در قیاب له دیره مکره
په خپل خان هم نه پوهیږم
د دیدن مقام حیرت دے
چې ۈ نه ویتم غمجن یوم
دو ۈ دی ملا لے سترگه
یو خو ور ۈ ۈ رضا کره
که هر خو په بهار درو م
که بلبل وماته ووے
غم باد غوند تیرینی

ستاد تر لوقد سردان یوم
غلام ستامو تابان یوم
له خوږ دله خون افشان یوم
له سرتیبه نره بریا یوم
په وصال دهم کریان یوم
په دیدن دے حیران یوم
چه د عشق سروسامان یوم
په دیدن بید لرزان یوم
په کاته ۈ سر غلطان یوم
جانه خو ور ۈ مهنا یوم
آخر پانږه د غزان یوم
ماهم نره دوچه تران یوم
شروبه غم لره شامان یوم

دا دنیا فانی احمد د

بار ۈ خوش به په ایمان یوم

هس نه چه يك تنهائيم
د هستي نر ماله كومه
كه جلوه را باند و شي
نر اهله هستي نه و
چه عدم وم وجود را قلم
له عدم وجود كترت شه
په عدم وجود رو نړا كه
لكه قبر چه شپه رو نړا كه
يقين هس پر به را كه
نر په هيله د بنه خدايم
سكه دده په هستي پاييم
په جلوه به نر رو نړايم
اوس په شوق د مينه پاييم
اوس عدم وجود نه پاييم
له كترت يك تنهائيم
تا مقصود عدم رو نړايم
شپه رو نړايم نر پر خاييم
چه دلر كې كېنك عنقايم

كه هان د كور احمده

له هبه غيرو ورايم

نر چه خداي مين هر كره كاڅ كړم
درد به پت ساتم له خلق نه به آخ كړم
وابه نه غلام نر خپل لاس له مهر ويا نر
كه هر خړ و پير و درود په نر سر راځيم
چه داستا جمال نر ما په نظر كښيوت
خداي و نه كه چه په بله خواته بڅاڅ كړم
سر ستا په آستانه يښه دلبره !
ميل ه لښه نيشته چه بل خواته به راڅ كړم

له نظر كول - كتل -

له آسوده حال - مخم -

که هجوم داو بنیو تره سراباندے سراو سر
 په سر خسا سر په جو سر داو بنیو سراو سر اخ کریم
 دیار درد که خه درد دے خا مرهم دے
 د سرهمو په ایستوبه وکے آخر کریم
 ماو تره ته حیلہ ویرہ وه په کار کینے
 داد مینے لښکر د نو په تره تنان کریم
 نه احمد به له دلیر له لاس انجم
 که هر خوند بیل تان پر سنک لڅ کریم

چهار ده ماه تمام	ده دلبر کحل اندام
په غافل پانده حرام	د عاشق په بخت سراغله
غافل شه نرو ده له اکرام	عاشقان لے حاجبی کړی
خبر نه دی له پیغام	واړه تشه شلوچه شاربی
چه لے ستا پیا له انعام	له فریتمو به لے صحبت و
هدیت پیاله انعام	له بقا به هم فانی شی
همیش مست له میو جام	چه دا هیسے بخړه صومی
وخت مت ته ملک سراو	مخلوقات به لے تابع وی
آسان پیر غم بیراو	داد عشق خوب لے خبره
د چا غم د صبح وشام	شوک دیار په غم وپشتلی
دے ناست لے ته ناکام	عمر شپه و ورځ تیریدنی

غم په غم ډوب کړه احمد
 و به وینے خوش خرام

اوس به زه ور پسېم غونډونکې کړم
 نپوهېدم د مينې فکر نو کولې کړم
 مگر په يار پسې نه زه شري لندې کړم
 که د خړه په وينو دوه لاسونه کړم
 ولې ريز مېرني دکېر وړ خو په جنک کړم
 په خړه زخمي د تور بانډو خدنگ کړم
 تر دسترگو بيرون له نام ونگ کړم
 د يارو پيرې مينې په خړه سنگ کړم
 داوبو په مخ کاته لکه فھنگ کړم

مينه هسه زه په يار پسې ملنډې کړم
 ستا په لور مې بېکاره کړه چه سفر کړم
 دا سفر په نور نشي چه مې وکړم
 معشوقه دى زوره ورې باورنه کړم
 په خپل زړه مې باور و چه خم به نه کړم
 مستو سترگو مست کړم په کتلو
 ما د بيل تره ټيټک په نام وټلې کړم
 د دنيا روزگار نه شي چه مې وکړم
 سيلاب او بڼيو مخ د يار ياب کړم

احمد که يار بېکاره تر ما قسم کړ
 که په يارې کيسه د خړه آينه ترنگ کړ

آواره فاني واړه دنيا کړم
 و شروندون و ته به شا کړم
 صدقه په دلربا کړم
 که تره ياکاه خندا کړم
 تره په سپين خيسا شين کړم
 په سايه مې تره سوا کړم
 په تحقيق به تره جدا کړم
 تره به تل له ده رضا کړم

تره چه ياده ستا وفا کړم
 خه حيات خه مې ژوند ن دے
 خو مې لاس دى دا شروندون به
 په ديدن مې نه پوهېدم
 د هماغه سيور مې کړم دے
 د هماغه سيور مې را و نشو
 په له خپل زړه نه خبر شوم
 که جفا کا که وفا کا

لکه يار چه مې يارې کا
 تره به هم خپل زړه تنه کړم

احمد شاه د امانت دے ترو به خرنکې ماسواکړم

نړه ديار غم بيمار کړم	يا بيمار غم ديار کړم
نړه به خرنکې بيمار نه وي	چه په نړه زلف تار کړم
نړه ښه کور زلفو بند کړم	اوس ارمان د سپين رخسار کړم
مهر ويان لکه کلونه	نړه بيل بل کوم کلزار کړم
دغه کل دے که رخسار کړم	په نړه داغ دے لاله ترار کړم
چه لکل په خير ځي دے	پر ځي بيل غونډ چغار کړم
نړه اوده د ځم خيره وم	د بيل نالو بید ار کړم
واشنالره به دردم	دا خپل سر به ورنثار کړم
که ښه سر ورته نثار کړم	يا له خانه منت بار کړم
داشناچه سر پکاري	بے ويلو به تر ځي جار کړم

اے احمد که يار مل وي

په رقيب به نړه ناتار کړم

اے نادان خام	خپله چار کړه سر انجام
د نفس هواده لويه	که د کونړه کړه له بام
که د کونړه کړه له بامه	خپله چار به کړه تمام
عشقي يوه اسطر ځي	د دلير ته ناکام
واسطر ور لره بويه	چه ته ور شته له مقام
چه ته ور شته تر مقام	چرته نشته په آسرام
د حسن له پرته	خان به ور کړه له ملام

چې ته نه گمان ده کپه له بچي
داول تر پکي نه کچره
داول تر پکي نور ايمان ده
د شهري تر لږ تار تار دی
که شویس کپه له ده لار
له خپل اسمه شپه نام

احمد شاه چې شوبه اسمه
چاره او کنده تمام

نن بیا د زلفینو په پیر خیال ختم
ساقی جام د لاله میو مال له کپه
اوس چې د جبروت په صحرار غلم
د ملکوت حبیل په جوړ کپه
دس یاب په دود خي له حاته راغله
دهویت او په وحدت ووری
تار په تار په غم خوه غم په شمال ختم
اوس د میو په خمار سترک مشال ختم
دلا هوت مرغ په لاس پیکار ختم
د وحدت فکر کپه په پروبال ختم
حکله بچر په میو چو نوالا مال ختم
د احدیت باران په لاس په پشمال ختم

احمد شاه د ثانی نور وطن پر لیب

د اول نور وطن کرم چې نور شمال ختم

اے د نفس شامت سموم
د وحدت دینو طوطی وے
لوه اندیښنه کپه د وختار
که دانای د نفس خبر پرینده
خوابه مه کپه تر قوم
اوس د لښته په نوم
کوم یو سر بل سر ته تکریم
جانه راتک کپه د حقیقی کامل خرم

له اوسه والې - عظمت . له الله تعالی ته درسمید و هغه مقام چرته چې یو سالک
د ثانی الله درجه ته اړسی -

دا دواړه لور به د پې هر معنی پړه کله
هله به تۀ دا اصل په نامه بلل

احمد شاه که ملک لیس له هنډیال درم

د نفس طبع به نه کړی تۀ لا شیم

په ویر حسن ده تها	نخام د گل اندام
لکه آهو حی خوش خرام	داد نړه په میدان تو
داد عشق له میو جام	داتر له بې پرواه وکا
عاشق نړه باسی له کرام	هم ساقی هم ې فروش
خوک به خلاص شی له دد	خال دانه نر لږ د امر نه
لکه نړه وړی بې آرام	چه په حسن مهیا ده
چه همیش والی حیا صدام	د نړه ..... حاضر نشی
ورته تر اړی بې ناکام	داد نړه له ویر ې کله
بیائے کوری له ایام	یو نظر په عاشق وکه
داد عشق له سر انجام	نا امید دی وړ کښه وی
تیر تر سروی له دوام	د نړه په مټ ې غواړي

شایسته خوله ې غنچه ده

احمد غواړي له گل فام

په آرنه د میو جام ییم	نړه له درده بې آرام ییم
سکه عاشق ې دکلفام ییم	د غنچې په شان ې خوله ده
تل له تھانه به ناکام ییم	که تۀ جام د لبو را کړی
هم شا کړی په صبر و شام ییم	که دا خدائے جام مروزی کړی

که څه پوښتې له حاله
 چه په سترگو وینې تراهم
 تر څو څه روپ دیار په غم دے
 که غم څه په آرام
 که دیار په نظر نه دے
 که یار د غم ایا نډ کاندے
 پختکی دکار په یار ده
 نظر که یار ستاوی
 کشته ستا چشم بادام یوم
 څه به بناد په کل اندام یوم
 تدو په کوم نړۍ به آرام یوم
 بیا آرام په خوش خرام یوم
 له مقامه به مقام یوم
 له ادبه لا کلام یوم
 به له یار به په کارхам یوم

نړۍ احمد په کار تها م یوم

که خبر شے اے آدم
 یوه هسے مسئله ده
 مسئله داده اوسنۍ وایم
 څلور نوره والی اته یو
 حساب کړ والی اته شپاړس
 په داته نوره د پاس
 سل دوه څلور لښت د سره
 دوه نالے څه بیلین د
 نم نور دریاب د یاب کړ
 هم دغه نور بیا نظر کړ
 سینه توره زړه د سپین د
 دوه څانکه یو دایه شې
 د ملاله لویه غم
 چه جواب د نثی له عالم
 ته د بنه دا ور اے عالم
 حساب کړ والی اته نه د له غم
 اوس نم وایم څه خبره نریا توم
 یو محیط دریاب د لږ حانه مقدا
 چه محیط دی سری نشته څه وایم
 یوه خوږه ده بله تر څه کفره آدم
 ځکه انسان قرآن والی عالم
 یو به مثل مرغنه و شو مکرم
 تور له سپین یو دوه وایم
 ځکه له یوه څانکه دوه وایم

دا مرغۍ بیاړته په هغه هارده
په تخلص سره دے آغا نر که
اووه خانکه دوه لاسو یوه شرب
سرو لاس دے وے هبله لر
دے یو مرغۍ اتلس مقامات
دوه عرش خړکند یو محیط دے
دهر محیط له دهر محیط یکانه دے
د صورت مرغۍ و بنسوله قلم
آته لینے یوه مینوکه لری سم
دولس ستر مے نره دے په کریمه لرم
مکان په مکان د مکان جدائی کم
والی په تیرسو شپیتۍ نرله ورم
له محیط والی په دا خړکند غله کرم
دا دهر صفت له عرش محیط نر کو

احمد له احاطه خواړه خنکین راغ

د معنی سربیه نر کوته نره دے شندم

نره حیران داستا د مخ نکارستان کرم
بیاد یتل د دوو درخو باغستان کرم
که سربیه سودا راوېم نه دے پیری
هس دهرک دستور حسن شهرستان کرم
دلبر هائے د منده نشی چه د هوس م
بیلتان دے لیونے په کوهستان کرم
فراق د نره وی که مخ ښکاره کړ دے
د هجران غم د هجر په خارستان کرم
دواړه درد دے دیاغی خال که دهنه
هم اسیر د دهر خسار په نر نکستان کرم
لاله چون دهر خسار د تیر زلفو پیټ کړ دے
مخ ښکاره کړه د وېب د زلفو شبستان کرم

نځرے لاله سترکے پیاله د میخوارانو
دپیالو خمارے مست په لالستان کړم
درخسار کلو د ویستم له کاره
چه نظرد تارخ په ککستان کړم
نداره دسروکلانو دلبر یادکه!
درخسار لاله د داغ په باغستان کړم
د پیزان لنبو د ویستم له خوابه
بے دیدنه خسرو زکام په نارستان کړم
داد خپل نړۍ حال به څه وایم و چاته
نړۍ په پټه خوله نار په نیستان کړم
احمد شاه د پټه دوز ستر چرمین کړم
اوس د سید د شهادت په نرکستان کړم

بے خبره نړۍ په تاباندې خبر کړم
د عشق لوی دوداغ ته رادرومي
نړۍ په عشق کښې بے همت په نړۍ نیم
د نړۍ سر د وچا د ستا په جدايۍ کښې
ورقیبانه سرکزی شی دم ستر دم
که خپل چرې دیار په محبت شوم
اے احمد نه نوات یار ته راغلې
نړۍ عزت په ننوات د خان کړم
خوښ په تائیم همیشہ زما همدم
که مدد کړنړۍ د وچا د ستاله غم

که هستی که ژوندون واړه په تاري
یونړمان که به له دوو سترگو غاښتې شي
ډهرت نفس کمنده په لاس واخلېم
کلی همت هماغه ستا په همت کېږي
ستا ولیرته ذره غوندې پروان کړو
که دماهی په اوبه دم نړه ستا په دم
په دوو سترگو به شم پروند بیتاله غم
د امر بنسټینی ملک به زانسم له جم
بے لثانه خدایا کوم چا سره سم
که د مخ شعله ډکړه و ماته سم

آحمد زړه بیاله خو به راډلارشي

که د مخ سره نن د پیریو ته پیرم

نن نړه بیا په داهوس یوم
عشق د علم په لور راوړم
چه د مخ په کتاب مراغلم
تور و نالغور دره را کړه
پیژدان په اوس که تربیت کړم
د مخ آفتاب په نړه راوغوت
چه له بیا به هم نفس یوم
په خپل ځان د عشق په درم یوم
لکه طوطی که بیا په خپل نفس یوم
په شکایت که د خپل نفس یوم
د خپل ځان په اوس که خس یوم
لکه د سیورې پیش و پس یوم

نر کوه احمد د ځان در کړه

اوس د روح په اودس یوم

نړه دیار په لوري لکه باد هیس او ترڅم
دیر په تعظیم سره د نانو د زړه په سر څم
نړه به په خپل بخت سره هله کور سره نازېږم
نړه چه کله په نړه د مین یار شیر و شکر څم
نړه چه د سحر شمال په بوی ډکلو وینې کړم
لورې د آشنار معلوم نه دې چه او ترڅم

نړه لکه کرکنډه چه په ځان زړه شوم
 تل جدا جدا د جدایي په خنجر ځم
 نړه چه سبقت د پروانه و د بلبل شوم
 بیا چه د محبت د غوټې کړم تیر تر سر ځم
 او ریم ستاد مینه پاس په زړه باندې بلپړی
 مخ راته کړه چه د مینه په اخگر ځم
 ستادیدن دلبره د غمکین د نړه اختړه
 مخ راته بشکاره کړه چه نړه تل په دا اختړه
 هیڅ دړنه پر ځمکېم د دیدن لوبې د ځمکې د
 نړه لکه بومر د ځل د بویو په اشر ځم
 خداي که مې یو ځله د اشنا وصل هر وزی که
 نړه احمد شاه تل به دا منکیر د خپل داوځم

په خپل نړه مینه د خپل جانان وړم
 په نړه پټ کاندې یم او د پیتوان وړم
 همت د نړه مې را هېر ویاړ ته شه
 سر لکه څو د ویاړ په میدان وړم
 شوم سربلنده په درست عالم کېښه
 چه پر سردیار چو څکان وړم
 که مرییم مړنه یېم ځان شونډه کړم
 چه په زړه پټ غشه د ابو کمان وړم

خوش بوی د حسن ستاچه نسیم را وړه
لکه مړه تازو روح زه پخپل ځان وړم
چه ښه خپل شان و خپل یار په شان کړه
په فلک د پاس بېلتد خپل شان وړم
چه ښه خپری که ځان ستا د بېل
زه احمد په بحر ځان په سامان وړم

اے دلبره همیشه د ستا په غم یم
نهال د زړه تېر شته ستا په تراق کېږم
که هر څو د ستا په مینه کېږم تره کړم یم
ستا د مینه لکه گل تره لکه بوی یم
ستا وروڼو ولیدنه چه ضم چورم
لکه خدای چه ستا صورت ډکل پیدا کړه

دا احمد لاس په خوله دی په زړه دی
یوځای نشته.

خدای ډنکه چه په مینه تر چاک یم

چو برین تیر تر ځان مین زندان شوخ گلگونم
نه سوز دل نهی بارم شېر روزا شکسته ترا
ز سوز آتش عشقت که چو افرخت بر لپا
نهی بری گر از من بیس حال دل دیا نم
به گر د گنج رویت چو بدیدم اذو د لپا

چولاله داغ بردل تاسرا پاغرق در خونم
ز خون دل شسته بر کنار رود جیو نم
ز بس سوز دل هرگز نمیدانم که من چو نم
که از غیرت فتاده بر زمین چو بید مجنونم
همی سوزم به نالم ندانم خولش تن چو نم

دل احمد ز تو دارد همی یک آرزوی خود

به دیدارت رسم ماند زگره چشم جیو نم

داستاغم به ياره هيركړم په كړم غم
ستا جمال به تره دچا په جمال هيركړم
توك چه ليرى كاستاد غم نر ييا چلون
چه ستا په حسن زړه بنايسته صاف شى
هر چه بې له تا نور سح دچا نه كا
كه د نفس كنده زه واخلمه له خانه
كه هوسى ې ياره ستاد كړنلې بشكار كړه
كوم يو غم كچه ستا غم د ترده كم
هر جمال داستاله حسنه وړى مرقم
بې له تا نور بشارى شى ورا ته غم
هغه تره دى په مثال د جام جم
دهغرد ويرا بيا ب شى نر يوبم
ستاد غم هوسى به بشكار كړم پهره
تره پو هيرنم په انك نه به بد دم قدم

احمد شاه كه د همت توپه درواخله

بيا به وكړې په رقيب باندې ماتم

تره كه نن بادشاه يم
دغه ستانظر پير ما دى
بيا هم ستا په مهرشين شو
نه كړيم تره ې رين دى
چه وچوړم ستالوئې ته
مغرو سر كله په خپل جالا يم
كه نه خاورې ستاد را ې يم
مهر كه نه وى اوچر كيا ې يم
چه بنده دې نيا تر شالا يم
په نر اړى د صبح كالا يم

ياره لاس احمد ته وركړه

دوب دخپل عمل په چاه يم

خپل مينه اى دلبره تره به داركړم
لكه خنې په چه حصاره ستاد غم
برا الهوس تره ې داستاد غم هوس كړه
ماوې زه به وزغ په چا او به خنېم
د بيلتون له اړه زه بيا نه ويرايرنم
د دنيا په كار وبار كې بيا بې كار كړم
دغه هيس او بنير حمار غم حصار كړم
دمژگانو تير كې ياره او پولا كړم
خير نه دم دام د خنې و كړه تار كړم
كه ليكلى شوى خپل سوبه پېر نثار كړم

په زړه کې به ښه قطار شى ستا غمونه
په زړه کې به ښه قطار شى ستا غمونه

چه د نيا بې غمه نه ده "احمد شاه"
ستروڅه غم وي خو به غم دخپل ښکاره

راشه جانته هماغه بل جانان نه لرم
هميشه ښه زړه په تاليسه نوليږي
د بيلتون اوږد څه تره پکې ورته
نور ښه داستاد غم په نمر ښکاره يم
د صورت اسباب ستا په مهر جوړ د
که روزي شو څه غمونه به ارمېان نه لرم
که دصال دخپل آشناوي غم نه لرم
په دا هيسه اوږد څه غم سونمان نه لرم
په جهان کي به له تانه پاسمان نه لرم
به له تار صورت سره سامان نه لرم

احمد شاه په خپل دلبر سره نازيږي

به دلبره زه بيا ځان و جهان نه لرم

زه څه تل نظر دا هيسه لور په لور کړم
نه پوهيدم تره څه داکوم آشيان ور
چه څه ايمان رنډارنډ ايمان د
که په زړه څه د غير و د ايمه شنه شى
ياره ستا مينه له ځانه سره پيل کړم
چه دتور ستروکو تور د په تره راشي
په هر لوري دخپل زړه صيقل بيا نور کړم
ديا مينه بېکانه له خپله کړه کړم
نور په څه لره دفتر د تره بياتي کړم
تره به څه غوڅه دخپل يقين پتيره لکه
اوس ځانه په ځان غم غير به خپل کړم
سياهي په سياهي باند زړه لور کړم

دا احمد بادشاه يو ځل د و په عشق اوږد

که وگوي ځانه به بيا له ځانه پور کړم

څه شوره که په ظاهر صورت زهيريم
بلاى هرگز په خپله لور نه کړم
که ښه برق د سپينه لور بيا بريننا کړه
چه دخپل يار نظر شته په زړه امير يم
هميش سندا قدمونو د امير يم
ستا په مهر په هر لوري عالم کړ يم

د بل لورې ته مې هېڅ غږ نه نشته یاره زه چې ستاودرته تل فقیر یم

در قیاب له لاسه نه ټاډم وتاڼه

د بیلټون په تور ه شپه احمدیې ویریم

زه دردمن داستایې درد یم چې مدام په ځحکرداغ بډم

چې ته نه مې خدای زه کا چې قدم په لور د باغ بډم

چې په تاغونډ مې دلیر د ماغ ونه کا مرد به نه وی

حکله نه له رقیبانو خپل قدم تل په د ماغ بډم

ستا د غږ په خیر د یاره حکله زه مې دا عزت کړم

چې په سربانډ مې د مخز هېښه لاله د ماغ بډم

دغه ستا د جفا لورې، من بې سړا سپر نه کړم

لکه شمع په څو کلی کیې د خوبا د یاد چراغ بډم

چې اړواخوا دلبره ستا د بڼو طوطی د مې څوړه

نه احمد حکله دا هسې خپل قدم د نفس په زاغ بډم

بیاضین خال به په جبین کې د لاسام

د لب جام کې را تختین کې تر کس فام

په خدا کڼد مې غاښ سپین کا ند مې کلفام

په ما کله یقین کې نازک اندام

که وعده په یقین کا تر ما کلفام

یا مې لب په لب شیدین کا ند مې تې فام

که په ستر څو بهار شین کا تر کس فام

بلبل شرې په نسیرین کې علی الدوام

بیاضین غږ به زلف چین کې کل اندام

بیهوشی مې د زړه دم تږم دیرینې

په انفسوس د زړه به بیا ورته ولاړ یم

تر ما زړه کې پر لیښان مې له وطنه

په هېڅ نه مې باور نشی چې به بیا نشی

یا پر لیښان خاطر په مټ لپسې د زړه کړم

په دوو ستر څو د یار غم د زړه غور زیږی

بې له یاره زړه په داغ هېښن د اړو وی

که احمد عاشقی یار له ترخای وروږ
په عالم ۽ آفرین کاندې مدام

ستا په مخ کې پټه خوله یېم بیا په ترږه کېږه گرفتاریم
که باور په عمر نشته ستا و لور ته په سرفتاریم
خو په ستا دینو غشی دی په ترږه باندې خړپلې
د زخمی مرغې په خیر له خیر له سیله اوس کناریم
مکوره څوک به په داقید په اور راغی شی به له مانه
چه راغی په قید هر کله ستا د زلفو په هر تاریم
که بلبل نه یېم دلبره اوس بلبل ستا د چین شو
چه مشغول په تاز کړتل داستا د مرغزاریم
په اوږو به د کوثره او به نشم پرې پوهیږم
چه په تنده همیشې د عاشقې د جو بېاریم
که مرغې غوندې پرواز کړم تمای جهان وغواړم
تره "احمد" بادشاه مین بیا دغه ستا په ښه پیاوړم

ولې نه پوښته نه حاله خپا همدم
چه د غشې په زړه دے روغ به شیم
لا به کله روح له تن وو وداغ کړه
داد مینه په روزگار د زړه له اور
چه سواره د بیلتون هس په جهاو
چه په روغ صورت رنخویم ستاله غم
مخکې ستا لیدل ۽ وشی اے غم
که اُمید نه وے داستاله ښه کړم
همیشې ۽ ستگم ځکه وی له غم
کښکې لا پخوا تره خاوره وے به دم

"احمد شاه" بیا موږ تیا دسړی نشته
که ټول ملک د دنیا را نیسی له جم

په ژړاڼې اوس له غم زه لېچن شوم
 نه زه پوهېږم چه بلبل د دې چمن شوم
 شکر کاږم چه نه ستا دغې درد من شوم
 چه د وليدو په دوو سترگو ژمن شوم
 خو نه په نه يکه دوو په خوبو کړمن شوم
 اے دلبره چه دستکير ستا دامن شوم

نا رېحېان د لارې تلم پر زړه مين شوم
 د ناعفو نصيحت ې پکار نه شو
 په دلبره نه قبول که نا قبول يم
 چه د يار په سترگو نه ليد تر هيرد
 که د غم لېق ستا ديار په خسر خوت من کا
 که کد او د اوس باد شاه يم حما جان

ما احمد دستايشته و خيال چه خيکره

که بې صبره وم په صبر به ريم شوم

نړۍ ې چوې د دوو سترگو د زړه دور
 که سم کوڼې نه به زړه درته حضور کړم
 خپل صورت دې چه له باره ې هجو کړم
 که سر په باغ کېنه هسک لکه کجور کړم
 لاله شان ې په زړه داغ په وينو سوز کړم

بيا په زړه ولې راستا مينه رنخور کړم
 ستا کاته لکه د بار د زړونه ريدو
 که صورت له مينه واخله غم به نه وي
 چه ستا تعي ې تل په غاړه را خکېږي
 دغه عشق دې چه دار لکه رنګرېزي کا

احمد شاهه که صورت له مينه واخله

نړۍ به هاله دغه ستا صورت خپل کړم

د سرو لبانو خان
 چه خه اوږد دې له خان
 په لب پروت د اوږ په شان
 په لب پروت په هېمان
 د اشنائې د خولې پاسبان
 د اړه ې له آسمان

عالم سيمې پيزدان
 ته له خانه خبر نه ې
 خلق دې په اوږدو سوه
 که نريپ د لبو ته ې
 که بد کړې زمونږ د واده
 تر سالو پورې بنکاره ې

عجب زړونه د کباب کړې
عجب سڅم د سڅم کړې
لبو سڅم بویه صنه
کشتگان په د تازره شی
ترویلو پورے خندان
چه شاهان کاندې شان
عاشقان پراته په ځان
پلو: اخله ناڅهان

په خندا که ورس ته کورې
احمد شاه په نه حی له سامان

راغلي ښه چه راغلي په چشما تو کښه سکون
دوب د خپلو او ښو په دریا ب ځم څنگ
تره لکه بورا هیش د کلو په سراغ تلم
نهلرنا قرا ورتها زړه بیا بے قرار کړه
مینه په زړه داغ کړم درې په روځ زیاتېږي
مینه دیا راوړده خبر نه وم چه به سڅم
څه د لوعن ووم چه تل خوړ جگر خو
ستادین نهاله مخه د جاریو ست سیمون
کله په مراد بیا موند ما په زړه کښه کړ درون
مے دلبوراکړه کنده بیا مو سکون
ستادین که مو م دغه درې به شی بیرون
لښکر د مینه راسه کړه په زړه شواخو

هر څو که سره خیل د زبون بیل د ژمی سید
خدای د احمد څوک په زړه نه که تر یون
له ښهر -

راوړه اے نسیم یو خبر له جانان
غم به له خاطر زیاتم ترکه بدر نشی
نړه مے سره ریددی بیا هڅه ته سکاڅی
نرما د تره له داغه دالاله لا خبر نه و
نړه له وینو ډک شو بیا لات د هم له ارمان
نړه مکر وینم په دوو ستر کولب خندان
پانړه د عمر ستاله غمه شوه لرونان
خبره شوله حاله تر څو را کوی په بوستا

د مژگانو تو برکے کاندې دریفه گذارنه

احمد شاه هله ویاړه که کوی یو لے میدان

نړه مے تل په دالتسوس د گلستان
چه به څرنکه د ژبې له خزان

هغه دم چه تیغ د هجر سربیدون کا
د هغو په مخ تیاره کله را دردی
که دنړه د اغونه اخلی نه پوهیږم
د بیلنون عمر که ډیر شی پرې پوهیږم
د بیلل سینه شی چاکه له ارمان
هر چه وینی نمر د مخ داستار وینان
په خندا به لاله شی له کوهستان
بے اجل د عمر پانړه وی لهر ان
تکلیفونه به ۛ ورک انډاښتوشی
که دلیر راحمد شاه وی تدر د ان

هیشته سر په صحرائه جان جان
مین ستا په زړه هسه اشر وکړ
خو ۛ در د استاد مینه د نوش کرې
بلبل نه یم چه همیش په ژړا تراهم
د بانډو غشی د ۛ خوله نړه وکاږم
رۀ احمد د زهکی سولام په داکم
چه مین یم پر تایه جان جان
د بیللو پرې چیغار د ۛ گلستان
تل پرشین د نړه گلزار د ۛ گلستان
د ۛ په شرمی نکولنسا د ۛ گلستان
تل د نړه په ملک بھار د ۛ گلستان
د بے گل خنجر ۛ خار د ۛ گلستان
د هر چا په زړه کوکار د ۛ گلستان
احمد ستا په عشق که گل د ۛ گلزار د ۛ گلستان
پنه ده یار په سپین رخسار د ۛ گلستان

په هر لوري ستا بھار د ۛ گلستان
نخ نر د یار په تنک لکه آفتاب د ۛ
ستاد مخ آفتاب که کله په گلزار د ۛ
چه آفتاب نر د یار د وصل وخت
که لاله د ۛ په زړه داغ طعنه په ۛ
په هر کور سوا د عشق دی پر یوتلی
احمد ستا په عشق که گل د ۛ گلزار د ۛ گلستان
پنه ده یار په سپین رخسار د ۛ گلستان

مړايشه بهرېر ايشه ښه چه مراغلي رمضان
 ستا تابع غمچين نه دے خندان رمضان
 سپينه درخ د سپينه خوله عاشق وډه قهرين
 تورے زلف تشپه قدر پيدا که رمضان
 پاس د پې سپين غم ياندے دی دیر شخالو یتي
 لیان د دے اختر عاشق نه خاندی رمضان
 ستاپه جدایي به نادان سرے خو ښیږي
 ستار وصل چکته ترحد پیره رمضان
 رنگ رنگ نعتونه وو تر فهم د چانه وو
 اوس د نعتو قدر پيدا شه رمضان
 پیر دی کښا هره واړه ستاپه یاری ریږي
 راشه د کښه پاکي په تاشی رمضان
 امر دے د خدای احمد په تره سره منلی
 په دیرش نیسته چه رب له ماراضی شی رمضان

که تره و دایم تر ما جان
 تره په یوه ها و م
 بل قوت ے تور نه وو
 هاپه اوده کاله پنځه شره
 چه له هاهے سربیرون کړ
 مور لا ویده ولا
 مور ویل چه دے پلار زوو
 خلقه به شی حیران
 خبر نه و م له دے حان
 خور که له بیایان
 په دریاب شوه ناگهان
 پلار هغه وو تر و عیان
 ماشودے وړ کړے ښیمان
 بیاته په نس وځندان

پنځوس زره کاله په نس و
ما ویل موږ ښه وائے
ته چه زمانه پلار زو وے
عشق له پردے بیرون کړم
پلار د پېژاند بے له مان
دل ته خبر نه ۛ له بیان
نر ماسینه په عشق ده بیابان
دسکه دائے وماته مسلمان

احمد شاه هسے بیان و وے

شک ۛ پاتے نه شوه له ایمان

صفت کړمه له جانان
پری رویه ده خوشخویه
دلفریبه ده خوش زیب
شکر لب سیم غب غب
چلنداره لاله نراره
سنبل موی عنبر بوی
تدیر ناک عطرناک
نمکینه ۛ نرین
دل آمار ۛ عطر سائے
دل آزاره کیم رفتاره
خندانه خوش دندان
ده دلبره مو کمره
سرو قد ه سمن خنده
آهو چشم ده شوخ چشم
سحر کمره بنیره کمره
مرقیب ته دوز له میان
سپینه خوله لری خندان
دعاشق ده دتاردان
سره لیان لری در دندان
عجب خربنه ده له هان
هم مسته ده مستان
نراره ولی نالان
سپینه بحر بے پایان
خوش آزاره غزل خوان
عاشق باسی له میان
چکویا دُر دوسری له کان
پیتا په زړه دهری ناگهان
خوک به رسی له دیه شان
تورے زلف ۛ لیران
لاس نه اخی له مان

خوش مر باښه مهربانه
خونريزه جنګ: ټکيزه
لب ريزه شکر ريزه
گل اندام خوش خرام
نارينه وه قدرينه
د عاشق د نړۍ سامان
له چغتاره به ارمغان
بياپه حسن د لستان
له نړۍ ده مهربان
آرام دې له جهان
د عاشق د نړۍ سامان

سبحان مهربان

د شاه احمد شې نګبان

نغمه بنادي د کلو بوۍ د ترکستان
لکه ته چه زيب د کلو د چمن د
د ارم ته لکه باغ ارم وال
نسیم بوۍ د لکه راوړه صا د برته
د ترکستان به په تاو له نه نازيږي
لاله ستاله لاس داغ د نړۍ د پاسه
د بلبل په های هوۍ د ترکستان
لکه ستاپه خلقو روۍ د ترکستان
يکښه ستاد مسکن کاه د ترکستان
د قمر يو ترک کوی د ترکستان
د هر چا په دے کوی د ترکستان
چشم يار کمل خوش بوۍ د ترکستان

چه نظر د به احمد له خيال نه شي

د شهلا سترګې د خوی د ترکستان

بنه د يار چلونه باغ بوستان د يار بوستان
شه عجب خوش بوۍ تر نړۍ د يار بوستان
شين خال د مشکين پاس په هر خسار د لاله کښيو
نريب د هر خسار و نو د بوستان د يار بوستان
ستا چرې د خسار دی هغه کاه تل کله امر د
کورم غ ديار ته به خزان د يار بوستان

تل سحر سحر باد نسیم چه الواته کله
ولینې شې په سحر کینې عاشقان دیار بوستان
برستان بری دے و هلی هم دی له خلق تللی
جور دے په صورت په زړه حیران دیار بوستان
سترگه چه په یاردی په آغیار و باندے خار دی
هنه دخپل یار دیار په شان دیار بوستان
بوی دکل احمد ولین کله چه زړه دویه هینس کله
تل دغه بوی موئی خاکساران دیار بوستان

سم ولادے صنوبر دے د خوبانو	بنه گفتاری د شمر دے د خوبانو
جور دے سترگه خنجر دے د خوبانو	له سهر دے و غم ته کتای نشم
هیس تند کاته انگر دی د خوبانو	لکه داور په غم چه غم تو پر پی
عاشق لکه سپند په دایم د خوبانو	سند د بل دے اور تاب رانه دی
کویا درست صورت عنبر دے د خوبانو	چه هم کل دی هم خوشبوری
هرگاه د زړه اختر دے د خوبانو	د کل عمر موئی چه خدای هکله کړه
د کبر کاته اود تردی د خوبانو	د حسن په بنایست د غلط مشه
چه پری وه که بشر دے د خوبانو	د حسن په بنایست د نه پوهید
سپین منو ته نمر دی د خوبانو	چه له غم دے تور خاطر بر و نه که

احمد شاه چه تل ته تل دا صفت کا

دا صفت له خان برابردے د خوبانو

پیر حسن د شوبانو حسن زړه چوری د خوبانو

له انکیته

اوکه کړه دی د خوبانو
 حسن عطا د خوبانو
 نرختی کړه چشمانو د خوبانو
 نشی تاب په زړونو د خوبانو
 کړه مخ تړد د خوبانو
 مین حکم قطاردی د خوبانو

نرخم د چشمانو
 لاس د چاپېرې سرسی
 لکه بنکاري بنکار نرختی که
 په نرپه کینې تاب حسن چر
 مخه رنگ په رنگ جلوه کا
 چه دا هسه لاله چون دے

احمداه چه دا هسه لاله پر لیشا
 کړه وپه لاله پر لیشا نرختی د خوبانو

نر ماسه تاسره خلوت وو
 نرپه بلبل پکینې رفعت وو
 له رقیبه نراخت وو
 نن دیدن پیرده جنت وو
 دا ساعت دا سعادت وو
 چه پیرتل د غم هیبت وو
 د سست جهان په فراحت وو
 هسه نه چه یو جنت وو
 نرا سوش له ما جنت وو
 نریات تر کلوو نریت وو
 زما یار تره خوش قامت وو
 شیرین یار لکه شربت وو
 شمس قمر نه لاله قمر وو

یو څه عجب ساعت وو
 د مخ نریب لکه کلونه
 دیدن په مینه مست وو
 د جهان له ویر سوخته
 چه هسای په سر راغ
 نرپه به ولې هوس نه که
 په هغه چه یار نظر کړی
 دیدن داد الهی دے
 په یوه نظر ویاړته
 یو بله مثل یار زما وو
 ویر سر و د چمن دی
 دیدن لکه میلونه
 چه و حسن ته لکه کورم

۱۰۰
احمد شاه به ټي تعريف څوکه
درست عالم ټي په صفت وود

دل مېرو ولسو ټي تو	عشم نرو ولسو ټي تو
بنگر سو ټي ناله من	که به بندم بگيسو ټي تو
تگر به بنيم آفتاب ت	دزه وار ووم برو ټي تو
تسريم طوق در گردنم	کو کو زخم وړ کو ټي تو
بلبل ولم فغان کرد	چول نسيم سحر اوړدو ټي تو
چو ټي ناله ورسخ دارم	چه شود اگر دلم سمد بلند و ټو
چونظر هایت بخاک ره افتد	چول زرشوم رسم به کو ټي تو

که هر چنده معشوق بعاشق نظر دارد
احمد ميسر سدا زخو ټي تو

په بنه د عشق را غلم د قمری شان لرم یا هو
وسکه بنه زما وطن چه قمری شان لرم یا هو
د ټي طوق د بندگی د قمری په دود په غامه
زه په نړۍ و تابنده يم قمری شان لرم یا هو
له ازل د عشق او د ټي چه د نړۍ په سر ټي داغ کېد
د شرابده نړۍ په داغ به قمری شان لرم یا هو
چه یا هو له خپله دل په یا هو د هو خبر کېد
به سر د روح په شراب قمری شان لرم یا هو
نه ما ټي دهغه د هر دم نهنگ په بحر ما دهره
خپل وجود په خان پر د ټي قمری شان لرم یا هو

اوس بخوږه بخوږه بخوږه بخوږه بخوږه بخوږه
 وطن عشق نړۍ د وطن شوم قمری شان لدم یا هو
 نر ما سترگه خلاصه نوږه نا بیا نومه بیا شوم
 هم هستی نر ما نیستی ده قمری شان لدم یا هو
 د خمار سترگو اوږه وُم ځان په ځان د خوبه دینیز کړه
 اوس په ځان له ځانه څخه قمری شان لدم یا هو
 بسم الله قمیص دیار کوره په سانه راځي احمد
 الف لام دلام الف په قمری شان لدم یا هو

سحر سحر سحر سحر
 د آشناله دیرۍ مینه
 علمیته دیار له غمه
 عالم د دنیا که روزگارونه
 چه یار نه وینم په سترگو
 قوڅ چه له یار ه بیل دی
 چه بے یار ه بېلای کا
 بلبل چه په کل یاد شه
 د آشنای مینه له ادره
 مینه اوږ دینه په جوش که
 اوږ د مینه رالچیز ی
 چه یار نه ویني په سترگو
 چه په خوله یار په زړه انکار
 عین زړه که بیدار شو
 لکه دوه لاسکذار شو
 لکه بلبل دے په چیغاشو
 نر مایه له یار کم روزگار شو
 څه څه ژوند څه څه وقاشو
 که صورت جوړ نړۍ بیا شو
 له سړکوز څه دستار شو
 بے تڼاوچ دوه منقار شو
 بلکه پټ په نړۍ انکار شو
 تو سترگو توی لکه جوړ بار شو
 یه اوږ د چارې که تدار شو
 که نړۍ هغه کړی په دار شو
 هغه یار په جهان خواړ شو

تنګسه د سرو تله په تله ښکاره د شې مقدارشو
 شاه احمد تنګسه کوره بلاده
 په تنګسه کوره کم یار وفادارشو

نن نر مایه مخه یارشو ښایسته پرده کلزارشو
 د هوس په دود چه راغلم په خندا له ما کنار شو
 له ادبه څه یون نه کم په مخ جوړ د زړه جویبارشو
 چه دا هیسه نا تر نین آفرین څه په هر خسار شو
 که د باغ گلونه ویردی بار څه یار څه گلزار شو
 په یوثر به یار ستا دیبللو وچ منقار شو
 چه له یار څه کل سیالی کې له خزانه یو نا تار شو
 له رخسار څه کل دوی آرایش څه بے نکار شو
 چه دا هیسه دلبر وینی بترود تر زړه د ښار شو
 د ښایسته بانزار د جوړ کېدو عاشق څکه پر څه افکار شو
 احمد شاه به تر څه خلاص نشی

ستایه تر لوقو کړتار شو!

دا په زړه نا تار د څه غم دیار د څه یا الله
 وخت د سحر د څه زړه څه بیدار څه یا الله
 زړه زما بیدار د څه په تسبیح د کړ د څه یا الله
 تسبیح د حق کلزار د څه زړه په چیغار د څه یا الله
 کل اشر دیار د څه زړه په کوکار د څه یا الله
 عمر څه یار څه پکار د څه یار څه زړه په د څه یا الله

زهه زما په داس دے همیشه په داتکرار دے یا الله
 عزیر دے که خوار دے خویش په دلکا دے یا الله
 پرده بهار دے دا اسم دندره و تاس دے یا الله
 تره عند لیب چین زار دین پیسین خیر دے یا الله
 و وطن په لوس طیار دے هور په حی یار دے یا الله
 به یار همرخاس دے استوکنه پرده نار دے یا الله
 عجیب وقت دسحر دے واحد دندره افکار دے یا الله
 د مینه کار و نزار دے دعا شق ناره خیر دار دے یا الله

لا اله الا الله خه بنه نوم دے یا الله
 هر نفس چه دے چلیو زما زهه پر تاز دے یا الله
 که زه ناست یم که دلا یم همیشه پانکار یم
 که په صبح که په شام یم په تار و پود یم
 که زه دین یم که وید یم که په سرون یم
 که روح که زه دهم دا اسم په خور دے
 دندره دین چه بهیو دهم په دار یم غنیم

منوره والنوم نمر دغه نوم دندره نمر دے

په والنوم احمد خیر دغه بنه نوم دے یا الله

د معرفت له صبحگاه !
 نرما صورت له مایل کړه
 د توحید ژوند د نفس دو
 د وحدت جام و غواړه
 یو ککداس و شوره ناگاه
 یوس ژوند د کړخ مے ساه
 د ناست ساه تسباه
 د کثرت کاسه وسياه

د وحدت جام که د نوش کړه
د اول نور زړه د غوا سره
په یقین سره گمراه ده
د معرفت او بیه سرواښه
د وحدت لورې به روښانه تر ماه
په تل، کاه دروښه له راه
چنره وړم پیل له بیکاه
په کسان بندی د زړه له جابه

که نظر در حمت و حکمت
احمد ثنابه که خلاصه علم له آه

پروا بر چه تهر غره که زړه جابه
که یو دم ته په خپل کمان سره غره شنه
لږ خو فهم فکر او کړه چه ته غه شنه
دغه خپله هستی ستا په کمان بلاده
د معشوق لور که ده هیکم که بې خبره
د خفاش په خیره نه دند شو له آفتابه

ته په تنده دیار شو بې په احمد
طلب کړه چه د دیدنه شته سیرابه

هغه ټوک چه محتاج شې ستا دورته
غه امید به د وېل طرفته کاندې
د زړه په دود چه ستاد غږ په شمر شو
د زړه شان چه ستاد غږ په نمر فانی شو
د خوږه ته د دنیا به غه نظر کا
چه صورت نه وی پکار پرتا ییز شې
د هغو به غه امید وی د بل سورت
چه تو بری په پریوتلی و حکورته
دغه زړه به غه نظر کا د بشر ته
د باقی دغه که فانی شو ستا نظریته
چه نظری ستاد لبو و شکرت ته
سر چه پدیوزی سترگه کورکایالی ته

احمد غه شو که ویاتنه سرتاوان سا
د دیار پور په بیکاله دی خپل امتا

لمه مراغله د عشق ستره
 بيا له خانه د بچان کورم
 چه ونه سپوږمې ته کورم
 د عشق ماز په خان خبر کوم
 د باغ سپر کله رسي
 شه به کورم و بل ستره
 شوم حيران و دا اشتره
 نه هر سپوږمې ستا بشتره
 خان به کار دو دا خبره
 ستا د بڼه قد د نېتره

کېږه د دوه ي بحراب دي

آحمد او کورم دلبر ته

ته لېدو کورم نه د زړه د اوږته
 دوه مين چه د يېر حال سره شريك دي
 هغه زړه چه ستا په عشق سره د شوق
 چه په عشق د عاشق زړه د کورم بيل شي
 د عاشق ندر د وي پر تا دلبر
 طاقت نه لوم د استاد عشق زور ته
 حيف د دا چه د حال واي و نور ته
 التفات نه کار خلق و پيغور ته
 بيا د ميل هرگز نشي خپل کور ته
 چه خپل خان د د تړه د د توره

احمد شاهه ته په پټه ستره د

نخه به کورم د دنيا و شر و شر ته

محبوبا و و ته ښکار ته
 خو پوره مدعا ته کا
 چه د خيال تو سن د ازين کا
 د سرو نو ښکار به وکه
 جوړ به حسن آراسته کا
 د ښايست تر لطف لې نشي
 چه محبوب په ستره کورني
 بيا دانه کورم ولاړ ته
 رايه نه پيشي په بيا رته
 په د ماغ نه کورم بيا رته
 بيا به رايشي و باغ اړ ته
 د ديونر هونو و نا تار ته
 حق حيران يم د د کار ته
 ونر کا و چرې و خپل کار ته

که د نړۍ په د عا شتی
عشق ه د ارنکه خیزنه د
د بلبل په دود د عمر
د سترګو پر کحل باسی
نړۍ به خرنګه دریدي
د هست عالم د مسخر د
په یو نګه جها چر د
همیش کوری د مرخسارته
چه محتاج وی د مقدارته
چه ثنا کړی د کلمزارته
تخل نه کا و خسارته
دا د نر لخوا عیبه ماسرته
د لے بیاحی و ناتارته
که د چوری و پدکارته
چه ضعیف تن د احمد

حیران ستا و درانه بارسرته

ه عجب خوش رنگه نته
دی دوه د نړۍ په پیودلی
پیزان به ه سیالی کا
چه مرخسار باند د نر لکین
دا صورت و ر باند د زیب کا
د آسمان په خیره د روغ
د شه خبر د پیر د
تل د نر و نو حاکمی کا
نړۍ به با ویو ست لکه
که د علم پوه نه وای
چه له علم ارا دیک
نه زریږی نه خو اینږی
چه دا نر لک لے قیامت
ب بهادی لے تپته
دا د نر نه لے سکونته
لکه خپل د پورته بنکته
بیا خار چه لے صورت
شریاع لے تر پسته
میرا ده لے جهته
خوشخوی ده لے جنته
واړه کړه لے ارا دته
لکه دستانه و د قدرت
حسن ستا د بے وسعت
که اتر لے خوش قامت

کډیره کله شولا کله! تل ابدې بې مدته
 لکه پټ هیسې ښکاره ده کړه بې واړه له حکمته
 تل بې مکړه فکرونه وویړینه له غیرته
 احمد شاه فکرونه پریږده
 بڅره مومه له جراته

څه به وایم دلرباته خود خبره له حالاته
 نړۍ له یاره په داچۍ رقیب لور ښی و ماته
 یاره ستا په کوڅه پروتیم ستاسم د وایم چاته
 که هر څو رقیب رهزن دے لاسنۍ اخلم له حیاته
 آشنای نر ما حیات دے د حیاته هم بقاته
 په آشنابه خبرنه شم خو خبرنه شم له ذاته
 که له خپله خودی تیر شم خود به نړۍ شمه مرا ته
 معرفت به د روزی شی که فانی شوم و فثاته
 دا دیار مینه خوږه ده په پریکړی سرده نیا ته
 عاشقان په عشق ژوندی عاشقان په سرفانی کا
 عاشقان چه سرفانی کا فانی خود و که اثباته

سرفانی کړه احمد شاه

یار به دویښ غم راته

نن چه یار کوری و ماته بیاد بخت غم دے د پخوانه
 به دا بخت به هوسینم چه دلبروینم غم راته
 نر ما بخت نه دے نور څه دے چه منظوریم دلرباته

هغه داغ چې مې دنړۍ وو
نن گلزارنر ما په لاس دے
چې مې دند ز ما په لاس دے
د رقيب ته وايه سړايشه
ديار وصل ے روزي شه
اوس ے وړکړه ولا لاته
خبر وړه باده شيداته
خاے به وړنگړم چوسرا ته
مخ د تور کورته د ماته
ستار مخ شي د بلاته

احمد شاه داد بخت دے

چې نن يار کورې وتاته

هيرانی ده د قتلوسترگو تورته
هيسه د پړه بېت د ستاد تورم سترگو
چې کاته د تورم سترگو لور په لور شي
ستاد مينه اورم پت په نړۍ بډينه
چا چې ستاد مينه کړه هوس په نړۍ کښه
حال د تورم سترگو د دے که هوس کړه
دغه حال د تورم سترگو دے که کورې
چې خدنگ په نړۍ وروځي مخ وپورته
خوک ے تاب سهلاي نشي هېڅ لورته
هغه خوک د چا سهل شي د انر ورته
د چا تاب د چا ے حال ووالی نورته
اوس په نړۍ ترخي دبسترگو مخي د کورته
نړۍ په مثل د کتاب کړي بل اورته
په کاته کښه نړۍ سوکے که د بل لورته

عاشقان د د ديدن دی پورې وړي

اے احمد خپل سر پر کړه وداپورته

نړۍ به حال خپل د نړۍ ووايم وتاته
بے له تا عاشق اسره نه که د چاته
شه صبا کله عالم کورې صبا ته
که نظر د رحمت ته د کړۍ د ماته
له عاشق کړي دغه دوسره ميرا ته
نړۍ يا مړه که له نړۍ وکړه ماته
ته نه موندن د نړۍ قبله ے مرا ته کړه
که نظر د خپل آشناپه آشنا نه وي
په نظريه دهر چا بڼه شم که بداييم
سروال که له خپل يار عاشق دريغ که

ته خپل لوړې هم په خپله راښکاره کړه   تسلی د دږه تشی له نریاراته
 اے احمده دږه حال وایه ویاړه
 خو دتوان وی مږه وایه وبل چاته

بله مه وای نر ما خټه   محبوبا شوه له ما پټه
 د نر ما صورت که نه وای   د نر ماده کټه مټه
 جدائی ده له صورته   دل نر ما د نری له مټه
 د همت توره به واخلم   که امان راغی له پټه
 ومیږته نه وی سخته   چه جدا که سدر له خټه
 لکه گوئی هسه غلطان که   که خوبی دوی له نټه
 احمد رازکوی له یاره
 دارقیب دے لکه جټه

د نر ما صورت خټه   په څلور عنصره پټه
 که څلور عنصره واخلم   معرفت به کړے بے وټه
 کل جهان به درته نورشی   که کچی واخلم له خټه
 دیقین وابنه غوندی کړه   چه چمان لکه سکروټه
 د غفلت خړبوته مکره   نږه خبر دږه له نټه
 کړه سینه له نرنگه صانه   د ناسوت توره خرچټه
 که سینه د شی صیقله   غیر به عین وینے بے وټه
 د باطن سترگه بیناکړه   په یقین به وکړے کټه

خو خبرے کړے احمده
 خاے ته دږه دایمان خټه

خدا ته د ورک کړه دناست دغولې مچې
په هر ترخم چه ستا مقام شی
درست جېناپه تاردار دې او خراب دې
اے غافل د دایم خوږونه مکره
ته بنده کړې خدا اے دغواو بله غوا
یو یقین اوبل باور در سره واخه
کهینی او عاجزی د تا کمال ده
هغه خپل اصل به ته هله بیا مری

احمد شاه د همت توره درواخله
نفس شیطان هندو دې دې واسه کچه

خپل نصیب دې له هر دېکې وایم څه
د فلک له کج سرفتاره وایم څه
سترکې خونړیزې له کشتاره وایم څه
یار دیاروی له اغیاره وایم څه
خود نسیم دې له سمپاره وایم څه
چه دا کتل دې له خار وایم څه
عاشقان چه منت بادی یار وایم څه
دلیل تره چه چار وایم څه
تکله مین یاد که له تاره وایم څه

احمد شاه که دار دې هم کلزار دې
دار دیار کلزار دې له داره وایم څه

دغه دودیزه شعر د پیر وروڼه تره دې له خپل وایم څه

د قتل عام

نړۍ څه مین وی کورم څه
نمۍ تر کلوته بنایسته ده
که یاس و ماته کورم
کل جهان سپین پر تو ده
که څه و ته کورم نورم ده
نور جمال غمډ کڼد کړ
په وجود عدم ورک شه
له وجوده ځه وجود یم
نر ما بشرد عدم دلا
تر عرش لو یم حکم ورک یم
جفت له طاقه راعی
چې دا هسې مبتلا وی کورم څه
تر دا هسې بنایسته به کورم څه
نور به ده به کورم څه
له څه و پر تو ته کورم څه
له نورم و څه ته کورم څه
نور وینم جمال کورم څه
عدم وجود کورم څه
نوجود نه عدم یم کورم څه
له وجوده عدم کورم څه
په ورک کڼه لوی کورم څه
طاق له جفته کورم څه

یاریند ولې دے احمد
نور له یو والیه کورم څه

نن د نړۍ شریا کویا دلا
د نړۍ حال به وریان کړم
هله پته خزانه وه
اوس ته ووايه محبوبه
چې دستامینه پر کیږی
چې دا خپله رضا پرېږدی
چې دیا په نام و ننگ وی
په دا دیو عاشقان
سکه راغلیه دا پخواره
د دے لویه کبریا دلا
اوس دهر چا محبوبا دلا
پته مینه څه بلادلا
ما پر یښی هم رضا دلا
مدعا د هغو ستا دلا
دغه دود دے له فرهاده
بیا شها ولې تنهاده

چه دا هېسے ځه څر ځنډه
 خپل دانش په ځان بلا شر
 چه ځه ځپله هستی نه وه
 دا هستی ځه همیشته وه
 دو جوو هستی دوه نشی
 مونږه تل بقالیده
 دا دسر کاسه و پریکړه
 له ناسوته تر لاهوته
 اول وار د څه آخر شو

شاه احمد ده هوسید

چه نن ستاپه مدعا ده

ځماد دل در دمنده
 که هر څو مرغ زیرک ځه
 ته چه حب که و خالو نو
 غلا ځه یغ ځه حسن نشی
 عند لیب به ترپا نکړه
 چه لاله جوړه پیاله کړی
 چمن ځکه برائی که
 نرگس چشم پری دوی
 له دے هوسن ځه وایم
 که پلو له مخه واخلي
 شهانرو منو میرومن وه
 خلاص بدنه ځه له کمنده
 خال دانه ده لار پر بنده
 داپه لس ترې سوسنده
 خوله غنچه دیا سمند
 بلبل ځکه دے په تنده
 چه کلاب دیار ماننده
 عاشقان باسی له نروند
 صوی کمره فتد یلند
 ده دځو له پور کړم بنده

تر پلوكه غږ ښكاره كه
 د ښايست هوسناك وپړوي
 په تلاكش هم هر څوك دي
 د ناسوت په تنده كړي
 وپرونې ياران له كنده
 د چا چا سينه سپينه
 له چاوركه چا بيا منده
 بې خبر له لويه سينه

دا احمد حيله رسول ته

چه دده لويه لمن ده

چه په حُسن مهيا ده
 د ادنړو نو محبوبا ده
 د غل به څه سيالي ده
 د استوكله هم نريبا ده
 د اړعتاده كه نريبا ده
 تر همه حسنو نو تاده
 د اخشبويه عطر ناكه
 دلفريبه دل ربا ده
 د آفتاب په څير عيلاده
 پيري رويه ماه پيكړه
 شكړ ليه سيم غنځه
 د دلاړه يك تنهاده
 د غنچي غلاښته څوك كا
 د غنچي وروڼه بانډه غشي
 په چا پيره اثر دهاده
 په زړه سخته تر خاراده
 هر يو صيد په كند اړوي
 له ځن اړه كم خطا ده
 په تيره خدكې دوي
 د عاشق كړه سزا ده

احمد شاه خوي صفت كا

چه د نړو نو مقتدا ده

ښه دلاړه محبوبا ده په پير حُسن مهيا

نن بخت به خپل کورم
 لکه مخ ته د کاکه نشی
 دا د په خنن نه سپیدی
 زه تعریف به د دے نه کیم
 دکمال مخ دے نشته
 دکمال له برکته
 په بنایست د جهانویو
 وعاشق ته وایه رایشه
 چه عاشق په دونو دوی
 چه دیار په بودجل رایشی
 په سرو تلو نه ویریم
 خه عجبه یکه تنهاده
 چه تر منزه زیبا ده
 که سپوږمۍ که تریا ده
 داد دوه د کونو شهاده
 له ستایینه بې پرواده
 هر عاشق وانی تر ماده
 نن دهر تر لکی رنډا ده
 خدای داکر د نن ویریا ده
 په غافل تیاره بلا ده
 که سر پر کیه زمونږ صاده
 دیره دا چه بے وفاده

دا کمال دے احمد شای

نراری کړه دلا ده داده

چه نر مینه په تاده
 زړه د خدای په نامین کړه
 نره پوهیږم مینه اوږده
 که دے سر په مینه بایلو
 عاشق په د نر ادرومی
 چه سر ستا په تنک بایلی
 چه تنک مر خوځه مړنه دے
 هر چه کړه تر ما سر ضاده
 چه و خپل خان ته دے شاده
 په دے خرنس یم چه په تاده
 بیانو خه چکله نر ماده
 په غافل تیاره بلا ده
 دهغو دے تر هره دلا ؟
 دے تنک ژوندون جفا ده

هر ميره چه شى بے ننگه
 لاس به دا نغم له ننگه
 بے ننگى ديار ننگ نه ده
 چه سر پر يعوى احمد شاه
 د هغو مينه مېشتيا ده

نر مامينه چه په يار نه ده په چاده
 که يار دوين نه بيان صبرين
 غم تيريدى د لاس کله هيريدى
 نر مایا لکه محبوب دکل اشيا ده
 خلقه که سودا واره لاس په لاس که
 شوک به داني چه شهى موند د ورياشي
 احمد که په سر سره يار موند شى

که زه نه وای ستا د سرو لېو په تنه
 که ختمه وایم خود تاته به بنکار شى
 بڼه او بد به ته په خپله اوس ووين
 عاشق کور هم په تاسره بڼا ښکته
 که له قصدا په خو وای خود پوهيد
 په ژړاکه د عاشق او بنیونه کورى
 احمد پير که خه و وای بيا خو پير
 چه د عوى په پير ژبه د سوسن

چه همیش که په مینوز و نو منډه
 دهران شپه د تل خدا وری لندډه
 د آشنای خونه خالی وری کور هندنه
 لوند کړیوان آهونه کابې لکه کینډه
 نیز د اوبنو کړی کړی سترگي وال ژغندنه
 د فراق او بڼې په سترگو تپي پندډه
 د زړه وینې تر سترگو کړی کنډنډه
 خپل صورت شي پر د باندې د غم پندډه
 که غم زور د باندې وکړی احمد شاد
 له ژوره -

هئی توبه د بیل تانه بده کړ کنډه
 بڼه یاران خبله تار په تار جدا که
 چه د احمېس په ارمانه غشی ولی
 بې ژړای بل راحت د نړۍ نوی
 د یار غم د ادب کړیوان پاره کړ
 نړۍ به لېغه تنک غوښت دینې ژوانه که
 فراق هر ه و عاشق توار و رز کړی
 د هیتم خوانه د امید نه وی چه کړی

له اخلاصه نه د خدايې ته وکړه منډه

چه ته خلاص شې له دې پندډه
 لا مې به د وینې بېر منډه
 نفس به هوا سر کړې لکه شغلډه
 یقین د باسه له خنډه
 دا چا مې غواړې له تېنډه
 پرې سړ او اچوه کړ کنډه

کړه له بدو چارو منډه
 که نه خلاص شوې له دې پندډه
 په یقین به خپل یار مو
 معرفت چړاغ به بل کړه
 په دالاس چایک سړی ده
 نفس غافل دې ویده شوې

احمد شاهه که یار غواړې

لرې کړه د کچمان پندډه

اور اوبه سره لیدې شي برقرار
 د حساب پرده له مخه ناقرار
 د حباب ته نظر کړه د دین له کار

داخه نقش دې اې سړا پروردگار
 د اوبو په حجر کشتی دینم د باد د
 دا د نیا دینم یو هیس بې وفار

سحرگاه په خوب اوده وده ناکگاه
په غونډو ورغی آواز و خوبت له تاره
عالم واره سره خوب دینمې که
اود عمر قافله په لېسې ته تیاره
نړۍ نه ما هغو غم لیلو له صایو وړ
چې له سره نه وایه که نه له داره

احمد په لېسې واره لسیان کړم
چې په ملک د آشنایان په اختیاره
که چېرې نه

بڼه چې تر مارا غلې سړايشه د پیزوان دوسره
مړ عاشق په شې ژوند په تاد پیزوان دوسره
غم دے که بحر عشق صدف د وغه بحر
نر لږ د یاس پاس په سینې لونه چین دے
دا نریب سینکس همیشه ستاد پیزوان دوسره
نړۍ نه ما رغه وده په یوځل ووت له ویکه
پاس فلک به څه تیر دے له تا کوی پیزوانه
ستاد و حسن ستی د آفتاب د پیزوان دوسره
له وجود-جسم -

دیکه د بھار کلونه لون طور طور دی
نړۍ ساته احمد که به بیا د پیزوان دوسره
خوبس د په مینه یې بللاره
ستاینه که هر څو سوز د نړۍ لری
که آرایش یو ځله خپله سینکس د ویکه
سپوږ مې نمرته بیاری هر کال لری
په سوفا سر د تاته دس وړی
چاچه کړی تل ستاد پیاره
تاته په سلام کې همیشه د پیزوان دوسره
ستاره نر زړه په بویا د پیزوان دوسره
که خوب په مینه دے که د ویکه پیاره
سوز سر د خلاص د چکر له باره
په مسجد به نور کړای قیله د ویکه
ستا حسن خلاص د تل له آزاره
د حسن کچته ستا تل په ځای
چې همیشه خپل دی یاری اغیاره

زه احمد خروښ یم په دا خبره
چې د ښوېده ندق وی له یار

دغه مښته شاه سرتوره	رايشه ته نن د کوره
مه شرمينه له پيغوره	که آشنای له یقینه
د دے مستیانزوله نوره	برابره نشاته عی
تل دنر د نر شورا شوره	شها تخینه د مینو
سکه دنره شوه وینه توره	چې د مین غشی و وری
غوښت به چار عشق له اور	که کوشش نه وای مینه
خراب تر رو باسی له کوره	چې د عشق لښکره رایشی
بیګانه له پلار او مور	بے سوخته آرم نه کا
سینه سوک لکه سکوره	دم په دم دیار یادیدوی
بیاله غمه څو ته توره	همیش وچې شونې ته کړی
جدالی ته ده له اور	د دے سخت د آشنای
نره خلاص د غم له شوره	دېر ان وصل څو ته یودی

یو دیار غم شی احمد
د رقیب کف لا نوره

ده عجب شیر و شکره	نن سر شاهه دلبره
مه جینه موکوره	دل آرمایه عطرسایه
دل آرمه مه پیکره	آهر چشمه چل اندامه
شکر لیه قد عر عره	سیه چشمه دلربایه
سنبیل مویه زرین سره	د راکفتاره خوشه قتاره

نارنینه دل آواره
چلغدارده مشکبار
جوړه سرو صوبه
پری رویه ده کل سره
سیمین تنه کل بدنه
چو طربه سیم غبنه
خوش آهنگه تیز نظره
دلبر له صفتونو

احمد چرے دے خبره

نخاغ راغله حضوره
نړۍ به چالیدلې نه وو
که فانی وې له صد دره
چه خبر شي له مذکور
یوې مثل ذکر دای
د یقین جلب درواخله
تو غور ودرې په سر کېښه
خو چکر د او بیلې یار دې
نړۍ په نظر نړۍ صورت باسه
د عارف په نړۍ جلوه کړه
نړۍ خوښی کاله دیه نوره
که فانی وې له صد دره
چه خبر شي له مذکور
بیاله تاپته مستوره
تو نړۍ مات کړه له غزوه
خلاص به نه شته له ضروره
خو چکر د او بیلې یار دې
نړۍ په دا نظر منظور
د غافل له نړۍ مېچور

احمد په چکران به پېه نه شته

په رښتیا غله دا خلاص توره

دادلبره ناقتلاره
نارنینه پری چهره
ده مشکبار چلغداره
ده راغلیه له کلداره
تیره سترگه لگولای دې
عاشقان لے زخمی کړی
جوړه سرو دجو بیاره
خطانه حی له کدداره

شوخ و شنکه ده هر کور
 دواړه نر لږ ټی کندی
 سوری کړی ټی دی نړونه
 داد نړی په هید انون
 چه دا هیڅ بنایسته ده
 کل به وک نه شرمیږی
 هم په حسن بنایسته د
 سیمین تنه کلبدنه
 غنبر یو په سنبل مویه
 کل به حسن ټی پورکه
 په اور و سوزی پیژوانه
 ته دیار په شونډ پروت ټی
 نړی ټی وسوه تریامته
 دلریای ټی ناز پیروړ
 په نظر کبې تیږ نظر
 ترانه لری ستاره
 ویږه نه که له آتراره
 لامپه نه ده له ښکاره
 همیشته لری شمسواره
 شرم ستا بنای کلزاره
 هنر اړ کل ټی له خساره
 آه و چشم خوش خساره
 شکر لبه دل آتراره
 پور و وړی له عطاره
 که خبر شی له سینکاره
 همیش ډک شه له انکاره
 خبر نه ټی له کوکاره
 غاښ ټی در غنډ ابداره
 خوش نغمه ده موسیقاره
 نظر نه کوی غفاره

بل پناه د احمد نشته

مل ټی شه پروړدکاره

غم و مې وینم دلداره
 ستادین نړه و ټی کلشن د
 دغ کل تازه بهار د
 چه ټی دم په دم شریک و
 غم و نړی باسی له کاره
 داکلشن د ټی له خاره
 کل خاره مشه په وار
 بې دم زیست نه شی ستاره

یارم کله زړه یې بلبل دے
کله تاره بلبل چیغاړه که
تل د شپې نرینه خانه وی
د عشاقو زړه بیدار کا
بلبل نه وی بے چیغاړه
کله تاره لره سهاره
د سحر باد له کله ناره
چه ثنا کاله دلداره
احمد شاه زړه بلبل دے
چه ثنا کاتل له یاره

نه دایم د عشق له زړه
تمامی عمر نو لیدنی
بے لریاره نه یاد نه وی
په ژبا تر پا دے درومی
که دے سر په تاوان ورکه
چه دا هسے رو غمونه
چه جهان ته دے نظرونه وو
عاشق تیر تر نام و تنگ شو
جدائی د زړو نو ادرده
عالم خویش کار و زکار ونه
ستا په نام دے بدن نام شید
چه سر په سیمې بے ادره
وچې شونې نه کونه توره
بیکانه له خپله کوراره
بے لریاره بله نیراره
نه خلاصیدنی له دے پوراره
کاش پیدانه وائے له میره
مینه د یاسته له سوراره
نه شرمیدنی له پیغوره
سرشتندی له عشق له توراره
عاشق بے لریاره کوراره
د آشنا په سترگه دے چوراره
احمد شاه والی دلپوره

در تیب خو دے ته مه کوراره
نن دے ولیدنه ولاړه !
په ستنه راڅخه لاړه
اے زما په غم و یچاره
د خلاص جنک دے له مالک
راته د دے حال دځه دے

نړه همیش له تاسره پیم   بیا په خپل اوطاق ۛ غواړه
که له تاسره نړه نه دیم   بیا هاله مرا پسه شاره
ته ۛ غوښته د چکریوان ۛ   تل د عشق مزمه په غاړه
دا ویل به احمد نه کړه

که په عشق نه وکتاره

نور انسی تاته جوړی د عشق له نیوزه   خبر د امر به نشته ته له دے سره منزه
د عشق خبر ۛ چری دی آس   کړه د کبر خولۛ ته له سره کونړه
نن ما پند ونه واوره که پوهیږه   یقین باسه د کمان له دے تمونړه
اکمان لکه واینه ورباند ۛ کیږده   بیا د عشق په اړک ۛ وباسه وونړه
په ویر ۛ دی د وصالا همیشته بله   د غفلت په تیاره څو کړه زه عجزه
دا یقین با دمر له خانه سره مله کړه   د محبت بنکاس ونه رانسه لیکونړه

رضا خپله نړه دیا رنسی احمد
کونړه چا په لاس نیولی دوتره

ته له مرده مه دینږه   ستا کمال دے و سهید
چه له خانه شے به خانه   شے خبر به وپوهیږه
نړه په عشق کیږه بیتاب د   په دود و سرت و دینږه
نړه ۛ هسه یو نادان دے   له نادان ۛ ویرید
له آشنا که نر حمت پلش شې   ته په صبر و توا منید
معشوقه ترخه ویل که   په ترخه ۛ مه کھیږه

له سیلاب - ۛ سخت کړی - ۛ له پیرانک نه - ۛ که کښور ۛ کیدل -

د اب د عاشق د اده
لکه قهر هو مړه رحم
د آشنا دیدن یا اړان د
د دیدن کل به نرغون شی
د یا رغونو تو دوب کړم
خه چه اړو هوسینه
په داتهرمه نولینه
لکه نر مکه پر او بینه
ته بلبل غونډه جاپینه
نر ما ربه ورحمینه

د احمد نفس سره وکوه ده

ر به ته یو د رحیمینه

اے نر ما زهیره نسه
په آشنا یسے تلاش کړه
بچاؤ نره خپله بویا کړه
د فک شرف دے بیاموند
او په خان باندے قبول کړه
سر نر کوټه کړه نور به خلاص
خه خفه لے له نفسه
خو دے لاسی له دسته
و کوټاه کړه له بکره
بزرگی ستا تیره اطلسه
هنر نره کړه له قفسه
د ناسوت له دے قفسه

تو روړیل لے د مخ و اخست

« احمد » خاندی له هوسه

که هر شو راشی و پاسه
دے په خپله نره مین کا
و عاشق ته جواب ورکا
ته هغه نر ما مین لے
نر ما مینه په تاویره
که زه ویره دلیری کړم
عشق به نه وی بے هداسه
کا اړمان له خپله لاسه
بیانارے وچی چه سراسه
چر تل نوش کړے لبتاسه
ولے ته لے کم اساسه
ولے ته بے کم و کاسه

له د د پره نه جوړه شریه کړه -

له نا تالاری - غم -

هو بنیامری پوپ احمد ۵

پہرے پرینوزی لہ آسہ

خواہا عاشق بہ ورک شیخز مایا سرہ ستالہ لاسہ

مہ پریدہ رقیب رقیب لہ کرہ باسہ

خاص عاشق ہند دے ستاپہ مخ باندے دلبرہ

سرپرست و تاتہ نورے حئی یہ سردیاسہ

و شاهان انعام در روکندی و هر پادشاه

مستأنعام دغدہ دے چہ ویار تہ وائے سرا سہ

تشہ ستامینہ و عاشق تہ سروپائے' ۸۴

۱۷ دلبرہ کی دیار لہ منہ مہ جاس باسہ

هیچ به ستاله شانہ کم نشی دلبرہ !

کلمه کلمه غم و خیل عاشقانه و جارِ باسه

میرزا و عاشق بہ مٹی ڈنڈے نہ ماد لبر لا !

وہ کہے کہ یہ گل شراب و سر و لبولہ طاشہ

نشستہ واحمد دنیویہ آہرزو آہرزوے دا دہ

یا ہرچہ شی خیر ہے تہ لہ زہد مہ باسہ

محبوبہ خوسرے دسری خوبنہ

دین کیلئے آس تراہی نہ لینہ

دښته نه وي د چا خوښه

له دروغه آخل غوبنه

نفس مه آوره بارکینه

اے کم بختہ چور کب نہ

دُنیا پہ کارن بخند لے

نفس شیطان دوا پر زہیر کر

رہنیتیا ویلوزھیری ہے

۴۰۰ دے خیل بینہ و غزاہ

د دے نفس عمل ته پريږده د غيرت لپنده پرې كېنه
دا خپل ځان كه تورې خاورې د كينه و كاڼه بل كېنه
د باور غښته درواخله د اد نفس خاطر پر كېنه
په دې واز كې منزل نشي ويلي كېه د عشق له كېنه
احمد شاه كې نفس پرې وې

غښته كاڼه له تير كېنه

ته چه وعظ په منبر كې اې واعظه منبر په وعظ معتبر كې اې واعظه
ستا هم پيردي تېر ابو نه چه ابلاغ د پيغمبر كې اې واعظه
د پسر پښه خبرې و اې واعظه ناخبره به خبر كړې اې واعظه
د وعظ تحقيق د بويه بله نړۍ د تېر كې اې واعظه
احمد شاه وېل ته وعظ و اې

وې خپل نفس خبر نكړې اې واعظه

زړه ې سوزي د بيلتون له سخت دواع چه هميشه ې لومړې خيږي له دماغه
كه نسيم چرې د كلې په لور راشي دا ويدا بېلېل به وېلېن كاڼې له باغه
نړۍ بېلېل نړۍ ويدا نه دې په سترگو انتظار ې نسيم ته له سراعنه
زه د اوښيو باران وورم غنچه خاندې خداي د نه كاډا هوس ې كل له نراعنه

زه احمد ديار پر لوري په سردروم

د بيلتون په تياره هسې بې چراغه

شيرين عمر چه تير يږي درايغه درايغه دا وېر په خير بھير يږي درايغه درايغه
وې نړۍ پورې خبره دې له رفتن چه دا هسې زړه تير يږي درايغه درايغه
وې هسې شوې بيخه نړۍ ماډله عمر باد غونډ چليني درايغه درايغه

که کھر شو په ویرنا نږه کړه ماسرې
دریغه دریغه آخر دریغه نر ما دل
دیاران لکه کلونه د بهار دی
د هجران مثال دوزخ بیلتون ډېر
د دنیا د لېرې لیدو دی بے وفای
که پیدا نړۍ دیدن بیلتون بهر دو
که مقصود آشنای ده بیلتون خپل کړه
آشنای په مثال کړ حاصل کړه خار کړه

په ارمان ځنې پای تیږی دریغه دریغه
چه مین جبهه بیلیدي دریغه دریغه
د خزان په تاوړ ژیني دریغه دریغه
د عاشق په سر لکیني دریغه دریغه
سودک نه وی چه ډول کیږي دریغه
له دیدنه خون بهیږي دریغه دریغه
ستاله لاس در سیدي دریغه دریغه
خارشی سخت هله خړ خړ دریغه دریغه

احمد شاه به څه علم که وقت د هوش د

د وصال نوبت ترخیني دریغ دریغ

راشه تر سرتیر شه اے په سره پیزوان عاشقه

سر پریکړه پالنې ته څه د خپل جانان عاشقه

څی په ژوند او مړته کله نوم دده پتنلې شو

څه په شرونه او مړته اے په نارستان عاشقه

راشه اے بلبله دے وطن ته د سرو چکلو!

درومه و بهار ته اے په گلستان عاشقه

مات کړه د صورت قفس طوطی له بند خلاص کړه

درومه بللې د عشق ته په دابا غستان عاشقه

سیر د معنی کړه دا خبره په زړه آدره

شه خاموش په حرف د "احمد شاه" پر ها عاشقه

اے د جیبی په نسخه کښه را شعر اے دے: "احمد شاه به څه هوس کا وخت دغم دے."
د بیلتون نوبت غنیزیني دریغه دریغه

که دوايم له تحقيق
دړند وسترگر د پړه ده
اقراری دے له جنته
چې د هېڅ نه کېنله
په ارمان د نه خلاصیږي
تر ابدې پکېنې بندوی
چونم دده سزاده!
له دې اتره به نولېږي
داد د دوی کړنو کلید ده
چه بیغمه شوه له غم
په کلمه سره اصلی دے

کلمه د ده رنېقه
بے له دے نشته طریق
منکره کنړه غزلیه
خوند د بیا موندل طریق
داد او له مځنېقه
دو تو لاس د رېقه
خبر نه دوه شفیقه
داد بد د لاس شفیقه
خیال ولی دے له تصدیقه
د کلمه له بند تو فېقه
پر سس نشته له فرېقه

د توحید میوه کلمه ده

احمد د خوارې له رنېقه

کرشمه د شان په شان که
د کثرت بازار د جوړ که
د عدم هاچه پنجه شوه
لکه نر له کانه بیل شو
پته هاوړه په عدم کېنې
یونور و دوه مثال

د کثرت نقش جهان که
عجب نر پکېنې جولان که
د موجود نر د بیان که
د مودو هار د نشان که
د انسان نقش په خان که
یو ظاهر بل د نسیان که

له سوزش - سوز - د پوځ - د ستنه - لسه - د ناسکه دوه کلر
د رزیت لفظ سمې نه دے خواهد شاه بابا د رازق په کلمه استعمال کړې دے -

يو كړته دوه ؤ ستينې
شوه بې مثله كړته سازه
بنايسته جنت ؤ ساز كړ
مست تر سن د جبروت د
يكښه پل نير د ايمان كه
بيا جدول ؤ دقرآن كه
تماشا پكښه روحان كه
چه سوري پړ كاملان كه

دا جهان ډير پر تاريوي

احمد شاه ذخيل ځن اړه

غم ديار هڅو عجب سره نړون كه
جداي ؤ هڅه تيزه لكه اوس ده
غم ديار كاند يار مرغه پاتې نشي
د صرة ستون د نړه كله وريږي
كه نغمه ځان پټ كې پټ به تر نشي
غم ديار دې لكه د نړه د جيون كه
چه بې تيره هميشه د نړه نو خن كه
بيل ؤ يار له تنه تلل روح راستون كه
چه بيل ترن د صرة مات دغه ستون كه
په هر دم كښه يار ديار پر شوا خون كه

اے احمد د نيا تيره په هر چا ده

ستا په توره په بل وقت فخر پښتون

بلبل چه دا ناله كه
د نر كس چهره ده نړه
بلبل څه سرنگه سهيږي
حق ؤ په جانب دې
په دا هڅه هوسونه
د خار به مغزي ماشي
د سر دلال به ويريږي
د ښه دهڅه په چانه كه
په نړه داغ لكه لاله كه
د داغ منت لاله كه
چنر كس چشم پيال كه
چه په گل نړه كې تاله كه
بيا خزان نړه ناله كه
كه ځان ډكل په خور تاله كه
كه دغه ستون كې توره غزاله كه
لكه نادا د ستا غم يكساله كه

هرييان چه د عشق وي
احمد شاه ټي جرړه رساله كه

نړۍ تر ما كله آرام په دلا آرام كه
تسكي ټي د نړۍ نشي پي له ياره
دغه طير داوسيل د ټي پو هين
چه تر سڼ ديار د خيال راغې ديار ته
په دعدا وعده به يار بازي دركه
په درست عمر د ياري تار كه تاو كې
ديار كشكي بيارى كې تل و ناردى
دغه هومره چه ديار په نامه يار شى

ديار فكر كه شك كاندې كې نه كه

احمد فكر د خپل يار په نړۍ مانا كه

نړۍ بلبيل په لاله گل په ټان هلاك كې
د چمن بلبيل به بيا هوس و نكې
د عاشق سر به قلم په يوه دم كه
د خد نلې باران د عشق په وطن و وړي
د هغه عاشق سر غوڅ شى چه ټي دريغ كه
په نفس نفس و يار ته په سچو دوى
مينه او سر ده پتنكا لو سر پرې كنيښو
د دلبر نظر خد نلې د خطا ټي حى

ټي د دې بيت په مخه پوټي نه شوم -

چه شعله به د پیزوان ښکاره په کل شو
چه لښکر دیار د نرغو مخامخ شوی

داهم د عشق آسان نه دی احمد
داهم د خدا په داد که نه خدا تر که

نن ښه نره په اختیار نه که
خو آشنه دے لیدلے
د پیزوان لښکر داغ کړ
له خپلو د پردی شو
بیکانه له تللو و نامل
د آشنای غمونه و وړي
که بهار په نریو کلو
نره د کل په سینه لیږه
په نر ودر باند ښه نره
که دهرسی په نره خبره
لکه دهرسی په نره تیریدي
لیوټه وړ لپه کړنری
د نر نند له ویره غم
چه به یار شپه تیریدي

د احمد شاد یار رضا یکاره

خدا دے دے ځه بیزار نه که

د هر کل وده سجده ځکه بوسه
نره که هر څو بادشاهی ماتې پیدا که

بے اختیاره اختیار نه که
لکه دیشته قرار نه که
ځنډه له داغ دمدار نه که
هسره ب ځوک بیار نه که
بے له یاره وقار نه که
بے له غم بل کار نه که
بے دلدار بهار نه که
هیڅ پروا دپه خار نه که
بے نره بل روز کار نه که
ښکاری به په کیلیو گنار نه که
په نره دد چا هسه ناتار نه که
نره چوی قرار نه که
قرار په دشت د کو هسکه نه که
هغه شپه د سحر نه که

زړه بلبله درخسار په گل ناله که
 کړیا زړه د نمر له مخه کشاله که
 په افسوس سره زړه گل لاله که
 په کاته زه سترګه خاوره غزاله که
 که د تند کاته مزری پرې حواله که
 په سرتور کاگل سنبل زلفه تاله که
 چه هم قهر نازد غمره درد وړد لاله که
 چه بنادی زه لږه غم زه صد ساله که
 حیف په دے چه د جهان تیغ زه ماله که

چه دلبره شی ساقی سترګه پیاله که
 چه دلبره غمره طوره اشاره که
 چه زه گل د مخ چین ملا حظه که
 تهور زه د شهلا سترګه پر لسی
 فلک کله به د تیښته لاس پيدا که
 کاته سیف ابرو کمان بانزه خدنگ دی
 په هتخ طور د معشوقه خوک نه پوهیږي
 د دنیا د غم بیړی خبله داوړه
 دا جهان کور غجب د کلو باغ د

په دنیا کینې یو آسمان د احمد دادے

که زه خدا ته زه خپله یاره هم پیاله که

ته چه هسه تیره غشی همیشه ساته له تنګه
 دا عاشق به خرنای ویره نه کوی سرتاله خد نکه
 دغه ستا د تیز نظر صیا د چرے چرے خیال که
 دا عاشق له سوره یاره خوله پرې باسی بے درنگه
 په تش یادے د عشاق شیرین خوږ تیښتی له سترګو
 نه پته پیری دینا سترګه ستا سره باهوله شرنگه
 تر دابے پتی ویاړته مړی بھتر دے هزاره خله
 خدا ته زه نه کا په یار زه کینے خوک پته هم بے تنګه
 کمر زیو دیار په مخکینے "احمد شاه" ادب بویه
 که ته نه اوړے هتخ شرنگه د مخاخ غشوله جنګه

دنیوہ دینے کے مدام پیر غم بھیندی حُما کھل نہ
 پیرے پوہنم پہ لید و دیا دریندی زما کھل نہ
 د مژگان تو پہ خدنگو دے تمام سورے سورے کرم
 نوری دے پر لینوم نہ کمرے چہ تیریندی حُما کھل نہ
 حُبلاند دے دھجران داند لینو حکوم حُما یا مہلا
 جدائی دے لکہ اوس پہ روہ لکیندی حُما کھل نہ
 سحر دھغور عاشقانو چہ خیل یار و تہ بہ چوری
 خوار شو ہونہ چہ یے یار و نہ رسیدی حُما کھل نہ
 نروہ حُما لکہ غرقہ تل چہ توہر و نظر و لی
 ستاد ستو کھولہ گذارہ غوک مرغی حُما کھل نہ
 اے دلیر و "احمد" لہ حالہ و کھور قیاس کا
 چہ بے یارہ پہ بیلتن کہنے غوک سھیدی حُما کھل نہ

تاسی وپوشتی بلبله
دخزان لبکر خورے کرے
دخزان پہ نرہ بلا دے
دبلیل نرہ کے بہ شہ کا
چہ یاران تھے بیلیری
دیار پہ نوری کتائی نشم
آہ پہ غم ستر کو کورم
پہ شہ لایہ ستر کے حکہ
جدائی لکہ اور دنہ

پہلے ملائی نہ یُم چہ بہر ششم: امان دا تورع ادر پہلہ = نست نہ یُم چہ ارمان کدہم: جدائی کے کدہم زرا کھی بھولہ =

دا شه پرامه داسرمان دود
چې بيلتون سينه نر ژله
د زړه په تل د غمگي ځاي دود
چې بيلتون راشه مل صله
جنلې له بيلتون سره شې
په هر ميچن چاده بولوله

له حكايت مكره احمد

شته تيريدو دې يوله بله

ميڼه غمگنه داسر كړه ځمادله
خو به ته د بار په كو كار كړه ځمادله
د لير لې كلونه ويري په جهان كښه
خو بلبل غونډ چنار كړه ځمادله
توره شپه به سرتو درې شې په تابانډ
كه پتنې غونډ تار كړه ځمادله
داد عشق غوږ ته به بنه ترو تازو كړه
كه يقين ابر بهار كړه ځمادله
د بيلتون شپه به هيڅكله پاتې نشي
كه اخلاص ته پر دالار كړه ځمادله
هميشه به ته ديار په ليدو ورسره
كه تاريك خاطر سهار كړه ځمادله

احمد شاه "بله د عانه نرده عالمه"

په ليدو دې د نر كار كړه ځمادله

نن بيا دې تر را كړه نر مادله
هېښه آه وغوځ كړه نر مادله
لكه خپلې مېلې ورك كاندې هوسې
هېښه شان اوبلا كړه نر مادله
كړيوان چاك په واويلا كړه زما دله
كرو بيا په نصيحت د صبر نشي
شيريڼ عمر ته شا كړه نر مادله
لكه اوده ناقراره ځي ستې
په داديرو د پير شور د شر د نه پوهيږم
بيا هاله به ته د غم له نرده خلاص شې
چې د زړه تركه هوا كړه نر مادله

د بېټي په ديوان كې د ابېټ دا ښه دے :-

داسر په كړه احمد
چې په څه دير تيريدله

۱۳۴

د شهادت آن کنډ سبیل به هله اوکړې
د پسرلي کلونه ویر دی په جهان کینې
تور شپه به رنډ او رځ شوی په تابا نند
غنچه کل به له هوس پر تاخه کړې
د خزان شپه به څیڅکله پاتې نه شوی
همیشه به ته دیار په دیدن موږې

که تسلیم خپله رضا کړې نه ما دله
که بېل غونډی ناکړې نه ما دله
لکه پټنگ چه ځان نناکړې نه ما دله
که یقین ابرو وفا کړې نه ما دله
که اخلاص په دا وینا کړې نه ما دله
چه تاریک د زړه ضیا کړې نه ما دله

احمد شاه بله دُعا نه زده عالمه
په دیدن ئې خوا په خوا کړې زاده

د لمر با و نیل غافلې
هر عاشق چه مې هوس کړې
هر چه سر په برجل بایلی
دمین مې نوش کړې
که نه ما رخصت کړې یادوی
هر عاشق چه په عشق سترگې
که مې لږ غونډی یاد دے کړې
د آشناسره مې راز دے

د عاشق و ته راز غله
سر ئې نه ور له برجله
هغونه کړم پسر تحپله
روغ به نه وی له کومکله
وینې به تر اړې تل ته تله
نر ه له دونه یې غافلې
نر ه به ئې یاد کړم یو پسرله
غیر محرم دے له ور بله

برایه چرې احمد

شها سیمینه خوله ویشله

دلبره خوش حرامه
په حسن ده تمامه
نر ه ئې یوږ بے آرمه
زړه ئې یوږ بے آرمه

په حسن ده تمامه
زړه ئې یوږ بے آرمه
داد عشق له سر انجامه

عاشق شولو تل ناکامه	دار عشق له سر اېنجامه
داد سر و شونډې له جامه	عاشق شولو تل ناکامه
نړۍ له ميو بې آرامه	داد سر و شونډې له جامه
عجب خاندې کړل اندامه	نړۍ له ميو بې آرامه
نن مرا کونړه شوره له پامه	عجب خاندې کړل اندامه
هغه مسته کړل اندامه	نن مرا کونړه شوره له پامه
عاشق وليده تمامه	هغه مسته کړل اندامه
په خنداله الفت لاهه	عاشق وليده تمامه
په وصل نه ده خامه	په خنداله الفت لاهه

په وصل نه ده خامه
احمد وليده تمامه

نړۍ به خلاص وم له هجرانه	تل دینای و ې له جانده
ګرانه نه ده ستاله شانه	که دا بخت ې میسر شوای
نړۍ به خوښ وم تل له تانه	ستالوئ په کمه نه شوره
تل به وینم لب خندانده	په آشنابه هوسینم
نړۍ خوښی که له پیژوانده	واشنائی و ته به ګورم
چه وینم دوی زلفه لرونده	نړۍ به غرنې خوشی نه که

احمد شاه که همیش وصل دیاوی
د قرب غم نه حی له کحانه

مدام کا د دیدن طمعه	نړۍ ې تایید و صتمه
د ې به و مری ستاله غمه	که د بناد په دیدن نه کړ

په ځمکې کې که نظر وکړي ستالوئې به نه شي کمه
 نه رڼه چه ستا په دین بڼا دی هغه سره تل دی به غمه
 چه ډکل په دود خندا کړي خالی نه دی له ما تمه
 داڅو کړه تل سخی ځي طمعه پرېکړه له حاتمه
 مینه هسه دیره را کړه دیره لاس کښه په لاسرځنه
 که ترڅه ده که خوږه ده

دغه لاس احمد لا سمه

نر اغله مسته مستانه لکه هاتی له خپله خانه دیوانه
 سره لبان او تیر زلفه خنډي لیر په لور کړی لږ غواړي بهانه
 دبانو ناڅک ځي بیاری جوړه دلی بے عاشقه به ځي څوک که نشانه
 داسپین رخسار تیر زلفه دامت زړونه ځي بند کړه دشته خایه شته ده
 بندی یم که خلاص یم ستا لږ لږو پرې به نږدم ستا د نر لږو آستانه
 که په مینه دیار هم ستا و قسم ځي که به را توړی ساقی لب پیمانه

حال ساته احمد شاه که دانان ځي

اوس نر په بهانه ده تر مانه

نیب تر کله نریات دیار که رخسار د نه روی رخسار که تجی کاندې توړونه
 څ دیار په صفائی لکه آسمان دے باغ نر بیباک لکه ستوری شنه خالونه
 په سامان د نر رخسار نر ماویا دے ځکه چری د مین د ر پیس تر وونه
 د جنت حور و له حسن لاس په سر کړه چه نظر ځي د شپې کړه په ښکار د نه
 نه پوهیږم دغه نه پوهیږم دی که لعل دی چه لیدو ځي شپې په غاړه سر هارونه
 نه پوهیږم د غمناک د صبح دم شپه که خندا ځي سپین سحر که په ملګرونه

د سړي پټه په اوبو له خجالته
په دې وځنډل د لير په سپين غاښونو
په احتياط ټي څارل کړي چې وري غوري
احمد شاه د سړي لږ ماري نه

غږه خوله سپين سپين زخمونه شنه شنه
سړو ټوټه نامي نينه معسيرة
په ليدو به د چا نړۍ ورسره فترامه که
د چا تاب چې تعريف ستاد حسن وکه
نا ديدو د خلقي ټول په ځان عاشق کړي
د فراق اوښه که وزن په دريا بښي
د چنډ نړۍ د شپاړي لږ ماري نه
کې به ورو ټي په نړۍ که پرهار نه
شمس تهره کړي خجل په آسمان نه
چا تمام کړي ستاد حسن داستانونه
په ديدن به عشق کم نه ووله جيغونه
د جهان مخ به فراق که دريا بښي

په دې لير په لاس نه رسي بندي غم ده
احمد ژاري له نړۍ جوړ شو کيا بونه

راغله په موبن هسه يوه ټکه نرمانه
ده يوبه کمال دکمال پوښتنه نشته
دېو شري د امر نه ماته پورې عيت دي
هغه چا چې نړۍ دې په دنيا پورې تړلې
هر څوک پر هيز کوي د خلقي له تهمته
ځان که نه هر څو ځي وياسته وې نه زه
کوره دارينښتني نر لې هم هغه کس اوډ

رانيشه دو قاطع تر مړه کوه احمد
بې وفا د نيا ده بې وفاده نرمانه

له دقا قلم ديرو مشهور دريا بښم دے -

که دلبر الینبی په مخ شنه نشنه خالونه
په دیدن ۛ هوسیدم که نو لیدم
چې د هجر په ادر و سوه سبز به نه شی
د چمن تر ییب و تر نیت په تر سپړ و کلو
د آشنا وصال بهلم هجر خزان دے
د چا بخت چه مایه راوړی مرک بخت دے

هیسے لینبی دی بزما په تره دا غونه
عجب اور دبیلتان پرے چوی تر وونه
مگر دوهی پرے داو بنیو بارانونه
د خزان پرے باندے راعله ناتارونه
خزان توی کړه د وصال دمرد کلو
چې بے بخته ژوند کوی دغم مارونه

بخت دیار سره یاری ده احمد شاه

یار چه یار وی هر نفس دے جامه

بنایسته دباغ کلونه
د بنایسته ۛ ۛ نشته
هم خوشخوږ به عنبر بویه
په قد سرو صنوبر دے
په شه شان کوی زیږونه
بگل مرخساره لاله تراره
لیندے وروځے بانړه غشی
بے پرواده سنبل مویه
دا جهان ۛ مستخر کړ
آهو چشم نه شرمیږی
دیا قوت په شل ۛ شو ۛ
د غا بنو لۛ ۛ تجلی حی
لوگین ۛ دے په غاړه

په مخ زیب که شنه خالونه
سره لبان سپین ۛ غا بنو
تو به زلف توی مارونه
سپین چولۛ ۛ سرو نندونه
چه داسره که سره لاسونه
شهبسوار خوهی تر وونه
پر عاشق ۛ کذا مرو نه
بنکار دزه په میدانونه
همیشه کانا تار و نه
د کولی که کذا مرو نه
په خزان دچ شه پانونه
بے بها لکه در و نه
په تره کاندے رها و نه

صراحي گردن مے لبه
دلبري مے رنگ په رنگ دي
آشنائي مے نا ودراره
خان په حسن آمر استه کا
هر لک په شرونه وړينکاره که
غمگين مه اوسه عاشقه
سره لوکان لکه لالونه
هم مے خوي له شواخونه
کاه بنادي ده کاه غمونه
ورته چوي ميئن نه وونه
بڼه عجب دي فصلتونه
دار مستور وړه کارونه

احمد شاه ديار طولی ده

وسکه ډير که چيغارونه

خه عجب نازينه
دلبري مے عطر ساي
سپه چشم دلبراي
مه پيکه دل آراه
شکر لبه سيم غنچه
گل رخساره خوش خراه
دل آواره شوخ و شنگه
خوش آهنگه پري رويه
سرو قد ه کله عذرا
آهو چشم گل بدنه
سپين مے غاښ لکه درو
سنبل مويه کچ مر تاره
تور مے نرغ مے جبينه
خوش قامته کهرچينه
گل اندامه ده قرينه
نرغ مے خټکله مهينه
يو عجب ناز لکينه
دمشک بوي نازينه
تل په وړوڅو جنگ کوينه
ککړه زړه اخلي په مينه
خوش رفتاره مې مهينه
تل په زړه نو تاخت کوينه
بې بها قيمت لرينه
تل د زړه لري سرو هينه

د اغمزه په سره سیزینه   نانر پر وره ده ماه رویه
خه شو او سرکه لکچینه   موکمره خوش نر بانه
تخت سینه لکه بالینه   سیمین تنه عنبر بویه
عاشقان به په لولینه   د معشوق تعریف په دکې
صبا تیر خلق بولینه   تن په خپل عمر غره یو

په دُعَادِ اَحْمَدِ ياد کا

هر چه دا منزل وایمنه

خه عجب نانر نینه   تاتره رویه مه جینه
یو دا هسه غم لرینه   نالیدی نر وونه درینه
خوش نر بانه خوش رفتاره   به له تیغ نر وونه وهینه
نر وونه هسه را بوده کا   په خوله پت اسم لرینه
چه دا هسه ده ماه رویه   نر وونه خنکله سمینه
که هر خو نفس چیری کرم   دیسار و له یمینه
دیسار و له یمینه   ملک په یو دے لریقینه
که هر خو په نالیدی   په خوله بدغ و که شیرینه
بهر بهر سرائشه مینه   د عشق لاره تکه سپینه
نر وونه کلیم مینو بوی کرم   شوم حمام له دو بینه
د باران په دود وریزم   د عاشق په ویره مینه
دغه خپل دین ورجا کرم   بیا په خپله شم آمینه
په پورچیل په دتره کوهه   تر شهر لپ یم و برقینه
نر وونه خرنده ذات صفایم   سترگه نه لری خود بینه

داغر کنده معناده
چه له ما خان ته وائینه
که زما هسه هستی که
خان فنا که رارسینه
چه تو خپله خور دی تیر شی
ما به دوی نی مهینه
ما په خپله خور دیر پیر
سهم ستاره لوړ کینه
احمد شاه خور د پیر د ده

چه وویښه لب شیرینه

نره به شوکرم ارمانونه
میں حی په قطار د نه
د راتلو د لاس نه نشته
بیلتون کاندې کذاړ نه
دا د نیا د غم رباط دے
پیرد لسیان حی زخمی زړه نه
د هجران لند یو نیولی
مته تل ولی میں زړه نه
د تره سودک په چانشی
لکوی خوله هالک مارد نه
چه یاران خبله بیلین
د لے نه چو ی لهر مونه
کوری یار حی خاره نری
او بے مات کا حصار نه
بے زړه بل سود نه دی
په نظر داو بنیو جها لکه خار نه
شوند په لاس کینې د چانه نه
په ارمون پرید دی کوړ نه
په یانر من د لے د نری
هغه شوک دینو یارانو
خالی خښه مید انرونه
احمد نه والی یواځې

سینې دیر کبانو نه

د دلبرو سپین مخونه
کوره زیبا کا شنه خالونه
کوره زیبا کا شنه خالونه
نریات د نر لقر بنهما رونه

چه لږی دا جهسارونه
 مصری توری لاسونه
 غوثی همیش سرورنه
 سره بنلمان دک له میو
 چمن سترگه کلونه
 په خندا ل سپین غابونه
 چه هر چا پرینسوه کورونه
 پر پیزوان لگی اورونه
 پر پیزوان لگی اورونه
 احمد لکه شو داغونه
 نو بهار په تریر کلونه
 د سحر آفتاب راوړ خوت
 نمره رنډا ور لکړه
 محبوبا په سیل راغله
 مخ ل غونډه کلپری
 د چالاس ورته سر سیری
 د عاشق په بنکار راغلیه
 د شمال منت را بانده
 احدیت یو سادگی وړ
 لا هوت د سیل باغ وړ
 ملکوت ل تل ثنا کړه
 یوچه مکر وکړی کثرت شی
 خه تاروی میڼ نړودنه
 غوثی همیش سرورنه
 تل د عشق په میدانونه
 چمن سترگه کلونه
 په خندا ل سپین غابونه
 چه هر چا پرینسوه کورونه
 پر پیزوان لگی اورونه
 پر پیزوان لگی اورونه
 احمد لکه شو داغونه
 پر بلبل کا چیغا رونه
 پر چمن کوی خریبونه
 لاره شپه په ارمانونه
 په خندا سپین سپین غابونه
 آراسته په شنه خالونه
 پیزوان اور سیزی کورونه
 خال دانه تر لږ دا مونه
 مخ نه لږه کړتار وسته
 وحدت دریاب وهل موجونه
 جیروت راویستل کلونه
 ناسوت ل دثنا کړه حسابونه
 د کثرت ب له یوه نشی شمارونه

خه تاروی میڼ نړودنه
 غوثی همیش سرورنه
 تل د عشق په میدانونه
 چمن سترگه کلونه
 په خندا ل سپین غابونه
 چه هر چا پرینسوه کورونه
 پر پیزوان لگی اورونه
 پر پیزوان لگی اورونه
 احمد لکه شو داغونه
 پر بلبل کا چیغا رونه
 پر چمن کوی خریبونه
 لاره شپه په ارمانونه

مقتدی ددو دے یو دے که یونو دے دوم نشی شمارونه

احمد شاه اچہ دا ویل کړه

له وینځان -

مکرتاله خپله سره ولی د لاسون

نړه چه یاد کړی دشها مینه ترستره کړوے که دره وینه
هغه وینه چه دره وه که لور و اوس ترستره کړو خاڅی تکه سپینه
نړه په یاس ویرمیں د نه پوهیږم او که برخه ټل ژړاشو اولین
چاره خدا که بخت ټل لارے که دالار جانه په چا برابره شینه
بیاله بخت به سیالی څوک که چه بخت کم اصل اصیل کوینه
مینه دیار غواره له بخته مینه که ترخه ده بیاشیرینه
که دیار زلف په لاس راغله د سچود د سیغ به نه کړم له جبینه
همه د بخت چه سایه و که پریشان چارے که په سر ندې ترکینه

احمد شاه به داهرمه ناس نکړ

ولے غم لکه لښکرشی ودرینه

راغله ستاله بنر طویان بیا که چیغا مرونه
کیننوا ته په لومه ستاد نر لفریه تارونه
کیننوا ته په دام کښه که په ارمان دره بندیځ شو
اوس کله خلاصیږی هجر وکړه سخت وارونه
راکشه عاشقه یو ځل حال د لورلی نر ده کړه
کښیوت په دانه د قسمت لگی پر اوږد نه
دغه عشق اوږدے چه دهر چا په نړه لکي
عالم بیدے بید یا شه اوس ولاړدی تش کوږونه

سم دغه چادے په خپل یاسوده روزی نه
خوار شوه چه پیرا غله بیلتنه ناتا نه
سره پر نه پو هیڅ دے قرار غریب یو بی
ناکاهه دمرگ لیندې باند وکړه کن امر نه

اے احمد هر ترک چه پیاله داجل نوش که

بد دیا س بیلتن د بلی پنه نه او نه

دلبره دے کړه دیر تھستونه
که سر بدم بد دے م په نه لاداغونه
دچاته نه کور نه چه داتروغه دی
خلق د بندې کړه په نه لیکورونه
هغه کورونه چه نه خلق لک دو
کوره ولاړ دی اوس تش توری نه
خپله وین ددوی خوراک شو دے
لا اند لیننه شو دے ورته مار نه
سره نه ترالو لکه بنفشه تراړی
دزړه ملهم م بے تاخوک نشته
شمیه او دیر ح په زړه غمونه
که دیر له خان کرم سره فکر نه

بے یاس مراد د اهد بل نشته

لاس دهر چا نسی غواړی مرد نه

خه عجب وطن د عشق بنه میدانو نه
چه پیر کړی تور آهوشنه شنه خالونه
دیدن بامان به تل پریاند د دوری
چه دغ په آفتاب شه که سره چکلونه
تل بهاس دشه بے خزانه اوسی
همیشه د تاز دحس چمنونه
دلریاده کما تر ستر که چکلونه
دسکه نریب که داد عشق وطنونه
عاشقانویه د هوناس په پرو کړه
که مے نه دے د ادب په خوله مهر نه
خه عجب بنایسته وطن دے د خوبانو
که پر نه دے د سرو تر دیر تکلونه
عاشق صید شها صیاد د عاشق ده
اوس بشکارونه کا دزلف په تار نه
بے پردا عجب دحس با تر اوج ده
اوس خرید د عاشقان په سرو نه
د دغه وطن گهته به د نه کړه
احمد نسه د کامل پنجه لاسونه

په نظر که کړي فدا وصال غرونه
 دى حیات تر مادې په دوصل غرونه
 بے وصاله شرونه نه یېم
 روح تر ماد وصال غرونه
 بے روح خوک پاسبی
 تر لیست تر ماد وصال غرونه
 د کیمیا حیات اوبه دى
 هیس تر لیست کا تر ماد وصال غرونه
 وصال دے بصر د سترگو
 کړه نظر تر ماد وصال غرونه
 تر په تر خمی د جدایی
 دے باهران طلب که
 مزکه د آسمان باهران طلب که

که یوه دُعا قبوله دا حمد وی
 ده دعا تر ماد وصال غرونه

مرا ته یاد کړه میمنه ستاد مخ خالونه
 چه دی زیب د سپین رخسار که کلونه
 عشق صیاد تر په دے صید کړنا کا
 پر میدان دے درخسار لطف داصونه
 که اوږبل له مخ اخله غم به واخله
 تر په دے ددک ووستاد عشق په میدان
 تر په دے غلا دیار د سپین خول د وُم
 تر په دے خیرنه وُم دے راعی پر غمونه
 پاسبانانو په ماکچینجوه پر هارونه

د بوالهوس عاشق سزا دا حمد

د دُ به خه کړه شپه ستار لطف مارو

تر ماد په آشنایی وی تسمرنه
 که له دامن وکانم لا سمونه
 نن دلبر د خدا دے را کړه
 له به خدا دے دیر کوم شکرونه
 هر کز واده لرنه شباله
 چه به ته کړه دیار زلفه تارونه
 دیار زلفه له مخ سره تر یب که
 لکه په چند تر د پاسه پر تو وی پنهارو
 هغه کوم ساعت چه تر په پری لیدی
 غه ساعت وی چه تر په رُشی رخسارو

یوساعت له یاره غافل نه ییم
لکه دیشته آه له کله بیل می
له آسمانه به داو بنیر باران تری شی
دمی تواند ییښتوله خلق بیل کیم
که شماره شی نر ماد عمر نفوسونه
په نړۍ له خلقه بیل کیم خلوتونه
که بشکاره کیم دخپل نړۍ داپرهام
اند ییښته به لکه مار که گذارن

اے احمده! هداۍ له یاره مراۍ

کچره خیر د دنیا واره غمونه

څه عجب دی ر خسارونه	بنایسته په شنه خالونه
په چند نر له غاړه	پرې څو پیښی ښه مارونه
سینه ۍ عجب تخت ده	سپینه خوائ ۍ اتارونه
ولاړه صنوبر دی	سړه سترگه ۍ کلونه
سرو قد ه نانزینه	سپین چوړه ۍ مړوندونه
زړه ۍ هوسین ۍ	نخاعه ده سره لا سونه
خوږه کوی خبره	سره لېان لکه لالونه
په مهر راته خاندی	سپین غاښونه دی درونه
په بنایست مخ ۍ نشته	ودته چوی مین نړونه
چه دا هسه بنایست موی	څوک به نه که هوسونه
عاشق به هوسین ۍ	سړ قیبا ۍ کا غمونه
وصف دیار به تمام نه دی	که مخه جوړ کیم کتابونه

احمد شاه له یاره خوښ دی

دسکه دیار که صفتونه

که په نړۍ کې ستان لږ خالونه
 خدايي ديار توره بېلا ده
 که يودم زړه بېغم که مې غم نشي
 زړه مې زوړ شو خو ان به نه شي
 هر چوره زړه نادان وځيږي نو
 خدايي که يو نظر که په سوي نړۍ ونه
 پر ليشان خاطرې زړه پر ليشان کړ
 د بهار گل چې مخ بېکاره کړه
 باد که ديار خبر د سړاوس
 که مې يار وليده چه داده
 که ژوند د ژوند لپاره سره بندي
 په مخ به جوړ شي داو بنډيو حصاره
 خداي د نه که مبتلا د بهار زړه
 اند يېغه لکه مار که چکاړي نه
 راشنا له غم يور لوی بهار نه
 بې تخاف بيلتون کينيو ست په تالونه
 کله به بې خاړه کړي ستر که کله ونه
 فراق د هيلې بېل شو که هر سونه
 له نړۍ به داخل د هجران سوي داغونه
 نړۍ به بهار شي په زړه کله ونه
 خداي د نه که تر هيا د بيلتون غرونه

احمد شاه بيا په غم لپسې بنايي ده
 د خزان مړ که په بيا شي بو ستا نو

که درته وکړم هزار نکونه
 ستا له دولته به هيڅ کم نه شي
 دا بنديان ويته ترلي چا دي
 نړۍ ونه به اوږه کباب پيلي
 چه کړ قمار شو د تور و زلفو
 دعا شق د زړه چمن به شين لشي
 و تاته تر سي د چا لا سونه
 که مهر و کړه په نړۍ پر نخونه
 ستا توږي زلف دي تر نخيو ونه
 ستاد مژگان په تور سيخونه
 تر کله کيني د دنيا کار ونه
 ستاد کړم مکر شي بهار انونه

احمد ز غم نشه نه کړم روغ شي!
 مکر و روخاندی په سپين غاښو

عشق ۛ ورک کړه د دنیا پر هوسنه
 ستاد غم روسترا به کله په مارا شی
 ستاد غم دته چه خوا کیم وطن شا کړم
 خپل وطن پر لیبو ۛ نشی بے له نروږه
 ما بنیادی دهغه کور لیدلی نه ده
 چه ۛ کړی په زړه ستاد غم خالونه
 چه ۛ ورک شی له زړه نور تیاره دودونه
 را چا پیره شوه ستاد غم لغو تو برخوږنه
 عاشق پر لیبو د عشق راغله لښکره
 چه تږلی پر د عشق را شی صفونه

په ارمغان چه د عشق د واته له کور
 اوس ښکاره دی په عالم کښه زیر مخ
 زړه تر ما که هر څو لوی شی لکه غرونه
 په شپږا ذره ذره حی په ملکونه
 صبح ستا له لبر خاندی هوسین پی
 چه خندان لیان ښکاره کړی سپین غاښونه
 خواړه عاشق که تر ږا که ستا باور نه شی
 په خنجر دستر چو چاک کړه جگر ونه
 چه جگر د عشق چاک کړه و به وینه
 سلامتته چه د چاده د زړه خوننه
 په سستی دادکه وکړه عاشق به واغلی
 په نادان زړه به ټوک کړه آتر ارونه
 زړه ۛ پانزی شی دولی سره رید دی
 چه د وینم ستاد دروځیو دوه خالونه
 د دنیا چار ۛ احمده په همت شی
 په همت بے د زلفو شی تار ونه

مالره يار لېس دے نه د نړو د فينه
 خو حسابوم د کال ميا شته ادينه
 نر رشم چه نظر که نر ماد نړه په مينه
 د کز وړی خه نړه خه حوصله خه سينه
 گنره شاهين ته خه طاقت د لږ دينه
 که حاجي شی په مکه په مدينه
 گنره ستاد حسن ته کم نه ده مهينه
 حکم د اوبو غاړه اختيا کره پر دينه

بادشاهان که خوښ وی د ټکو په خرښه
 د آشنای ديدن غواړم که خدای که
 د آشنای ديدن نظر کيميا دے
 نړه حوصله سينه نرور ور که بڼای
 احسان دلبره تالره بايده دے
 د نصيب له خطه هيڅ سره تير نشي
 عاشقان له خپله بخته کيله من دی
 د نصيب له تند د هر چا وار ديد

احمد شاه که ته غواړي يار دوينه

د خپل نړه کره سينه صافه آيينه

چه هېش له ماسره دلا
 چه په نړه هله ناسره ده
 ارواح جوړ بله ډيره ده
 په تقدير صورت پرده ده
 په ناستوت يو معرکه ده
 دا حجاب يره کوټه دلا
 په ناستوت حکم ناسره ده
 د ديدن مرآت بشره دلا
 په صورت چکړه جلوه ده
 معرفت يوه ډيره دلا

بڼا يسته عجب جلوه دلا
 مشه نه د صورت خته
 د وحدت له ملکه و لين شو
 دا بيلتون د ارواح نه وو
 په وحدت يک انگي وه
 چه نړه نه وم ارواح خوښ وو
 د لاهوت حجاب صورت شه
 که د خپل ديدن ته چکر دے
 د توحيد آفتاب رواخت
 اوس دا خپل وطن نړه د يمن

له روږ- پليسو- ته مهنر- چټه- ته ديلنه-

مخبرې سهرې وړ احمد
ولې ستا صورت سایه وه

چه بانړی که له انجا و
د چا لاس ورنه رسيدی
په دیدن زړه شې بسا و
نړه رم کښیوت په اړا و
ولی که نه وی انخنا و
نړه چه کښیوت په برا و
له کثرت خه احمد

د عرفان پیره اضواء

ته چه هسه تورې نر لې تا وړې
د عاشق سرچه په خپله تور پرکړې
له اوله نړونه کارې له چر کله
تورې نر لې دے په شان دی نڅوړې
هر طرف ته د بانړو نادکی وړې
ته بنیاد د عاشق کین دے په خپله
چه یو ځل عاشق خپله رضا درکړه
نڅو ښکاره کړې له نقابه بیا ئې پټ کړې
خدا ئې دپار لېلو واخله له مخه
د یاقوت غونډ لبان د عنابی دی

در پوهیږم بیا د نړونو غلا کوې
بیا سرې په دینو کوټې شرنگوې
بیا په حسن باندې خلق خپلوې
عاشقان پرې د عالمو خپلوې
د نر خمی نړونو بیا ته ملهم کوې
بیا دا خواړ عاشق پرې ولې تورې
بیا ترې خله ههیشته کيلې کوې
بې کښه پرې عاشقان رفخوړه وې
که مین نړه در نڅه سر غوړې
نڅو پوهیږم بیا به څوک پرې کښلوې

له ظاهر - ښکاره - ته چرته نشین - خلوت کښه کښیناستل - ته کوې - کوې -
ته لړې - ته روشنه -

۱۵۱
خوار عاشق ته د خو سپین خیرات وکړه
که احمد په دے نعمت د بناد وکړه

نن بیا راته ولاړه
سپین غاښونه بربلینناکه
په قد سر و د چمن دے
رخسار ونه لاله چوڼ دی
چه دا هس په غم راشی دلبران
ماویل چه تر هوم سخت د غم په که
که لب مے دلپوت و ماته را کړه
په تسبیم د مریانو مهر نشی

تورے غر لږ غر بیرے غاښ
سره شونډان شکرے لارے
سترکے پیالے په بله اوسه
بلبل زړه دم ورسره تر اوسه
ترو به ولے صورت نه وکړه واکه
د شها بھرتۍ څه رنلې زړه نغاښ
خراب زړه به قاتر قاتر جها غواښ
زا هد که هر خودیر په سجد تر اوسه

که غره دے په طاعت خلق احمد
باری ته له غریبانو د عا غواښ

نن د بیا سترکے مړے شوے
چه له یاره هم پیاله شوم
تور مخونه چاودی تر و نه
په ارمان لا سونه مزی
مرقیبان عاصیان د چوری
د دیدن خیرات لے وکړه
د خیل بخت منت را باندے
د هجران په اوس دی سوی
نور به تل که هوسونه

په دیدان و بله نزدے شوے
د اغیار د لے خورے شوے
هم په سترکے ابرے شوے
چه په موبه څه پیرے شوے
په باد مراد نر لږ خورے شوے
هم په کینلو خولے خورے شوے
چه سپینے سوے سرے شوے
په وصال لے تر رغولے شوے
چه د عشق کلای غلے شوے

د غم لار

د چلندار به هوس و کسه چه تمام د حزان شپه شو

احمد تل کوی شکرونه

په دیدن د تسمه شو

سترگه د دیو په تچل و
کله شولا کله ستاله غمه
چه هیڅ نشان د عالم نه و
چه له اوله تر عالم عشق راغی
څوک چه رضا د بل په رضا وړ که
چه بنیاد ربه عالم شو
ستا په عشق خو همت مړای
چه قالوا بانی طلب شو
د حسن له هجوم هر څوک د الی
اتلس کاله د بنی د معراج شپه وه

د عاشق په زړه بله سر لږ و
د عاشق په زړه دغه چپ و
د عاشق بیا د عشق غلبه و
بیای و له د زړه پوښه کچل و
د هغو د خپله خانه خه کیله و
د عشق په کور تهمت بیا د ادا منار و
چه پر یکه ری عاشق په عشق د مرکه و
په عاشق بیا د مینه تلوسه و
مرا ته دایه په حُسن د چاسترگه مړ و
چه راغی د ناسته خاږ لاته و

شاه احمد سرد عاشقان محمد د

چه انکار که د هغو په ځو خاږ و

په نظر د نن سنبل زلف دیار و
لکه زړه چه له اوله خدای پیداکړ و
نا خبره پروت ویده په دا سحر و
نیمه شپه د جرس له خو به را بید اړکړ و
د جرس په آواز ولویدم له خوابه
یو هوس د دهامر که چه د چور و

په تهنه د پاس پرته لکه بنه هار و
د دلبر زلفه زما د زړه د قاس و
سره یخ په تیاره زما د بنسکار و
که کاته د تم تچل د سپین رخسار و
سرو بنه نالی د غا بنون د سحر و
په هر کله باند د نان په ناسته د خاږ و

نم دیار زما بهاس کلان تره و وړي د اېښادی د خسار د مر غزار و
 دوه مر خسار دیار لاله نه پرم داغ د لبلبله سره ناست نار د دیار و
 محبت که لاره جوړه په عاشق کړي د عاشق د محبت او ښکې پکار و
 اے احمد تل دیار ښادی یاره
 به لیه یاره د عاشق سترگه په اړ و

چو پرم نه پوه چپه په یاد نه لږ د یار شو
 په زړه داغ یوه داوښیو باران د ورم
 نه پوه قرار که اند لیږنه بیا په داسر که
 دواړه سترگه به بهینی ته او چیرې
 که عاشق همیش تر را کاندی کړم د
 د سحر باده خبر د بلبل سر اوږه
 په مانډو د دنیا و و نه پوه تر لږ
 دغه نه لږ یا شغل بیل د ناسر شو
 سر به نشی اند لیږنه د لبر مار شو
 څه ښادی که سترگه تل په انتظانو
 کویا د ستر د هجر په انکار شو
 وړ د سترگه د مړه کله په یار شو
 کوه خزان کله نه توی اړ په آښار شو
 اوس د زړه دین د مړه په خپل یار شو

احمد شاه لکه چه غم د دنیا اولیا
 اوس د زړه دین د مړه په خپل یار شو

مست د په سینه حی عاشق څوکړی ه ه
 دا په خپل حسن غره حی عاشق څوکړی ه ه
 که سر پر بیکه په لاس کینه کښیږد ه
 دا ستا په سر سپیره حی عاشق څوکړه ه ه
 که چرې له ناز نه بیا چاته د کور د
 دغه ناز د لږه قطره قطره حی عاشق څوکړه ه

۱۵۴

تل د عاشقانو د نړۍ خو نغراسی ده
 دا هیسے دلبر کړیوان پاره حې عاشق څوکړی ده
 که چرې داد کلونو په سپیل راشی بیا دے
 داد میټر لټولہ لښتنه حې عاشق څوکړی ده
 که چرې داساقی شې مے و لښمینه
 په عاشق چه راشی تشه پیاله حې عاشق څوکړی ده
 که له غمه ځه جوی شې وطن پرېدی
 ستاله غمه پیاله تاسو سره حې عاشق څوکړی ده
 که دے لیسے رنځور داپه تالپے نه هیرا
 دغه نار که چه غره حې عاشق څوکړی ده
 مسته ځه پر مسته دامت له المسته
 خمارے سترځه پلو خور حې عاشق څوکړی ده
 نه ه احمد په دیدن خوښ یم که دیدن وی تل تتل
 ولے عمر په شمار حې عاشق څوکړی ده

د شهبانز لږ تار تار دی	لکه مے هیسے خمار دی
هېښه په نه یوه غاړه	دوی خفته لکه ښه مار دی
ماران پروت وی په کڅونز	دوی د زړه نه په کوزا دی
د شهبانز لږ تار تار دی	کومر زیب د سپین رخسار دی
په قد سرود چمن دی	سپینه خوا لکه انار دی
سینه تخت کړیوان ځه بیرته	په دیدن نه وونه بیمار دی
چه په تیر د بسزد نځم	نه وونه هغیسے بیمار دی

په نړۍه د لېښ په صورت خواږی
 خه پکار په دا دس باس دی
 عشق ۛ با تر منځکې ښکاري
 غوړیدلی په سحر دی
 چندین نښتی صد لهر اړدی
 لیږي د مصری توږي کوزاړی
 و عاشق ته په څو تر اړ دی
 وی گنهلې د نړۍ په تار دی
 لکه د حسن په با تر اړ دی
 بې بلیل څوک خړید اړ دی
 چه غم نه لری د نړۍ کار دی

لټ پټ په بله آدری
 که نړۍه شاه عقل وزیر شی
 یاسر تانړه کل د بهار د
 ښه ددی د غم کلونه
 زلفی دام خال ۛ دانه ده
 منځکې د با تر لعل پیر لېږی
 دواړه درو ۛ ۛ لندۛ با نړۍه عشق
 په څو یوان باند ۛ غوښتی
 په هر لور چه تر لورنه څو مرږم
 په با تر اړ کښی که کل سړا ۛ
 د جنت خواست په هغه کا

لنږ خواستونه د جنت که
 احمد د یاسر کانه په کار دی

عاشقان مین په غلا دی
 دواړه ستا د سړ طوطا دی
 غنډ جوړ لکه کورتا دی
 د عاشق په ځان بلا دی
 په دامیاں چرې کویا دی
 د غم تر په څو قلا دی
 رقیبان سراته دیا دی
 عملونه دواړه ستا دی

څوړه داو نیلی چا دی
 بخیلی په میان سرتب که
 څوک به نه پوښتی څو پیر
 رقیب ستا په نړۍه د سړی
 که دستا مرفی پرې نه ولې
 که موراز د بله یو واک
 که لنږ اذته له ما پټ څوړه
 له سرقیبه خه مانه کړم

ته چه ماته سم نه کورې
 عالم ټول غمار مادي
 ښه ملک رقيب بهانه کړې
 داړه مستاپه مدعا دی
 رقيب څه خبر له سر اړه
 حواله کړې وره ستا دی
 هغه رقيب بوله احمد

چه تر ماستاپه مينم کړیادی

بيلتانه څه زړه ستور کړه پورته وورې
 چه طاقت څه نه په غم شې نه په سپورې
 ردنيا قيامت دغه دے که پوهېږې
 چه آشناله تا ميلېږي ورته کورې
 سخت تر څه کانړه په څه تر څه تر څه
 چه بيلتون څه کړې داسپينه لارې کورې
 بيلتانه په تر څه څه اشره کيږي
 په تر څه کانړه په څه تر څه تر څه
 بې له صبره څه علاج په تر څه نشي
 چه بيلتون دغم سکرو څه کړې راپورې
 هم په صبر علاج چرې شي نادانه
 چه يادېږي دآشنا رليفنه تر څه

احمد شاه د بيلتانه خبرې پيږې

کړه خبرې دوصل نادرې نوې

سميه تر لږ تار تارې
 په غم کورې بيسارې
 دلبرې نافرارې
 سميه تر لږ تار تارې
 مخ څه غم سترگې کورې
 سميه تر لږ تار تارې
 اے خبک د کورسارې
 تل دغو سرونه غواړې
 سميه تر لږ تار تارې
 تر څه پروا څه له حصارې
 تل دوی اوسې حصارې
 تر څه شهين څه به وړې
 که استوکه په کورسارې

کہ استوگہ پہ کمرکہ
 سیہ نر لے تار تارے
 د مخونو جہا د ارے
 تل دی کمری بیمارے
 تورے ستر کے خونخوارے
 سپین غابنہ لب آید ارے
 سیہ نر لے تارے تارے
 سیہ نر لے تار تارے
 دلفروزہ ماہ افروزہ

کلی عشق ہے لہ سوزہ
احمد ہے کہ نوروزہ

تن مے ترہہ بیا دیر خورینہ
 پہ ہیٹھ لوری خبر نہ ئیم
 دیلتانہ بدے سکر و تہ
 ہیٹھ خبر نہ ئیم نہ پوہیں ہم
 بادہ حہ دیار پہ لوری ورتہ وایہ
 نہ ولاہے هواد و وطن کر
 کہ پہ داخو مدت سہا نعلے
 کہ دھیروم نہ ہیرینے تل تل
 کہ عمر تکیہ کہم تکیہ نہ شی
 چہ حیلہ نہ دیدن وی نہ د عمر

عمر چه غمی بیا به رانشی په بیارته
اے احمد عمر لکه باد هیسے تیر پری

زړه خرما و له پر لیشان دے
تره په خپل زړه نه پوهیږم
آشنائی چرے که پوښتنه
نر ما تره له پسے خړوبیږی
یار دے تل اوسې خندان
که ے یار په سر خو نهیږی
خدائے ویاړ نه که ملال
خرما دیار رضا پکار ده
که هر څو کړم تره فکرونه
ارمان نه کړم تره د عمر
که د تره په مود عاشی
یار به و له قبول نه وی
په اختیار به ے خپلیږی
په دیدن کښه شک نشته
د خوری حجاب له منځه
که هور ے و که د لے دے
ته خپل زړه ساته احمد

یار په هر تره کی پوهان دے
مخامخه راغله تر یږی
رنه لے کله ستره کولی

د مینو تره دے ' یو تره
 تور دے تر لږ دے کندی
 دیر په حسن آراسته دے
 دوه دے لږ مصری تور دے
 خوند پرسته پری وشه
 نازینه ده د لږ په
 دهر چاچه مین دیر دے
 مخ دے نر سترگه کلونه
 یو په خپله مین که
 د مین په تره بلا ده
 دمکرو داو تره سرکا
 که غوک دے تر لیفته شی
 قتلول د دے خوړونو
 خال دانه که تر لږ لومه
 قتلول د سعادت دے

قتلول دیار دواړه جہا

احمد خونه ده پردیسی

کور د اوښل دیار دی
 پیچ و تاب دے تور دے تر لږ
 د ساقی د میر مست
 په قد سرو د چمن ده
 شخړه کل سترگه اښکاري
 غوړیدل په رخسار دی
 هم دے سترگه پر خندا دی
 هم هیکل دے د چنار دی

مخ چمن خال ۛ چلوته
 د ډيوې په څير ۛ سترگې
 چه مي ۛ د گور و چشمو
 مخان ۛ عجب را غله
 يو عجب چو ناز به ۛ که
 غاښ ۛ سپين لکه ډرونه
 دغه خوار عاشق به څه ۛ که
 عجب شنه ۛ په نوبهار دی
 اړول څه بيمار دی
 چوره تل هغه به دار دی
 سترگې گولي ۛ بانډه مساري
 په مخ نر لږ لکه مار دی
 عجب خوا لکه انار دی
 چه ۛ کسي تنډ کاس دی
 نور به څه وال ۛ احمد

ياران دا به کلونه ډکلزار دی

که ته ۛ نظر په ما کړې
 که ماله ماسوا کړې
 نره صيد ته ۛ صياده
 صياح به صيقل نرونه ښکار کړې
 په خپل انکښ به ما ووينې
 تا په ځښ پير خلق و شړلې
 د چالاس درنه ۛ سر سينې
 نر مامونده ۛ په سر دی
 د سحرار فيض به مو ۛ
 کله آسمانه مونږ به ۛ پر ليکړې
 ما به له ماسوا کړې
 ته به حاصل خپله ښا کړې
 صيد نره ۛ ښکار ۛ چا کړې
 عاشقه مراڅه ۛ تماشا کړې
 که ته وځان ته د ځان شا کړې
 چرې ته وي چه سر نر ما جدا کړې
 په يوه نظر که ته جهان فنا کړې
 ما به مو ۛ که سر مال تالا کړې
 که په کمل بلبل غونډ غوغا کړې
 که د خپلو کشتگانو په سر کړې

شاه احمد ستاد ديدن نږې

که او به ۛ په ديدن ستاد لږ کړې

د مینه اوږه را لکیري
 د تره له ډیره درده
 جدائی کچه له اوږه
 د دنیا مرگ هم دغه ده
 په خه ارمه نه بیلتون بیل که
 نه لاس ی نه لېږه وی
 که هرڅو ورته څوږه
 بې له صبره نه چاره نه وي
 سمند رته که په اوږه کېږي
 د آتش له خونې مینه
 دنیا هېسه بې وفاده
 او که یاسه ډیر یادیږي
 د سر اوږه بې بهیږي
 تره کباب پکېږي ورتیږي
 چه دوه مین خبله بیلیدي
 بې تره د چالاس نه رسیدی
 شیدین آشنه لاس وړاندیږي
 بې تره اوقات نه کیږي
 په ارمه نه لولیدي
 هر ورځ لپه لولیدي
 داوښو سیلاب په غم بھږي
 د چا تره ډیر نه ښه کیږي

احمد شاه مینه مکه
 بې له خدا نه پکار یږي

د بهار ورځ وریږي
 ده راځي سر په تازو که
 د گل وڅخه ته چور ته
 هغه مېر بلبل تر وښه شو
 د آشنه دید نه مرهم ده
 دیدن گل د تو بهار ده
 گل پیاله ده د سرو میو
 باد دیار له لوری به راشي
 مین بلبل پرې هوسیدی
 تره نه گل پر تره غوښیږي
 تره زړه به جوړه یږي
 چه د گل بوی پر لکیري
 بې مرهم کرم پر هار غیږي
 د بلبل تره ډیر نانیږي
 بلبل ځکه پر مستیږي
 احمد شاه پرې تازو کیږي

ماد آشنائے بشر لیدلے
 نړۍ خورا نړۍ نه وو
 د آئینے صورت به را کړه
 مخه دوه د آئینے وو
 معنی ۷ ولیدلې پخپله
 و محفوط رته و چکورک
 عشق بنایسته نور وو
 عشق ۷ جوړ میزان کړ
 د عشق تله په کونین
 چه صفت د صفت نه وو
 هغه نور چه عکس ایمان وو
 چه ۷ عکس په عکس است
 عکس عکس حجاب اغوست
 د دودو سترگو نظر یو شو
 د اصل اصل ۷ بیامون
 د نړۍ په نورې پېژاندلې
 د انزل په نورې ۷ وویلې
 ما خپل ځان پکښه لیدلې
 د م له بله چا چکولې
 له معنی معنی د م ساداتلې
 عشق له عشقه به ما واخلیدلې
 د عاشق په نړۍ راغلې
 عرفان په داتله تللې
 نور د ایمان دے ترے غتلې
 نور بیا نر ما صفت نیولې
 هغه نور د ا صفت کو بڼلې
 دے لانه وو سیدلې
 نمر د تو حید پرے خلیدلې
 ما د یام امر منلې
 عاشق دلبر په خوا لیدلې

احمد شاه صوفی نه دود ویشود

حکله دور ویش وراق د یلې

نړۍ هیڅ ته د چا ۷
 له عاشقه سره راز کړې
 عاشق ستاد در خواوړې
 نړۍ په اختیار ستاد ۷
 چه د هر چا په رڼائې
 بیاله مر قیبه سره وائې
 د قیبه ۷ دے ستائې
 چه د هر خوا ته بیائې

که ته جوړو جفا کړې   څو له والی بې وفا لے
 په بنسټ لود سر خوښ یم   چه ته له ما سر ضا لے
 ستم ورتنه نه دایم   ول ته تر مونږ شها لے
 نظرد په عاشق وی   ترخه څه شو که ول لے
 ته که هر څو شا کړې   خپل مین په نظر بیا لے
 خلقه د تره خالی شو لے   جوړ د تره آهڼ تر بیا لے
 تره په هس ته غره لے   که تره په سایه د د لے
 د عاشق په تره شریکه   بیا له تره لے یک تنه لے
 عشق و آینه کړی صافه   ځکه په د لے ستر که بیا لے

له مقناطیس.

خوش اوسه احمد شاه

چه په نظر د دلربا لے

نرما د یار دیدن پکار دے   عمر بے یار ه څه پکار دے
 بے یار ه عمر چه تیر یی   هغه عمر د انگار دے
 آشنای دے سر ستر که   چه بے ستر کو ستر خواړ دے
 تره له یار ه سره ښه دے   چه بے یار ه تره په دار دے
 تره به هیت په خوله نه دایم   په تره د تره کو کار دے
 نصیحت و تره ته نه شی   مینه ور دے په اختیار دے
 تره به چا لیدل نه وی   چه مین وی د په لار دے
 په کنعل د تره تازی بې   له ناصحه دے بیمار دے
 مینه د تره کل وو   که بلبل دے په چیغاس دے
 آشنای دیر یاد یی   چه داوښیر په حصار دے

۱۶۴

احمد چې یاس په نظره وی
په نظر جهان داوښیر خار د

مسته بیا کوی خیره
سره لبان د هسه خاندی
نره له سهمه کتای نه شم
وروغی د لیند د دی
دوړیو تالاش خوک که
د ناری طاقت د نشته
نره یسې بې تا به
رخسار د کچر نکونه
خون کفتار لکه شکر د
سپین غابونه د مرغلر د
د حسن په لب کړ د
بانر د مکندی زغر د
معشوق د زور آور د
په حسن سهم کړ د
چې پلو که د مخ لر د
نره په پریونزی ترکمر د
نره سانه د احمد شاه

بنایسته دی سهم کړ د

نره د تادلب و د پرست د
که جام ستاد لیو مرا کړ د
کړ د جام د مروزی شو
که ور بیل له مخه داخل
مخ د آفتاب مرنگه حلین د
چې میاشت باسی له نوره
سم ولای د صربر د
دیزوان په خه مهر په نره د
پیزوان د سر د لنبه که
بیرنگه پر غمار چشمود مست د
په جام د نرودنو هست د
همیش په غم شکست د
دور وخیو خال پیوست د
چایو له نوره دیوال بست د
دار آفتاب د حسن دست د
مخ د تانر د کل آست د
د له انرله خود پرست د
سوک د عاشق د نره دبست د

بے دیدنه به وانه دهم

لینه دعا شوق په سر بر لښت دے
چې هر صباح به وژنی احمد شاه

له رسم - دستور -

د معشوق کم نه په خدای پرستد

سټاپه مخ کړه ور پیل دے	حکمه بل اورے په کوڅکل دے
حصار زلفو حصار کړ	په حصار که نظر که کمال خپل دے
تل د مستو ستر کوله شراب	استغراق ے ستا بور جل دے
که دستم پو بنسټنه وشوه	نرموتن په تالیپه حق پیل دے
ستاد مخ څهره چل کړنه	میننه په هغه که چې بلبیل دے
کله که غنچه که په چین خلاصه	بلبل حکمه مرغ نیم بسمل دے
چې ستاد مخ صفت پکښه نه وي	هر صفت چرے دین د کښل دے
دلبران که دیر دلبری که	چې له کوڅکل نه په باسني لابل دے
ماسوای له دلبرانو دے دلبر بیا موږ	چې تر کلو ے بنایست یو په سل دے
که د بیا د حسن بان ارجوې کړ	دارنگین د مرست آب وکل دے
یا که په هر شیوه روز کار که	روز کار دیار زمونږ تمحل دے
هجران تیر شو اوس هوس کړ	بهار دے غوړیک د وصال کله دے

اے احمد د دیار ثنا کوه تل تتل

که د څوک په دعا یاد که ثواب خپل دے

وقت د نو بهار دے	بلبل په څو چیغار دے
لبلبیل په نړۍ غموره	کله مست پخپل خسار دے
دلپسری په زیر کلوږ	راوتلی شیرین یاس دے
ونر لغینو د ته کوری	عاشق تر میان کنار دے

ماسوای له دلبرانو دے دیر غوښت: حکمه بل دے

په غوځیر چیرې کاته که
 که کبر که چو نراسر که
 خدا ته د یاسر رفلې ملال
 جدائی د یاسر بېلا ده
 دایه چا ویلی نه دی
 که دیدن که جدائی ده
 مگوره وچاته په کون ار دے
 عاشقې ته انتظار دے
 په ملالی ته مین خواړه دے
 په سرو هلیو منت بار دے
 چه په جدائی نه په تره دے
 په دے دود د نه په کوکار دے

سر په عشق پر پیکرې بویه
 بے عشقه سر احمد ته پکار دے

ته تر موندن شهائے
 چه دوی نوم په مینه واخی
 چه ستا په نام مشغول شو
 د غفلت پرده له مخه
 ستا موندنه په سرشی
 نه مایه لافې باور نکړه
 چه اختیار که نظر بویه
 نه په چه د نوری ذات شی
 چه د نور ذات لیدل نه دے
 نه په چه دایا مر یک سفر که
 له محبت دا ویل شی
 په معنی در یو هیڅ م
 د شاه احمد د معنی ستر که بینا که
 هم د نه په نو مقتدا ته
 ته ته هم په مینه ستا ته
 ته خو دوا تر ماشیدا ته
 کینه دهر زکی هماغه
 که سر پر یکړم ته نه مایه
 چه تر سرتیر شم خه به وایه
 ته باد شاه د دے کدایه
 هله په و دای چه دایه
 ذات د نوری وای ددی خلایه
 نور وای غیر له چایه
 نه مایه تر نه په و ما صفایه
 په و یلو معنایه
 چه د معنی د ستر کو ره نه مایه

د غنچو خولې په خندا کړه چين چين
د نړۍ د وينې په مخ څاشي چين چين
د بيلبل او بنج په کتل دروې چين چين
عاشق وژني چه نار تار زلف چين چين
په چند نښه کار پراته غاړه چين چين
دې خبرې د شيرين نريان چين چين
کله کله په غضب ورو چين چين

په سودکې د بيلبل ورو چين چين
په ارماني د نړۍ لاله داغ کړه بيلبله
د اشبنم د لاسمانه که شراوه
د رخصت لاله ديار د غم خندا که
د چند نښه غاړه هوس مکړه عاشقه
بوالهوس عاشق به هر کله سوبايي
معشوق نړۍ د عاشق کله په هوس که

ستا د حسن آفتاب درست عالم تو که

په کرمي دا احمد زړه و لې چين چين

او که مرا نغوړول دي خوي ده نور ناسر بڼي
څوک چه لېزم ياد که دنور ناسر بڼي
اوس د سر چوکان بازي که نور ناسر بڼي
څه څاړه د سر که څوک دنور ناسر بڼي
دا د آفتاب څيښ جهان نسي نور ناسر بڼي
په خپل سر څيښ خريد که دنور ناسر بڼي

په وړي نړۍ که مرا ليشي نور ناسر بڼي
مشهد شکرې تلې چون درمي ترخولې دهغه مته
د حسن په جولان که بيار او د لاس کور
ستا د حسن فوخ چه په کور و لې د چاراشي
خوي د حسن دا د خدايې دنور په مړه که
د عشق دوطن نوله با نرا خريد څوک که

سر که د عاشق دروي احمد خوک لا شوي

بې سړه دي چا موندلي نور ناسر بڼي

په پالنې نر ما د نړۍ لې
چه باني دنور و نو ته لې
چه د کرم لويې والې لې
د کوثر داو بر خوله لې

تور ليمه نر ماليمه لې
څه سځ دهغه نړۍ دې
د نړۍ پيښه هوس که
په ديدن تنې او په که

خوار شو هغه نړودنه
هرچې ته ټپه نړودنه
همسې شنه شو هغه نړودنه
هرچې ته ټپه پاله ټپه
داکشناسره چې بنه ټپه
درقيب په نړودنه چاره ټپه
لکه جور جفا و نشته
بند د مینې په تار ټپه
دغه همسې دلبر چوی
په غم دوی د تار ټپه

احمد شاه درقيب بس دے

که ته ټپه له ماته په تار ټپه

نړودنه نړودنه په یاس پسې تاویدي
که هرڅو ټپه بلبل دخپل چمن کښم
یاس غم مال نه دے چې صبر مخه وکړم
که هرڅو ټپه بلبل دخپل چمن کښم
دیاس مینې سر ترپایه وچ دابنه کښم
نړودنه یاس کڅوړه چې دوس د عنقا دے
دیاس مینه وه که غزو نه پوهیدم
دغه پسې به نالشی د مینې نه کښم
کڅوړه خوی د عاشق د دے که پوهیدم

یاس به غم نړودنه د چاهیرشی احمد شاه

داته وایه چې به مردوخه ټپه پامیدي

خلفه واره د شاه دخو له په غم دی
چې د شاه د نړودنه خیال لری په نړودنه کښم
د د عشق د باد شاهانو همسې کار دے
چې د فقر په جامو کښم محترم دی
هرچې ولی ټپه د عشق په اوبو نم دی
د چند نړودنه د ټپه بوی روان شه

چه له عشقه خبره وی خدایه واخله که ظاهر صورت بادشا دکل عالم دی

که دزړه زخم لری داسره طلب کړه

احمد شاه ویل د خوب وږه وروهم دی

سم د آینه دے چه د تل د مچ ته کوی سم د لوښکین دے چه د پاسن سینه ښوی
نډی ستا په غوږ و غږ غږه مرغلرے وصل دایه میا شته پورې یو سر بل سر ستوری
روغ دے کړه له سر نه چه خولې ښیر د واره شهید و شکر کړه چه ستا شونډی و زوی
نره که دوی غم یم تل د ووی یم چه عاشق یم تا د خدایه دلبره تل لهره بلا شوری
ظلم د دودو ستر چه هر کور په مازو شته که کړم توان بجال زور و زوری کنی وری
ما و نه ارزان دی بیا تر مشک تر عنبرو خوک که کورم خاومر ستا د پانه په بھا پوری

درومی ستا ولور ته په ارمان ارمان کاته که

سپین دے په کاته نشو احمد شاه د ستر کو توری

ستا د خیال شهباز د ویم په هو اخی چوره ستر مشک بیا په زړه د چاخی
ستا زړه نه ویم هر کور چه له خړو مورشی چه د خیال تیغ د په زړه د جلا جلاخی
په هر لوری چه نظر کړه عالم ستا دے د نظر غشی د پټ لکه بریښناخی
په کاته به د عشقا توږه ښکار کړه د آزل نابینا تل په نا بیښناخی
عجب تیغ د محبت د دے سان لے چه د تیغ همیش په زړه د خپل آشناخی
نا آشنا خلاص دی له دوکه هم له درده د آشنا په کور د تل د غم غوغاخی
د دوی بین خړو پیچ وهره و هاده په ریسینه لکه غل هسه په غلاخی

احمد شاه به وفا کړه له وفا داره

د وفا تخم له غیره بے وفاخی

نره نر ما چه تانه دم دے یار له ماسره همدم دے

که له مړکه روح غافل دے
چې دیار په دم ئے دم وی
نړۍ تر ما دیار په دم دے
یاد ئے چرے د مړ لې غم دے
له س قیبه څه پېروا که
چې نظر پر د خپل یاوی
دا حکم د محشر قو دے
که دیار نظر پر د نړۍ
دا جهان په دے تر رتم دے

ستا غمونه په نړۍ ختم کېږ

احمد کله په نړۍ ختم دے

جان په نړۍ داس نلې اوسنې
ستا له اندوه سر نلې دیار زیږ شه
صبر په ئے چرے شی که پر د پوهېږ
خاطر دیار ې بحر محیط د دے
نړۍ د عاشق و په کوم لور ولک کېږ
باد سحر دے کلینه ولینس کېږ
چې هر طور خبر دے د پسته سرازې
په نړۍ د خبر دے دی منځلې دیار نړۍ
هر لور ناه دے چې ستا د ناز نړۍ
د خیال ایلمې پر لکه جهان نړۍ
شغلې د غم د هر لور په ناز نړۍ
نړۍ د بلبل دے د لوی په آغا نړۍ

احمد له سرازه د ترتیب بیامون

چې په نړۍ اوس دنړۍ په جوان نړۍ

خ دیار شمس و تر زلفه سر یحان دی
دس خسار لاله تانزه د نو بهار دی
لاله ځکه داغ دنړۍ په سینه راوړو
ماچې بنه نظر دنړۍ په آینه کېږ
راکښه سرو صبر پر عشوه نازنه
چې د یو د سپین تر څکا مشکین مار نړۍ
نړۍ پوهېږم تانزه نم دکوم باس ان دی
چې بادام ئے تور شهلا د نړستان دی
دغه هیسې خیاب چر د جهان دی
چې د تور کاگل سنبل ابرد کمان دی

تور بانه غشی چا پیر دلور د ستر کو
 په نظر لکه د نرو آهن سر بای
 چه شهبان د تور و ستر کړی نظر که
 چه دا هیس د لر بای په جهان وی
 اے احمد د جهان تل پیلان ی

نر مازو دے په دے پورث
 چه له یار سره یار یار وی
 در قیب دخل بنه نه دے
 در قیب خوئی ر قیبی دلا
 ر قیب یار بے مایه دے
 داد نوره سده آوری
 داغیار لوی بنه نه ده
 غم خوچیل لره در حینه
 که دوری یار ان ویردی
 ماد تور په نظر کورے
 له اغیاره خبله شر غورے
 ر قیب اور په وابنه پورے
 که تر میانه لارے تورے
 بے وفاد دیوال سیورے
 تل د بنه ورے په لورے
 غیر که لوی شای بیا چورے
 غیر باران په اغزی وورے
 بیا د شپه خیل وی کور خورے
 احمد ویر له چانه که

که یورب بے شای په لورے

کله به سفر کړه د مینه په زړه یی
 یارے ویر یاد مینی که خضرے هیر یی
 نر ماد نره له حاله عالم را خبر نشه
 در ست عمر امان و تر ا کیم له سود له
 ملامت را باندے مکرې په نارسه نر ا عالم
 چه په لاس د مینه واخلم قد مونه پیاپه
 که چرے بیا وینم داد سر و لبانوے
 حکم تل اکرم آه و ناله اکه دے
 کور که د لبرالشی چه شوک دے فزله
 ویر و ویر واد بنیود فراق کلیم لیونے

که چرے ددین په مخ نړه ودربر ابر شم
هېڅ دآڼو مړیله نه نړه نړا دوی بره
په نظر دشها سره سره دے
مشه د محبوب بے نظر سره
که په سترگو یار نه کورکې جفائے نه ویرین
سرو غمودا که شم دیا سر په نړه پورده

چه بنه کاته دیا سر شاه احمد با شاهي ده
او که نظرنه وی په شیونو کینه خه شے

ته چه ما چرے له وراے
په نړه خمدی سراته وائے
کذا سر راباندے کاندے
نړه پوهیدم ستاله سرائے
دواړه سترکے و خورتیزے
له خونوے بے پروائے
کچل به څه سیالی که
چه تر کچلر خو شمائے
لږ په خړو نو نظر بویه
اے د خړو نو دلربائے
د نظر سایه د بویه
اے دلرے کچلکې همائے
ددیدن طاقت به و کړم
که ے نړه نه ځی له ځائے
ودیدن ته په حیرت یم
چه دا څه نقش دے خداے
په دیدن به ځان شهید کړم
ملامت راباندې مه وائے
د پیژوان کنبر د دوسوم
درست ے اوړ کړم سر تر پائے
عاشقی نه ده مشکله
چه ے ته مشکل کشائے

احمد شاه سفر د عاشقی که

عشقی ے خودوی سر همائے

ستاد تور و ستر چرے په نړه کینه مات خد تلک دے

نړه په ورته کورم تیره تو بری د جنلک دے

چاچه ستاتيره خدنگ په نړۍ دے خوړے
 اوس له خپله کوره هم په تالپه ملنگ دے
 عاشقان د سیر خان بولی د مينه لاف هر څوک که
 څوک چه سرديار په مينه زوی هغه پتنلې دے
 هغه بوی چه ستاد تر لږو باد د سحر سړاوړ
 وایه هسه بړے يينه په کوم لاچی لونلې دے
 هر عاشق چه ستاد غ آفتاب وليد په سترگو
 په مردنۍ دے ستاد غم تورې خوړلے رنگ دے
 راشه د خپل حسن قیاس په خپله کړه دلبره
 څوک دے په جهان کيڼه چه بشکاري دتا په رنلې دے
 ستاحسن ته دله د بل حسن طاقت چرے
 ستادی داکاته که د مزمري یاد پلنگ دے
 لارې دا اختیار یاران لیده نشی احمد
 اوس که په خوله لاف که په نړۍ بے نام شک دے

چه راتیر په نړۍ تر کله جان مائے	غه عجب به بنایسته تر جان مائے
په پالنلې نر ما زړه دے جان مائے	تور لیمه تور لیمه نر مالیر دے
ستا په داغ خوښی کوم چه جان مائے	که نړۍ دے داغ په زړه به زما جان مائے
ستاد بڼه په هوا ځم چه جان مائے	نر ما روح که طری قفس مائے کړ
په خپل سرے خیبرات کړ چه جان مائے	که دے خدای ستاد بڼه وطن نصیب
سربه ستا په قدم بدوم چه جان مائے	که دے ستا ځینه سر د پاسه غرشی
اچن زړه به نیسته دم چه جان مائے	لکه دوه سره یاران دی په زړه نوری

ياده سلامت زما په تابانده
 گنده چرې ديار بيا چرې نه يادشم
 يا به پښتنه د مينې د کاندې
 هر چه ووې خبرې سر اوړکا
 که کله له مانه يارې د سر کېږي
 ما پښې سر دې ديار قدېم ته
 عاشق بې يارې که ترخاوړو خواړې
 چه کي ته دروېد يار د وړاندې
 چه يارې د وينې خورې د زړو پيا باندې
 يا به سلامت کا ترنگانه لاندې
 يار ته ښکته کړې که پورې خاندي
 تر قدمو کي نه وائي پښې سر لاندې
 چه يار پير دوي نظر به کاندې
 بخت دې که يارې دې قدېم پير باندې

دا احمد خوښې نشي بې خپله يارې

بې يارې دې د غم تر غره لاندې

غم د يار شمس د قهر دې
 شمس د قهر که سپرې نورې دې
 رنگ د دواړو د سپر تاوېدې
 شوک سيالي که ستاله حسن
 ورو کي هلال د عاشقانو
 هميشه زخم په زړه وي
 نور د يار تر دواړو سر دې
 نور د يار په قد سرو صوبې دې
 يارې بې غم ورونيوې دې
 حسن کل ستا مسخر دې
 لب د جام زغم کوثر دې
 ستاد ستر چرخه خنجر دې

احمد ستاد بېد هوس کې

چه له عقل اوس او تر دې

اې زړه باندې چې غشي د چا دې
 چه دايکړنلې بريد که نه ده ريښې
 د دوو ستروگي په خنجر د زړه سرې دې
 ستاد مينې يار هېڅوک نه شي خستاي
 زه پوهېږم دلبره غشي ستا دې
 دا تيره توپري رغلې کوم ستا دې
 بيا عاشق ته وائي ستا نه دې سوا دې
 دا يارونه د عاشق نادان په شا دې

سرو پاڼے به د عاشق ځنډ خلاص نشي
که راضي په سرو هلو د عاشق ځنډ
غڼه کارونه چه دليره ستا په خواډي
درينځ ځنډ نه که هم دغه ځنډ مد عادي

تيريدل له سره کران نه د احمد

ترسرتيره د شها موند ويراځي

چه دا هسه شرمجن دياس په مينه
تازه غم د مينه بيا آشنا در پر ليدو
که یم زړه ور لیس زاري کرم خونه ده
غه سيالي ده د آفتاب ديار له حسنه
که مياشت د نمره زوره سيالي نه که
چه د خيال دماغ د تيروي تر فکله
توبه وي ځکه هميشه ور لیس دین
طهره زاړه څو کړي بڼي تو سره سپينه
چه داسرنگ حسن ته په جهان دین
تو سره سترگه سپين رخسار لږ چين
داسرنگ ستاله مخه دواړه نا نر نينه
خه به کور د خور عاشق ته خه به دین

نمره احمد له خدايه دغه هم غواوم

مرقيب پروت و سترگه پټه داسه سپينه

بله مه وای دياسر انو جدائی
چه بيلتون کاندې يار انو جلد لرې
په دنيا که آخر چکره جدائی
دنيا تيره چه شي پاتې بې وفاده
د ادب و نول په لاس کور آسان ي
چه يار انو شوه خپل سر د سر د دی
سره زور که بدوی غم د تنهائی
عجب اور د سره څو رنگ پکښه پائی
مرلې بخت نه دياسر انو جدائی
سنگ د هغو چه پريږدي نيکنامی
دادی کران چه زړه ساقی بیوفائی
چه سر دروي کر نریک دی بدنای

نور عالم کې به له ياره هم زوره کار که

آخند کړه چه دياسر په مړ پائی

چه مرا يادے کورے نر لږ سپين رخسار د خپل جانان شي
 بے اختيار ځي په غم باندي ددو ستر ځي باس راڼ شي
 په لنډه باندي د عشق ځي چه ځي وينم نر ځي بريان شي
 چه مرا ياد دياسر لبان کوم باندي پرتي ځي سور ييزوان شي
 نر ځي بلبل غوندي د فکر په خواب داسر ننگه يم تللي
 چه رخسار به دياسر کله دلا له په دود خندان شي
 تر ځي ځي تنډي دديوان دے وديان ته آمر ومنتا
 که ځي تنډي نر ځي سيراب ستا په کوهي دتر نخندان شي
 دواړه لاس به له هوسه نر ځي خپل سر ځي کوم په نگرينو
 که يو ځله ځي په لاس کيښي ستا خوشبوي زلفي چاشني
 دمنه اور به په دودو ستر کو نر ځي قبول کوم که پر سونم
 کشکي داغ ځي دواړه شونډي په اور ستا دسر ځي لباني شي
 نر ځي احمد به له دے هسي پتېر چکوا هو چرته تېستم
 چه مرا ياد ځي ددو وروځي څلور خاله چکوا هان شي

غشي پتې په نر ځي کيښي ستا لرم محبوبې
 لکه تل ځي پتې پتې ته په غشي ولې
 تو ستر ځي د نر ځي څه به تهمت تو کوم
 ته چه غشي ولې ځان پتو وې ولې
 که تهمت که زحمت که د تو ورو ستر کو
 غوښتې نه ځي په خدنگ ستا يم دتر کالو
 په دادر د نر ځي غو غا لرم محبوبې
 نر ځي بلبل ځکه نو لرم محبوبې
 قياسي ځي وکه قياسي په چا لرم محبوبې
 د خنجر زخم د چا لرم محبوبې
 په در پردي ستا، زحمت ستا لرم محبوبې
 تر هيڅو ښ تبرک ستا لرم محبوبې

که تر نځی یم وایه نه دوم ستانه دونه :
احمد تر لاسه سر لعله پر دستالسم محبتی

ننه پر هیڼم نرۍ له یارانه سر وایږی
په تنه کله اوسه بیا دا دینو سر اخلو
نرۍ په سونځی عجیب اوسه سر الکیدی
نرۍ په یارو هنرم رڼغ بدشی که نه خوښیږی
نرۍ غوټی غوټی په باد غوټی د نرۍ غوټی
نرۍ په اولو کله تر خاڅیږی د چایږی
نرۍ په یارانه سر وایږی

احمد داوښیو دس یارب نه وولایږی
په هیش لکه څیڅون په یو هیږی

نرۍ په یارانه سر وایږی
په یو وایږی د نرۍ په یارانه سر وایږی
نرۍ په یارانه سر وایږی
نرۍ په یارانه سر وایږی
نرۍ په یارانه سر وایږی
نرۍ په یارانه سر وایږی
نرۍ په یارانه سر وایږی
نرۍ په یارانه سر وایږی

نرۍ په یارانه سر وایږی

نرۍ په یارانه سر وایږی

نرۍ په یارانه سر وایږی
نرۍ په یارانه سر وایږی
نرۍ په یارانه سر وایږی
نرۍ په یارانه سر وایږی
نرۍ په یارانه سر وایږی
نرۍ په یارانه سر وایږی
نرۍ په یارانه سر وایږی
نرۍ په یارانه سر وایږی

داغ د زړه که هر خو پتوم لا ښه خو ښېږي
پرین دم مگر زړه چه د بلبل په دودو ښېږي
کانډی له آسمانه که پر یوزی څوک خبرېږي
اوکه مے ښکاره کړم په عالم کيفر سوکېږي
پته خوله سینه مے ستا پتم دوه خایه کیږي
شور که آسمان ځکه چه مین خبله بیلېږي

جدائی دیار احمد ده بلا سړ خوارېږي

خدائے مکره چه یار له خپله یاره جدا کیږي

د زړه په داغ مے که یار خو ښېږي
دیار سختی بیا په زړه زړه غمل شی
زړه د عاشق دکې نلې غرځه دے
سړوشت د عشق کچره داود
معشوق کویاله اوسه پیداود
باران داو ښیو په مخ ورېږي
نره به مے دده چه همیش خو ښېږي
بیلتون مے اود دے په زړه لکېږي
تو پچي ویشتلې غوښه ورتېږي
د زړه خونا ب مے په مخ بهیږي
خو مے داود دے سړه سړېږي
د چاک زړه وی مے تر ستر کو تو کیږي

احمد گلزار دخپل یار بیا موند

تربیل بیل کل مے بلبل جاړیږي

سرایشه دلبره نر ما دلبره
نره نر ما و ماته هسه والی
که هر خو په گلستان بوستان کورم
نر ما زړه شه مسافر د حسن ولورم
معشوقه که رنکار نلې و بله و شری
د آسمان ستوری به کله غمزه سړی
په دنیا به نړوی تارنگ مړ دے
چه ستا په رنګ به هیڅوک نه و شو
تر صد برکے لا نریات خوشبو
چه د چین تر که څوک ستالی د مشکبو
ستا په رنګ به یوه نړوی عنبر بو
نه په حسن دهر چا د زړه داسو

نره احمد به دهر چا دویونه ددورم

اے دلبره که ته بیاد چا په سړو مے

مرايشه مرايشه که تر ما خبری آس و نه
 کور د عاشقانو د هلتی تاس په تاس کړ
 دبان په دود کاته به هینشه نه ما دیار دو
 چرې که نظر به د مهر په خپل یار دو
 تل شپه چه تیر یی د سحر کل وغور پیی
 هر څوک چه د مینه اړی د پاسی زکی بل شته
 په کور د عاشقانو تل لښکر د نا تاس و
 چه پاسی غ د پاسه تو به تر لږی تا تاس و
 تل د مشکلی سور د نړی و نړی بشکاس و
 بیای له قهره دواړه سترگه سر که ناوی
 حکه همیشه د ببل چیت په سحر وی
 تل به خن سوزی چه په نړی شغل دیا وی

اے احمد تل دینک دیار په دینک بنی وی
 دینک چه دیار شوی غه دینک دچا پکار وی

یو مشکل راته عیان شه، لکه بد نمایان شه
 هغه څوک چه د لعل و که هغه صاحب اسرار د
 عجب سور راغی له بد دوه د پښه خلوص د سور
 آت تاجه د په سروو یو عجب سرنگار د
 بحر د لاس جوهر و و په دوو سترگو کینه عرض د
 عدی مرکب د لاندی یو عجب بشکلی شه سوار د
 تانریانه د فنا پاکه، بل جلب له آب و خاکه
 نرین د و له اوس د باره داخه طور خه اطرار د
 یس ایس خورجین که دینس د دوه هائ پکینه لین
 دغه هاوه تکه تور سپین تری و نری عجبار د
 قنادنه که په دالبوی تر آسمان تر نه که لوی
 تر سخت سخت تر نری تر په پر به شپه هوشیار د
 نه د پورته نه د ښکته شپه و ورا له حرکت

درست عالم و دوی تہ گزیری جنبش کاداشہ کارڈ
یوہ ہا تویر تری سرہ بلہ مار خے سرہ سرہ
دوہ لہ دووہ ہا کو بیرون شہو شہ عجیب لغہ شہ تارڈ
ہقہ مار دلیور جوراک شہ مار نور ہضم کہ تریاک شہ
ہر عارف چہ پہ دایوہ شہ ہقہ کل دلیو ہا رڈ
شہ سوساں والی تر ما جاتہ کہ خبر بنے لہ دے متانہ
قد الف شہ یہ ہم ب دہ سر د عجیب دیو ہکار دے
خ د "س" پورہ د "س" د "س" دایو خوشکلہ آئین د
غارہ دے شین "سین" د "سین" دایو عجیب سورہ کا دے
پہ د "ی" یا تر ولہ "قاف" میانہ نکون دے دی لہ "کاف"
لب لہ "لام" کہ پوہی دایو خوشکلہ کو کار دے
میم تر ما ہکوہہ کللام دے مدعا "زال" مدام دے
"دال" دے وینہ ارادہ "نون" دے نا عجیب سینکار دے
صاد صفر پہ ضادینہ کار کم دایو مکان پتہ کی ہر شخہ
بانی ایاز غوہیہ محمودی دایو خوشکلہ عجیب ہکار دے
ہو پینے ما غزہ لہ وورہ دے لہ "ف" کہ پوہیہ دے
عجب سورہ عجیب بیان کہ دایو مشکل کہ دچا کار دے
عالمان دی دہر یا بونہ دالظر بہ حل کہ شاہ
دایو فضیل دے دمثال دے بلکہ حال شہ لغتیار دے

سپیں رخسار تو ہے زلف بد دل سردی
سرہ لیان دریا مہی پان ۵ عاشقہ غنائی

خوسړی کورم ځکړيا په سينه پورم
په بوستان د گلر امله د لاسرام
باغ د گلر دے که سرو صنو بېردی
عاشقان چه ويته ويته اتوپه وينه
تند کاته ديار په مثل د خنجر دی
سم ولاړ ده يار د سرو صنو بېردی
واړه يار و ته په حسن لاس په سردی
د وفا په بيوفايی څوک خبر دی
اے احمد ه قدامبوس لره ځه ماشه

دغه سپينه پلنه ديار که سپين مومړی

سحر صبا شه نمر غوري بډی
بلبل ته وايه که راځي سړايشه
شبنم د گلر مخوته پر لوله
په مهمانځي د بلبل غنچه سړا غله
شبنم له مخه د گلر د لار بډی
چه شبنم د هر دمی کچل هو سپينی
گل په لڼان کير ه خوشگل نازيدی
بلبل په سربه تر تر با سنيدي
د بلبل له تنه سړا و اح بيليدی
بے يار ه کله عاشق پائيدی
چې دے ژوند په يار دے

له بيليدل

ديار د زړه تخم د احمد يوکړی

چه هميشه يورنک سره تر دغونډی

د فراق طاقت د لرم محبوب
که هير د لاله هير د زړه به نسيم
دم نرما د تايه دم د زړه پوهيښم
انه محبوب ته چه حب د دراست جڼاځي
چې د زړه و غم په زړه لرم محبوب
داغ د مهر په زړه لرم محبوب
د ژوند قدر د زړه لرم محبوب
مهر ستا به تر ننگ هير لرم محبوب
غير به کله ياد په زړه لرم محبوب
عاشقی مدام ياد د يار په زړه دے

غل په زړه نه ټيم که زړه د احمد کور

بے له تايه څه په زړه لرم محبوب

که له درده نه نارې کړم عالم به ولېښ شي
چه نه پټ په زړه ساتم تر څو ځه مېښت شي

که له مینه توبه کړم چه نور به کړم
بے اختیار نوم د یاسم په زړه کیښ شي
رأیشه رأیشه باد مراده خبره را کړه
چه غنچه خاندی که شربت د غم چپ شي

باده ور شته وړ ته دیر دیر ناری وکړه
گندې هغه ویده بخت بیاله خوابه ولید شي

خط د قلم بیا که یاس وړ واخست
پوهیدنه تر پاند تر یوم بیا پر هیښ شي

د زړه تر اړه دیدن احمد چرې شي
په خط په ویلو که په ځای وی له ځایه لېږ شي

له په مرض کړننار شي. ————— ته حیران. ته کوچ.

چه په سپین غم باندي لې تار تار لري	خه د یاس عجب بڼه بهار لري
د زړه نظر که دلبر په یاس لري	خامه روح بیا تانزه تانزه شي
چه له خپله ځانه خپل سر کنار لري	د تور آهون بیکار به هغه عاشق که
چه په هر نظر د زړه د نو بیکار لري	د شهباز سترگو ته د اوسه غوږی د
چه په ولېستلیو زړو تو همیشه کالري	په پټه خوله د یاس غلط مشه
په خداک د سترگو پرمه کړن لري	په کړنکو تو د عشق زړه غرقه کا ند
د یاس لاله مې همیشه بهار لري	د لاله بهار کوره یسه خزان د
د زړه بلبل مې پر فغان چغا لري	بوی دکو تو د ستر نسیم راوړ

احمد ه خبره د یاس کلونه دی

د آغیاس خبره جوړ په زړه خار لري

په زړه ځنوهسه بیا دغه متلی دی
چه د یاس دعوی شوک که له سره تللی دی

تیر هغه په زړه تیرې خوړلی دی
پورې را پورې د مین تر زړه ختلی دی
پر مشه دشهیدانو چار چاپیره کړی دی
خپل ریښتیني خپل انګنډلره بللی دی
باک په نشته پټ ویاړته په خنډی دی
بے اختیاره په چرغه نیلی تینلی دی

چه تر سر تیروی د عشق لاف هم هغه که
دمتر کاڼو خدنگ په هسې تیر دی
چه د عشق په وطن راشه و بې وینے
چه د وین د مخ په توږ د لاس نه نشته
که شخړه پلورل مخه که بیار ته
د عشق لاف د هغه که دعا شقانو

احمد بیا په زړه کښه هوسین دی
که زه یار د زړه په مهر ورته کتلی دی
له آسونه نغلول.

هسې توږ د چر هغه سپین په سکاره دے
هسې اوږه ترخو له خیزی چن اوږه تر تیا دے
بے وسره دے په وساره دے
چه دے په اسم پلاس دوراره دے
نمر پټ بنسکاره اوږه دے
آسمان پټ بنسکاره تر وږه دے

یو کار که د نیم توږ نیم تیاره دے
په هوا چی دے پل په تانه د سواره دی
یو هسې نور تره و ووت
بل دا هسې تر نرند و ورو
یوشین لوک په پیدا شو
د اوږه و حجاب په واخست

احمد د نس بندونه تینک کړه
حکه یاد په سر نلک د غږه دے
له وریز.

که توږ چه پراوږه راشی د باندے
په لیده په درست جه پرمین کا ندے
هر یوږه مستی دستا په میو کا ندے
چرے اوچ لږکے او چرے لښته تاندے
ستا په مخ چه ویني زلف لږ زاندے

ماچه کوټ مخ دشوی تر اوږه بل لاندے
نمرد مخ که یو حله کړ بیرون له بره
زیب د غرقه دے دلبره ستاله مخه
ماهر حسن ستاله حسنه مروه قیاس که
که بر لک د بید زړه ریږدی د عشاقو

چې ټپت هوس ووستا په زړه کېښه کړې اوس داوښیوټ ولې په مخ بهاندې
 اے احمد که دیارمینځ خبره ده
 د جفا خوراک تیرې کاندې ترسپاند

زړه ټپت هوس په خپل شان که ټپت کاندې
 د باور زړه ټپت ناکامه راځي یوسې
 دعا شق د زړه ټپت ولی ټپت راو کښي
 له هیچا نه هېڅ پیر واه ټپت په چالشی
 لکه مخ یار ته ښکاره که بیای ټپت که
 که ښکاره که مخ و یار ته یار ټپت کوري
 و احمد و نه له زړه ټپت ولې نه کوري
 چې په زړه ټپت بیاد درد میچن درغاند

چې د اشان په لاله ترار ټپت
 بیاد حسن آراسته کړې
 دوه د زلف په مخ دام کړې
 دادی وار په ستا پندونه
 دوه د سترګو قصایي کا
 دواړه دروې د لیدو کړې
 ده وهر چاته معلومه
 ستاد عقل کې نشته
 دسرو ټپت په آرا ټپت
 د ښکاری په دود په ښکاری
 له عاشق بیا کنا ټپت
 چې تل کچه لکه مار ټپت
 دسرو ټپت په آرا ټپت
 بیا د زړه ټپت په ناتار ټپت
 خوی مجنون په زړه ټپت
 که د عقل په مدام ټپت

”احمد“ راشه توکل کړه

که رښتیا په لور دیار ټپت

عجب خوبنه پر خماره
ته وچاوته هم ځورې
ته په خپله رضا دروې
هیڅ ته نه کړې پښتند
دغه لار د یوه نه ده
یاره هیڅ درنه پوهیږم
په عاشق به مهر د کړې

تل د نړیو په بانو اسرې
که تل هسې کچې رڼا رې
له عاشقه په کنا سرې
همیشه زلفه تار تارې
ځورې کچه لکه مارې
چه داوڼې په آڼو اسرې
که همیش به په نا تارې

دا محمد زهري د یو دس

بیا دوېر په کنا سرې

په نړۍ کې چه نا تارې
د آشنا لیرې د کوم دے
دا مقام دے د پټ خولېو
جوړ آشنای دے دیر یادیرې
سیر به واخله له سیر
که دا خپل سر ته په دار کړې
خپلو وینو مے به نوش کړې
ته دے سر کړه شها خپله
دلیل پرین ده یقین کړې
دے رنګه رنګه کړې
که یقین درنځه ورک نه شو
بلبل د دیه کړل دے

په هوا د مین یارې
چه دا هسې تیز رڼا رې
داته دے په کفتارې
چه دا هسې په کو کارې
که دا خپل سر ته په دارې
مست د وینو په بانو اسرې
مست دستر کړې خمارې
که له عشق پیدا لارې
خو په دا نقش د معمارې
که د وحدث ته په جعمارې
همیشه به د معنو په لاله نازې
وسکه اوس ته په پیغلې

د معنی معنی به واخله
که معنو تخه کنارے
مشک به را ورے غشے واخله
که دختن آهواره په بنکائے

مر قیاب به له ویرم غمزه و مری
اے احمد شاه که په من لږه دیکای

دوی له مخه ستالاله په لالستان کښه
ستاد مخ په خیر به نه وی چه نظر کریم
ستاد شونډی له رطبه هسه خوند دے
زړه دے هسه بند یوان شونه پوهیږم
هسه شان د ستاد تاسیته اے دلبره
له رخساره و په سر غاښونه خانکا
سرو ستاد قدله برکت شان بیاموند
د شهلا سترگومرا بجه د شهلا واخست
سره لبانو د دمر پټ کره نه پوهیږم
د وصال آرزو دے دد لیستم له خلق

عجب نریبکی ستاد مخ په لالستان کښه
بنایسته کلونه واړه په بوستان کښه
چه داخوند لشی موند ه په ننگستان کښه
په خلاصی د ستاد مخ په ننگستان کښه
لکه ناسته د شهباز په کوهستان کښه
د آسمان سینه دے چاک په نارستان کښه
لکه سر دے تیر وی همیشه په باغستان کښه
لکه فخر که شهلا په ننگستان کښه
لکه پټ که صدف دے په بحرستان کښه
لش کچوکل نارے وهم په نیستان کښه

احمد شاه که غواړه اوړل واخله
د اوړل سہی وی یو په شلستان کښه

لکه رنگ په سپین رخسار کښه
بلبل مست که په چیغا کښه
خزان سوری په ناتار کښه
نن د کچو په بهار کښه
د میر نرینت دے په رفقا کښه

مکوره بیا په سره چلند ارا کښه
لونگین دے تل په غار
هوسینم ورته کورم
د وصال نوبت دے دادے
یار دے کل او کلبدن دے

غمزه که په ملا خوښیږي
 مخه غمزه غمزه خلیږي
 ښه ماران زلف په غاږ
 رڼکارنگ کلونه ډیردی
 تاچه حسن دکل واخست
 څه علاج څه طاق وې
 همیشه روزگار داوی
 لند د وروسته باندو غمزه
 تل د ترکو په بانو اسر کيږي
 زلفه مښک دی په تا تا سر کيږي
 سرک تل د غوږ په غاږ کيږي
 د بلبل عشق په کلنا سر کيږي
 زړه به څه وی په قرا سر کيږي
 چه شهادتی په سینکار کيږي
 مین زړه نیسی په ښکار کيږي
 عاشق ولی په کنار کيږي

نارې مکره احمد شاه
 د روغ خوږ لښته بیمار کيږي

ستا په زلف به بل یو نړی په جفا کيږي
 همیشه سوک سینو در لپه کړم
 قلندر یا به ملنل په جهان کړم
 د سحر باد خوش نسیم خبر راوړم
 چه نارې کوم یا تر اهرم مراد مې داوی
 ستاد حسن له تا سر اچې زړه تر ډاکه
 په جهان به زړه خلاص وکړه تا راچه
 ته د خلق ملامت به په ځان نه ږدې
 پلو واخله یاس به مېشی په اهران کيږي
 چه ستا ځای نه دې په نرکه پېر کيږي
 یا به اوجې تویه وم په خپل کړیوان کيږي
 د زړه کله څه خندا نه که په بوستا کيږي
 زړه بلبل څه ستاد مخ په گلستان کيږي
 چه بلبل هم تر ډاکه په خزان کيږي
 زړه د ستروکې عجیب اوږد په پیژون کيږي
 په نارو عاشق ولاړ په دامیدان کيږي

هیڅ په جوړ او په جفا په لاس واخلیم
 زړه احمد که چیرې جوړوم په سنا کيږي

د زړه وینې په راتل په لیمو کيږي
 د صورت خوښه په ولیدي په غمو کيږي

د دین طاقت ښه نشته په لیسو کېښه
 بیا د نړۍ اهرنه کاږم په ساهو کېښه
 چې په هر نفس ښه ساه خپری اهو کېښه
 مین نړونه به ورسو نړی په لمبو کېښه
 جدا ای که میخونه می په نړیو کېښه
 په دې خوښیم که وصال وی په اوږو کېښه
 هغه نړۍ چې بیلتون واپه چسپو کېښه

د هجران نوم چرې ما خله احمده

له هجرانه ریزم ریزیم په هلو کېښه

آشنا چرې نه پوهیږه
 په کمان وکړه دریږه
 په یقین که وپوهیږه
 ته دریاب په موج بهیږه
 تر ابد به نولیده
 په باقی به هوسیده
 د یقین په لور که ځنډه
 په تلاش به ته ښادیده
 ربه ته که ورځمیده

نړۍ به خلاص کړه "احمد شاه"

که د روح په خوله و ځیږه

دلبره ته ښه ابرو کمان لره

د دې پیر خله هیله ستا د دین کا
 همیشه چیرا د یاد کړه په نړیو کېښه
 د آهونو شمار به څنګه او تر څو کړم
 هجران او د دې لکیده غدا ته د دې نه که
 جدا ای مثال دا ور مه لای نه شم
 په شمال د جدا ای به مراضو نه شم
 په وصال دیاس به څرګه جوړیږی

بیات وکړه شرمیدو

د یقین په لاره درو

د دغه دریاب ماهی

د کمان صورت که داخل

که اخلاص چرې و نکړه

شک فانی یقین باقی کړه

دغه خپل یاس به و وین

عمرن دې که تلاش کړه

دا د نفس خویونه بد شو

نړۍ به خلاص کړه

که د روح په خوله و ځیږه

دلبره ته ښه ابرو کمان لره

د دین طاقت ښه نشته
 بیا د نړۍ اهرنه کاږم
 په ساهو کېښه
 چې په هر نفس ښه ساه
 خپری اهو کېښه
 مین نړونه به ورسو
 نړی په لمبو کېښه
 جدا ای که میخونه می
 په نړیو کېښه
 په دې خوښیم که وصال
 وی په اوږو کېښه
 هغه نړۍ چې بیلتون
 واپه چسپو کېښه

غاڼې دانه کړ تر لږ د امو نه
 تر ډېره که مړه شې هم خلاص نه شې
 د اباد شاهي نه ده نور غه ده جاته
 چه تر بنه نه وي هميش خواجه وي
 حيف دے دلبره دستاله شان دے
 سر دے غوڅ نه دے عاشق شرونه دے
 حاجت د دام نشته چه سور پيزد لږ
 چه انسونې شرب د کل جهان لږ
 چه د تور و درو و جو عاشقان لږ
 ته دغه هيسه خوانه لېان لږ
 ياد سور چه وينو ته لاکمان لږ
 د شفق په دود کې لېب خندان لږ

احمد زورپه دے تل خوان دے

که ته په د مينه په مينه خوان لږ

راغله شاه په مخه سور پيزدان تر لږه تار تار دے
 سره سره لېان وه تور د ستورکې ناعه دار دے
 سور به کړم نه کړي ستاد قدم تر چوکان لاندے
 سر تر ماکه کړم دے خپل چوکان لږ د لعل دے
 هميش دي د عاشق د نه نه لښکر د خنې ماته
 ستالکه چا پير د تر هسار نه لږ فونر دار دے
 هر څوک که شېکړ کا ستاد لبو غلا به څوک کړي
 تا چه په سپين مخ تر لږ لښکر د کړي تيار دے
 حسن دکه اوږه دے تر وول د اړنک سول کړ
 دارنک داوړ سول دي هميشه د پيزدان چاړ دے
 تا د تور و ستور چو نڅير دا هيسه بريد کړ
 راغله بيا سرخوم د نه نه وينه لاس دے لاس دے
 نه نه دے د تڼو په دود ستا په منځل درک دے

ستا د شه پان سترگه ولے نه شوه لا تر اړه
هېڅ د سر نه پوهېږم په کوم ځای کې د اسرار دود
ته چې دواړه سترگه هېمېشه لرې ځماړه
ستا حسن ادب ځما وړه دا هېسے را ځو
نړه احمد په خوله خاموش په نړه و هم کو کاره

دا د غم تیرې چېرې	تل د نړه په خون لږې
په لیدو د ځما جانه	د چا سترگه دی مړې
په دید کله دی مړې	د کتولارے سترې
په دیدن د مړې نه شو	عاشق وږې سترگه دړې
دا نړه د سوي د پیاړه	سره پیژوان دے لږې کړې
چې عاشق د پیه اور و سو	بیا تا څه غصه خوړې
دا پیه اور سړی راضی ده	کا دیار سترگه سرې
میں زړه تر کله تیر کړې	ستا ځپلې نه شوه نړې
ته میں میں لرې	بیا پیه مینه ځې چېرې
ته تهمت په عاشق وائے	ولے ځان نه دیلېرې
دا عاشق به ولے نه مری	در قیاب په خوله ځې شپې
عاشق وږې د دیدن دی	توښه ویل ځې کړې نمړې
په دیدن ځې پېڅر وی	خود مینه لنډې و ځې شپې
دا زیند لره ځې بولی	بیا وئې څه غواړې سترې

احمد شاه به سر پیر دے کړې   نه شوه
لار د مینه کړې سترې   نه سولې

که غنچه د سوسن شری په خوله راوړه
 به اختیار او بنه نړۍ په لیمه راوړه
 چه ناته نسیم سحر په ساره راوړه
 مگو یا غوښته د نړۍ په چاره راوړه
 بیدانه د نورو خوکه په نړۍ راوړه
 که وصال ته غنچه سر په تیاره راوړه
 که مے عشق او به د نړۍ په واله راوړه

احمد شاه به هله خلله اندېښنې

که ریشته دخپل رقیب په خپله راوړه

به ستانه مینه به په ماشه تور کړه
 به دغه تور را باند مے نرو کړه
 چه په عاشق له جان دا هیبه تور کړه
 کور د عاشق به په غمگی خور کړه
 خلاص د عاشق به له غمه کور کړه
 خسته عاشق به بیاته د پور کړه

احمد به بیا هله هوسین

چه د رقیب مخ تور لکه سکور کړه

ما به خلاص ته د ساقی له ویرمنت کړه
 به خپل لاس به رقیب مې د اغیزت کړه
 به سودا د سر عاشق له ملامت کړه
 بیا ټوټه د لاس په سر باند غمت کړه

یا خبره د لاله په شریبه راوړه
 د شیرین جغتار د یار هسه اثر دے
 نرماره لکه بلیل هسه پرے وسته
 تاو د مینه مے د یار هسه نرور دے
 چه د مینه لښکر راغی هسه پوه نرور
 نړۍ به بیا لکه د کل هسه تار نه شی
 د خزان چین به بیا سره کلن ارشی

مینو ول ته لور په لور کړه
 که په تور د مینه لسه نړۍ تور کړه
 حیف دے دلبره ستاله شانه
 چه دواړه نر لسه د باد وړ کړه
 که یو وار وځانده په سرو لېانو
 یو وار د مینه نظر که وکړه

که کرم په مادر و لور شربت کړه
 که د سرو لور شربت د یار هه را کړه
 چه په سر سره سودا شې پاته خه شی
 چه په خپله خپل انګنلره باله شی

۱۹۲۵

نر ایست ژوندون دخوار عاشق پخپل مشق
یو دم ژوند د پیر هرام که هیبت کړه
که په مینه ورته د واک نه رسای
د عاشق په په دغه استراحت کړه

خلایق که پیر هوس وکه جنت ته

واحمد که در کړه خوا پر به جنت کړه

چه تل دیات هېد جنگ کړه
تور بانړه چه د هندل دی
آفتاب به د سچور که
چه پرواک له فلکه
نلک به سر کړی که
خړک به خه تاوان د سر کړی
هس به مر قیب سیه کړه
سیم و نر دی هغه خاوره
د عاشق نړه به ملنل کړه
بیایه وینو به سر نل کړه
که بنکاره قهوه کلنل کړه
چه ورنزد هېد خنل کړه
چه همای د خپل کړنل کړه
چه د قرب د غره پلنل کړه
که یو خل د عاشق نل کړه
چه د نظر په سر نل کړه

لب: نظر په احمد یو به

چه د خلاص لسل جنگ کړه

چه د بیان لې تار تار کړه
د د پند د چه لیده شی
د اړه نړونه به ته خپل کړه
پر بلبل به ته کړیا کړه
هېڅ کم نه د ستاله شان
په خندا به جهان کل کړه
عم اندوه به له نړه واخه
میں نهرونه به بیمار کړه
تاو د ن لې بنام کړه
په مرستی که خا سینکار کړه
که بنکاره د مخ کلزار کړه
که خسته نړونه بیدار کړه
که په یار تازره بهار کړه
که یو خل غ نکار کړه

۱۹۳۳

که د وینه په عاشق کړه د غمان کور به ناتار کړه
که پلرله مخه دا خله په بنایست به نمر اقرار کړه
احمد شپه او وړم زار کړه
که مین په مادلار کړه

متفرقات

اے زما دل چيغاړ کړم   زړه په مخ باندې حصار کړم
 زړه به دالفظ تکرار کړم   لا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ ط
 له نورڅه زما توبه ده   د حق مينه راسره ده
 دغه مينه عليه ده   لا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ ط
 اے زما دل حضوره   غير ياسه له صدور
 چه ته ووينې پر نوره   لا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ ط
 هميشه غواړم مطلوب   خو به کړنې بې اسلوب
 دا وينا کړه له قلوب   لا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ ط
 معشوقه تترتا چوپيره   ولې ته کړنې بې پيره
 يقين واخله کمان زيره   لا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ ط
 له ناسوته ته راوونه   و خپل اصل ته جاړوونه
 هم په دا وينا سره وونه   لا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ ط
 نه پوهيږم اصل کوم دے   بې ياره غم زرقوم دے
 دا د يي د تنعم دے   لا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ ط
 چه ته نه وے هله خوے   دخالق په امر زوے
 دسکه دا دے دمره ووے   لا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ ط

د حق یاد کړه بتل بتل
 لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ
 نړۍ کویا لکه بلبله
 لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ
 په کورته کینې میوه کړله
 لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ
 خان جهان واپه فنا کړه
 لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ
 لکه کړه چه حباب ده
 لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ
 بیای جوړه دی سندره
 لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ
 نړۍ له کل غیرو جارب
 لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ
 آخر د ابه شی ویدانه
 لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ
 چه به خیرې کریوانه
 لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ
 هم مدام وایه یکسانه
 لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ
 یقین بانړی حکمان بوم

ته به خو کړنرې غافله
 دامعنی کړه ته حاصل
 خبرنه له کړه هکله
 لکه نړۍ هسې واصله
 هغه و نه موندن لیدله
 د چا خپله چاړه ووله
 که حاصل له معنی کړه
 هم دنړۍ سترکې بینا کړه
 دا خردی خپله حجاب ده
 د حباب هستی له آب ده
 د دنیا فانی خبره
 مکړه دا لصیحت نره
 نر ماد او پنا غونډ باسه
 په نړۍ فکر کړه بې قیاسه
 که کورته کړه له آسمانه
 همیشه وایه عیانه
 له نر ما دل حیرانه
 په خوله دا وایه یکسانه
 مدد غواړه له سبحانه
 تر سبه داده له جهانه
 داد عشق په لاره دروم

له ديه لفظ معنى موم
 داد عشق پيريه خبره
 وسكه نره لى پيره پيره
 كه دا خان اموخته كړه
 هم دا ذكر سړه كړه
 لا اله الا الله
 د الله معنى الله
 هيسه نره والى له تيره
 مدام دا كچه حضوره
 حضورى لى لا خامى ده
 نه نره يو كچه سربازى ده
 تاسه واروى مؤمنانو
 دا وينا كړى عاشقانز
 لا اله الا الله

خوش خرام اوسه احمد ده

د حضرت بنه مرتبه ده

هم په خوله د كلیمه ده

لا اله الا الله

_____

مُنَاجَا بَدْرُكَافَا ضِي الْحَاجَا

شرمندۀ یُم پیر چُکَنَہ	نرُکُ نر اُمری کُومرِ اِلَہ
تِلَہ نَہ دے لہ در چُکَاہ	نا اُمید ستالہ رحمتہ
لہ عمل یُم مروسیاہ	د تا فضل کرم ویر دے
کلیمہ بہ کرم پناہ	پہ عمل ے باور نشستہ
وايُم کشکی وای چُکَاہ	چہ و خپل عمل تہ کورم
نشی یو کار عند اللہ	نفس شیطان راسرہ ملہ کی
د شیطان لہ بدہ چَاہ	کہ تلاش کرم نہ خلاصینہ
ستر ستر شرنو شُی چُکَاہ	کہ د نر پُہ ساتنہ وُشی

تہ یاری غوارہ احمدہ

لہ بنہ خدایہ نہ لہ جاہ

کُزہ داچہ درُج دُمر دہ بیچَاہ	نن د وخت دے کُورہ تہ نشے بیراہ
خود بیخی اوبہائی کُزہ تباہ	کمینی شکستگی دکہال دے
ولے تہ د ابد خوئی کُورے اَبلاہ	نیک خوئی چہ دسوی حسن کمال د
یوہ دمرُج ایل کُزہ نر وکہ نا کَاہ	چہ پہ خپل عمر غرہ وی نا خیرہ
قالے دُمر تللی دی کو قَاہ	لاس پہ مری سود بہ نہ وینی هِشکَلہ
نا اُمید پا بیرهنہ حُی مخ سیاه	لہ کُترلی خُہ بہ یو نسی عقباتہ

لہ کم عقل۔

چه دا هسه مروارو ددے د عمر
ولے نه وائے اے احمدہ اَللّٰهُ

د هسه نه رو نو اچاه دے	آلف اسم داندل دے
ذات ے خود په خپل کواه دے	الف اسم که ے کور ے
لکه ارواح در وچ پناه دے	اسم صفت عيان شه
که جلوه در ے نه نو خړگاه دے	صفات له ذات کوښی په دارنگ
وسکه جلوه دلور پناه دے	رونړه له روڼوا خشکه بیلیدي
نن د معرفت صبحچاه دے	احدیت بیجده تیره تیاره وو
ما تزدده علم خرنلې مهیا دے	په اراده کېږي طلب کړم
بیابه حتم مقصود الله دے	په قدرت یوبله جوړ کړم

چه دا هسه ځای راغلم
احمد حکه په سیر الا الله دے

عشق لکه نمر کړم	ب بادری کړم
د وجود په نوره نړی کړم	نر ماخت د عدم وو
معرفت ے سپین سحر کړم	دواحدیت په تیاره راغلم
هغه عشق اوس هم آخر کړم	چه هیڅ نه وو هاله څه وو
ولے عشق په ځان خبر کړم	مالا عشق لید ے نه دے
کنړه له ځان په جوړ کړم	تر ما د عشق نسبت نه وو
صبحا نورییم چترک بشر کړم	نن جسم جوړه عرضیم

احمد له بقاءه باقی نشم مخد فانی د اشیرین سرکرم

ت تو به کرم له خودی   چه آخر دی پیرد یسې
که دنور عمل ے نشته   و خپل خدای ته کړه نزاری
یو دلوی سفر په مخه   چه و نه کار ے تنکدستی
ت توحید ته تر ده کړه   چه به توحیده وی خواری
که په خپل اصل پوره شے   هم دغه دی ستا بنیادی
د آخرت تو بنه پکاره   له دنیای فانی ماسره

احمد به له عشق دهنر کړه

چه عشق سر دے د بنا دی

بته تال د نر لغو تار کړه   له عیرو خان کنار کړه
نر په ذر بنه خوی کړه   نفس شیطان په یقین خوا کړه
صورت نیست کړه په هستی کینه   هسستی له خانه تار په تار کړه
کړه دیار مینه په نر په ویر   مینه به یار استغفار کړه
په هستی به نر په نر په سوا کړه   هسستی د نر په نر په مهار کړه
خبر په شے له محبت   نر په بلبل د سپین رخسار کړه
محبت یو سواد دے !   جستجو د اصل لار کړه
له دے اصل د اصل بیامون   په اصل و نر په کد کار کړه
له اصل چه خبر شو   خبر ے د بلبل په منقار کړه

په یاری کینه خطر ویر دے

اے احمد خان هېنیا کړه

ټټ ثبوت دغه دے
 و سکه یاد دے جلوه کړی
 یقین چه په سراوړ
 خپل سر به فانی کړم
 حضور د طالب بجزره
 نن سیل په ها هرت کړم
 چه د حق یاد دے راسره دے
 له پستی تر پو په ناسره دے
 یاد د بقایه مرتبه دے
 حضور عین راسره دے
 هویت مقام کړه دے
 هویت وتلی تر بشره دے

که دیار مقام بلند دے
 احمد په کلیمه تاته ښکار دے

جټ جوئی د وحدت بهیږی
 لکه پټ هس ښکاره دے
 و سکه تر پو په راته وړیل
 ما به خه و ټیل له دے بایه
 وحدت د حان واحد شه
 احدیت تور دریاب شه
 د النور به سپین نه شوی
 چه بیارته په غه دریاب کړی
 نه ښکاره دی نه و چیری
 ما نه تر د پټ ښکاره بهیږی
 صینه بوی په دماغ را لکیری
 چر دے رب و نه قهر یږی
 احدیت دریاب بهیږی
 و سکه سپین نور را بیلیری
 چه بیارته په غه دریاب کړی

د توبه و نه کلیمه ده

احمد حکه په خړیږی

چه چپ مشه له دینه
 پیروی ته د دین د کړه
 د نیات یر به وفاده
 غم د آخرت کړه
 په چپ لور عمر ضایع شینه
 چه ستالاس به و نسینه
 کم نادان به زړه ترینه
 آخر پاته دا خود بینه

دلس نغزته پیرید ده
چہ دلس په نغزته کنبیوت
چہ ددوی په خوله عمل که
روح نره له بنده خلاص که
چہ په نغزته دملک که
نغزته اور، عمل سیجینه
شیطان بے زړه په غاښ چیمینه
حائے په جوړکړه له ساجینه
دین چار به کړه متینه
هر چار به شی مهینه

روح بندی له بنده خلاص
آحمد اصلی وطن لره ۷۷ خینه

خه وفا په داندي
بیلتون واه تاس په تاس کړه
دگل په خیر ډو مخونه
دا دنیا د حباب په دود کوه ده
شیرین عمر که یاسر د چا بیلید
چہ دا هس بے پښتنه سوار د
د دنیا قدس و لید په سترگو
خه شو خلق چر په ستاو دسړی
اوس د خاوره جوړ شو کولای
دیر کړه د خزان پانړه نری
په کوته د حباب خه نره تری
په بیلتون خرنه تیره شی
کشکی مړه پیدایه دانی
له اطلسمه برابره شی

په دنیا د آخرت کته احمد شاه
خوار شو چہ په عمل نه ده کړی دسړی

حق حاضر دے
چہ دا هس ده حضور
چہ بے ستا خپه سراز کړ
اوس بے غم بے هوده کړ نړی
د کامل طلب ته د کړه
ته منظور بے دے ناظر دے
ولے نره د ناخبر دے
اوس ولے د وقله له خاطر دے
د سکه زړه د کاؤ خبر دے
چہ د کاملو اشعار نور دے

له بهیري - انبار دند

له پښتو دیکوول - عزت دیکوول

احمدہ پوینده نصیحتونه
دهرچا خپل عقل کاکا فرمے

خړ خولې بوميه	اے د آدم نړويه
ته نړ ما خبره واوړه	سروخ به درېشي هغه لويه
بله آسره د نشته	ننښه در ستول بويه
د رسول په لاره درومه	نفس غليم د نړيد خويه
په عبث چاره خوښيږي	خوښ ې مکړه بلالويه
شیطان لوی دشمن دے	ولې د نفس بد اثر وړي
یوقاضی بل مفتی شي	یوکه اودس بل کوزه تويي
ته هملې د لوی کړنگ ې	ککړه نشته د ناسوت سوي

اے احمدہ دیار په ویلو پورے
هکړدن باریک کفره ترهوي

د دالتہ شها هکوره	که خبر ې د نړه له کوره
د تانړه عرش الله دے	که د نړه تخت د نړه دوه کوره
نَعْنُ اَتَرَبُ اِلَيْهِ	و خپل اصل و ته کوره
چه نه و ې هله شه و ې	خان نابود کړه اے نړه
که د خان په نابودی شه	شهابه د وینې سر توره
یو عجیب دهر سپینې مخه	د نړه سترگه کانه نوره
خو خان ته دهری نه کړي	و به نه وینې دسترگو توره
دهر مطلق غواړي	پریز ده د صبر کاسه کوره
په دغه سترگه ې و دیني	چرخان دهری کړي د ناسوت کوره

۲۰۳

ستا نظریه کاته نومرکه
لېږته ځان وټه وکوره
دا احمد روح دهرې دهرې راغی
دهرې به می دهر وطنه کوره

ډیر ډیر شاره
اے مطلوبه طالب غواره
که مطلب د حاصل نه که
په نیم کړي عمل ویاړه
بے له خدا یه طلب مکړه
تل دخدا په طلب یاره
غم د آخرت کړه
آخر پاتې دا ویاړه
نفوته د نفس پرینده
چه خلاصه دوی غاړه
هغه وراړ اسباب نن کړه
چه په حلق څچلین لاره
ته چه نصیحت راغی احمد
ولې د دنیا تانه کړه لغاړه

ژ ذکر ذکر خفی کړه
په دغه ذکر سرڅانی کړه
چه د اسم هم مسخ شوی
تر فکر انتهای کړه
له فکر تیرید دی
الا الله ذکر ثانی کړه
چرې ذکر چرې ذکر
واړه مینه حقانی کړه
لا اله الا الله واخله
دوین لورې سیاه دے
الا الله د نوره روحانی کړه
چه حضور دشی په بخره
بیاخل سر قرانی کړه
دوخت جان فشان کړه
وحدت هم یو صفت د
له لاهوت خرافانی کړه

لا هوت ها هوت بے ادراکه
له هره هره هانی کړه

۲۰۴
احمدہ کہ د ا مقام روزی شی
تل باقی بقا ده قالی کړه

د چمان کاسه نسکوړه	ژر به بیارته چور
نس رقیب باسه له کور	د یقین تور درواخله
کور به خلاص وین له شور	که لے ویا سے له کور
لب و خان و ته وگور	که له خانه خبر نه لے
محبت نامه به اور لور لور	که له نړۍ سره آشنا شخه
بیاله تر نکه لے ته تر غور	محبت د نړۍ آینه کړه
کړه د نړۍ تخته په نور	محبت کړه صیقل د
که تخته د نړۍ نه ده تور	له خان و خان ته چور
خان به نروین نه ورو	که تخته د نړۍ صیقل کړه
شه سو د خان له لور	ته هم لے د لوک لور
که کمان باسه له نرو	خان په خان سو د
تعلق بنه نری بلی صو	چمان یقین واخله

تعلق له دله واخله احمدہ

په تعلق نړۍ سوزی بے اور

لکه نمر له آسمانه	س رویت رو بنانه
چه سربیل که له خانه	رویت ے هغه وینی
شاه هغه وینی عیانه	چه له مرکه پخوا مرشی
مخو چه محوشی له شانه	مرکې محو کیډ دی
صفت وار له رحمانه	محبت لے غلبه که

حق وینې حق والی
حق جو په نه سببانه
د یقین په شا وراشی
حق باطل بیل که گمانه
خیل اصل در ښکړه شی
آخر توبه وکه له ځانه
له خپل ځان شر میږي
هم که کړه اړه وی پښتانه
په کسب و په طاعت نه ده
د عشق غږ وی ناکه نه
دا حمد په حق دعا کوی یارانو

چه خدا په امان وکه له نیرانه

ترې رب واخله له دل
نړۍ په خلاص کړې تل
له خلط به ته خلاص کړې
د صحبت روح به کړې حله
د نفس نغوته سر نغوته
نقته پریده آغا فله
د حجاب په دود غره وې
عمر د تیر کړې به حاصله
په خپل اصل خبر شه
وې و تر نه دنړۍ بلبله
که نړۍ په اصل کړیا کړې
د حیات اوبه صافه کړې له کله
احمد ده د اصل ونه به غواړې

اصل میوه نه که لوله

تر زلف پریشان
خدا په ډر اوله تر ا جان
پر مخ باندې کړنې
له عاشق به ځمان
جلال جمال سر کنديږي
هکله نړۍ کاندې له زان
پر سپین مخ خوله د پاس
عجب نن لری کړان
دوه دړې په پیو دلی
پر دانه افلاک عیان
که لعل ورسره نړی
در به چالیده مکان

وسکه نړۍ دے دینې
 صابہ څه دینل له حال
 له ظاهره دے باطن دی
 عاشق ذوق تماشا که
 غن پت مینه شوه رابین
 نړۍ صورت فانی حال نمایان
 له باطن ظاهر چریان
 د غافل خونه ویران

احمد غریب په پاشاهي

ادکه عشق درې له جهان

ش ژاړی نارې کوی نړۍ
 د مینه سرچران دے
 که سرنه د سراج له کړې
 ناسوت وجود دے معنی دے
 جبروت جنوه د نړۍ لور که
 په لاهوت غلط مشه
 د هاهوت جلوه کړ
 احدیت بیحد تو د دهر اباد
 معرفت مکر نمر ختلی
 مین دین دے له کور
 نړۍ د و باسی له نوره
 مقصود به بیا مو نړۍ ورو
 ملکوت د مینه که انجور
 ولاهوت نوره د ستر که نور
 پر مقام د هو غواړ سر نور
 پرواهوت د معرفت و نمر که نور
 د وحدت جوی روان دی نور
 غافل خفاش په ستر که نور

په داستر که به دے نه دیني احمد

د دین ستر که معنی به که نور

س سر والیم
 وسکه خان له مانه درک شه
 لکه چه ترا غلدم بیا لاه
 شهانمرد معرفت شه
 د شمی په جمال پایم
 لکه ذره د نمر په خم پیدایم
 د جمال په نور جلا یم
 دای له وحدت هریدایم

مطلب ۛ معرفت دو
په خپل جمال ۛ ترهيت كړه
آهيت سره مخ ۛم
له وحدت جلوه كړم
عاشق خبر نه دے
نور ۛ به دغ و كړه چه دا ۛم
بيا وطن لره به ۛ بيا ۛم
وحدت د خپل جمال ۛم
د ناسوت په ملك دا ۛم
تل د محبت په شر به ستيا ۛم

احمد كه سرفاني كه

نه به دغ و كړم چه ها ۛم

ش شراب د وصل نوش كړه
كه له زړه محبت كړه
د يقين په لاره درومه
فاني د تا صورت شه
په كمان ۛ سر كردان دے
له كامل تلقين واخله
دا شنايي ۛم صميم كړه
كه بلاندر در باند و كړه
كه يار زهر په لاس در كړه
د نفس پندونه ډير دي
د عشق لاره سربازي ده
كه له هوشه شے بے هوشه
ته د ۛم نفس خرموش كړه
ته زما خبره كوش كړه
فاني د اړه فراموش كړه
ته د عمر جبرس كوش كړه
له معرفته ۛم جام نوش كړه
په دے تلقين خا ۛم هوش كړه
خپل سر ۛم ديك جوش كړه
كه ۛم په صبر زړه خروش كړه
له محبت ۛم نوش كړه
ته غيرت باند ۛم سرپوش كړه
ته له هوشه خا ۛم بيهوش كړه
تل له هوشه ته سر دوش كړه

چه يار په بخت راغے احمد

له هوسه پيالہ نوش كړه

ښځه ښهه زلفه کناره
 شونډون به د زړه څه وی
 زړه چه تل نارے که
 یو جلال یو جمال دے
 د زړه پټ په پردو وو
 زړه پټ ورسکاره نه دو
 که زړه وید وګلمان ولین
 مرواح هاله د زړه بادشاو
 د جمال یاران وریدی
 یو د جمال آفتاب خلیجی
 اوس د روح سره آشناسه
 ښه رنله زړه بهیاسر که
 په چند نه غام ښهه مار که
 کناره ونه وار په وار که
 عجب دغه سینګار که
 جمال د ستر په نور ظاهر که
 اوس په نور سوه کفاسر که
 نن خرید د روح په باز ار که
 جمال د حیات مینه په تار که
 د روح ملک مفر غار که
 ټکه روح سپر په دالار که
 کوته سم ستا امانت بار که

زړه احمد چه دیر دیر شراوم
 که د لایق د خیل دیدار که

ص صوهرت که به غوره
 پیرو د نښی اوسه
 دے د خدا د جیب دے
 خلور لارے کو بڼے ندی
 طریقت بامریکه لار د
 که په سالک باندے ارشی
 خلور تہ دے کو بڼے ندی
 مقامات دے بیل وایه شی
 زړه به مو دے اے رنجور
 که د کبر شمله کو د
 چه عالم دے دے له نور
 لکه شمرد خیل پردو انجور
 حذر بویه له تر نیسور
 دا خو مقام پور
 نه په رفتار دے خبله دور
 که سالک خبر شوی دستور

جبروت لږه چه راشی
 د بقاء بقائے شکوره
 دلاهورت لا منزل دے
 دهاهورت الف ته داخله
 دهو هو دریاب له موجه
 هو جامع دے بے پایانه
 هر سالک په مقام را کښی
 هر چایو مقام وطن کړه
 داسه وارې ناپوهی ده
 هر مقام حضور چکړینه
 که ترا خیر د باور نشی
 په تش خیال داسه خدای وښم
 خدای دهرې په جسم لیدل نشی
 چه تر خپله کله تیر شه
 نور به حیات په دنیانه وي
 کل جهان بویه پیرنور
 دوزره ته ژوندان له قبور
 دنور سر رطب غواړه له کچور
 چه ونه ویني د هو جنت جور
 اراده قدرت د عالم تور
 لا بیان څه وایم له صد تر
 تفحص دمقانه که بے شعور
 داسه داوه غرما منظوره
 تیرین ده هو مقام سرو
 نه پوهیدم له حضور نامنظور
 ستم حضور د ته ضرب کړه مور
 عجب له خدا ځای بے شعور
 بے پریکړې سرونه دے مقدور
 مرگ محوی کړه د حور
 خستو که بیا ته کړه له ضرور

اخمه هر چا خپله مینه حضور کړه

حضور پریدنه کړه حضور

ضّ ضوا دے !
 که فعی ظلمات دے
 له یوه مخه دوه مخه
 ذات له ذات به څه وایم
 لکه جمال هسه جلادے
 او خندا ځای آب حیات دے
 څه عجب ځای کمال دے
 چه دنور کوم بجال دے

چپه نړۍ کښه د احوال د
که ترخوله د باسمل قال د
په شربه وايه نه شی
ذات په ذات اکاه د
له وحدته سراچلیږي
وحدت یو لوری دریا بډ
د وحدت آفتاب ختله
ول خپل صورت پناه د
که خان حجاب نه وای
یو بې مثله صبحگاه د

احمد د نوره خړیو جمال د

چه تل د نر لفر په پناه د

ط پیران حکم
د عشق په ملک جولان کړم
آشناکه نه پوهیږي
خپل جمال به ورغیا کړم
پوه نه ما واره نا پوهی ده
ناپوهی ده نړیا پوهکه بیان کړم
که نر ماله عشقه وای
ترو د ملاعت غښه نشان کړم
له وحدته سراچلیږي شیم
په ناسوت به ښکاره ځا کړم
که سالک په مینه راغی
خبر به په خپل سر و سنا کړم
که د خپله خوږه وونری
روح به عرش نړۍ په آسما کړم
له چمانه به مېجورشی
چه یقین د نکهبان کړم

احمد د چه د نړۍ په اخلاص د

نړۍ په هم د جمال د باغ باغبان کړم

ظ ظهیر کچه !
جهان داسره نور کچه
جهان داسره نور د
صورت له میانه دور کچه
صورت که ستا حجاب د
بار د نړۍ لکه منصور کچه
که خړدی راځله له میانه
ببخودی خود حضور کچه

یو جمال دے سرکند یو
تہ پہ خپل نظر منظور کړه
ستان پرکے خالی دے
د جمال په لور په پور کړه
نړۍ خو د جمال دے
غیر چمان له نړۍ د وړ کړه
جهان صافه صفای دہ
تہ صیقل سینہ صدف کړه
کړه سینہ له ننگه صاف
په تالاشۍ زړه چور چور کړه

احمد د فکر اند لیننو یو وړ

که د پکار دے پلوه نڅه دو کړه

ع بعین عیا نه
د صورت کوټه له میانہ
نخن اُشرب الیہ
نن ے بیاموند له قرآنہ
شاه مین حبلی التورین
هم له مکان لا مکانہ
له وحدتہ را بیر و شو
د زړه کوټه ے کړه ودانہ
نن ستاپه خوله کلام کہ
دیکلام معنی انسانہ
چه انسان نه وو هاله څه و
اوس هم هستی عیا نه
د انسان په کیل ے زړه و
د انسان نور ایمان شه
نن د انسان په شریه کویانہ
که ے خپل نور نه وے
اے دایمان نور انسانہ
ما به څه بیژند ے سببنا

دا احمد ارواح طوطی راغی له کومه

چه بے یاره څه نه وینی یکستا

غ غیر پریږده
و حق چار د ارمیز بدده
لکه غیر هله نه وو
اوس هم هڅه وطن لیر د
د دنیا چار ے فانی دی
د حق په لار ے پیښه بدده

۲۱۲

که د شاه په کیل د نړۍ د
نفس ویرکوی پندونه
نړۍ به د خودو چارو زری
د دنیا ترکه که د نسی
کله پرېکړه د لے کیږدو
ته د غیرت غر پر کښین د
ته په نړۍ کښه عشق څه حال د
بارے غیره مینه پوښ د

عیب که د چا وینې احمد
کړه خان په خبر پر کل مالین د

ت فاسرغی کړه !
که د خان لعلکه دیوست
چکان توره تیاره ده
یقین د نړۍ شناخت د
ترک وجود په مرستی کړه
د وحدت په ملک بناد کړه
ته د یقین پر مېرمنه بنی کړه
هم باور په جانی کړه
د عقلیت په تیاره بند د
له راغلیه ځای وطنی کړه

غیر اندیښنه د سر سره دی
احمد ترکه اندیښنه هم دوی کړه

ت قهاره شها گوره
یود عشق مینه په غاړه
په عشق هسه لیوڼه شی
خواب خوراک په ځان شی
یو اهره په بله آوړی
جهان واړه که طور طور
د عاشق په شرا خاندی
که نراری د دیدن وکه
نن راغله ده سر توره
لوڼه هلاک بیای له موږه
بیګانه حی له خپله کور
هم د وچې شونې مګر نه توږه
خرڅ د چا ند ده اوږ وړه
تل د خوږه له بنوړه بڼوړه
بې پرغاله خپله نر وړه
والی په پرېکړی سره کور

احمد په تیره اختیاره غواره
په اختیار دهر مشکل خونه نسکوره

د کین بخړه سنگینه	ک کان کمینه
کمی نه تابناکینه	مستا بخړه لویه
خړه تور شوله جبینه	خود بینی شیطان کړه
په کینې کچه کتو له نکینه	په لویې پورې نه ده
توبه د کبر له آستینه	د کبر کاسه نسکوره
مه کړه اور دې له کینه	د شیطان خړی کبر

احمد به له یارو

غیر داړه غیر دینه

اثبات هله په راستی کړه	ل لا خان نفی کړه
ته دغه نیستی هستی کړه	هستی یوه نیستی ده
اسم به مثله جاری کړه	ته له مثل ې به مثله
ته په سرو مال خواری کړه	به مثله به ې وویښه
د کامل دامن کیری کړه	که مطلب غواړه طالبه
چه خدا ې لوی کړه احمد	

تل د خوارو دستگیری کړه

خان عاشق د سپین خټاک کړه	هر مهر په یار کړه
د عشق په اور ې تار په تار کړه	که د صبر ې بند په نڅه
د ایمان په نور کار کړه	د عقل توره تیاره ده
نور د هڅا په کر ې نور نوښت کار کړه	که د ایمان په نور نانی شو

د تاخړه تل میخانه دے   ته تره مست له خمار کره
که زړه له تره غواړه   ارواح په روح بیدار کره

احمد که یار غواړه

د نفس پندونه خوار کره

ن نور محمد دے حلیم دے   په کلی جهان دے غوړیدلے
عدم یو تو به شپه وه   دے لکه نمر پیر مراختلے
جهان واره دے له نوره   هنرونه دے لاپیژاندلے
د شیطان په نفو ته درو می   دوی د سر عقل خوړلے
د یقین باند دے شپه ده   په کمان دے ایمان بانلورلے
نورچه جوړه په دریاب کښه   دریاب خپل موج وهلے
که بهیر ی تر ابد ه   موج خپل دریاب نیولے
تجلی رنل په رنل شې   چه له دریاب نه دے وتلے
نور یو کچل دے   دے د وحدت په ملک کرلے
په خپله دے زر غون کره   بیاله آفته دے ساتلے

د نور صفت چا ندلا

احمد له محبت هڅه ولے

نې نون ولے بیا   صورت د نون وو پنخوا
نون نور اول وو   د صورت ټکي له نونه کره جدا
په مثال کښه هغه نور ایم   هڅه شو که غرو د دے شو تر ملا
نوت په لیس و په دوو   د صورت الیس نور کره هویدا
له امر ارواح مراغه   په بوستان د نور که تماشا

عالم له نوره پید شوے د قدرت داسره له خدای

نړۍ احمد له نوره پوره شوم

اوس شاکړم سر بڼا

و وحدت یکانه ګیانه له مثل بیکانه

صفات د لعل شعاع لعل شعاع یکانه

دو ګانه په ذات نه دے د اے خوے خود یکانه

صفات د ذات خوړیونه معرفت ے نه ګانه

بیرون له دهره تسلسل نرمانه

نن ے نوم نرمانه صباح له دهره یکانه

دهر برقرار دے تصویر ے نرمانه

نرمانه مدت نوم له شے شے فانی نوره نام نشانه

مدت په شے پوره تر ے چه شے نه وی مدت نه پاته

نرمانه به فانی نه شے فانی به شے په بل صفت یکانه

په قدر خیل پوهینی

احمد په قدر څه پوهینی بیکانه

ه همدم نرمانه د که نیست و هست یم همدم

نرمانه هستی په هست شوے نیستی نرمانه جام جنم

چه ګمان له میان ووت عشق د یقین لاره کړه یم

لکه کل کم غنچه خلاص شرپا تاو کړه شبنم

که سحر نرمانه وصال دو وصال عرق و کړه له سم

بلبل چه په کل راشی په وصال شرپا کړی له غم

د بهار تل باقی راشی سحاب
چې بلبیل ووتی د کلي له ماتم
هميشه چې یاس دیني
سینه پاره سترگې پرینم
ددوی د پاره ژاړی
چې په وصال تل د حجر د مرځ
د وصال خوبه شیې دی
که درست عمر دی دهم کم

په دُنیا کېنې سخت ساعت دغه

احمد ده خوک و نشی ست پلم

لږ له اصل روحاني یم
په صورت کېنې رغیدل لکه نیم
خه شو که د صورت خال شوم
کېنې په اصل لامکانی یم
نن صورت نه ما وطن دے
په وطن کېنې بے وطنه وطنی یم
وسکه اصل ے دیر یادېږي
چې په اصل یک جانی یم
د غفلت تیاره له مخه
که فنا شی نه نور ظالمی یم
نړه آشنه لره یکم خم
دا ے نشته چې فلا نی یم
که د عشق په میخانه هم
د کفر په بیتخانه یم

راښه نړه ستا در حیدایم

خه شوقن که احمد شاه درانی یم

عمر اراده و کړه
له علمیته ے کړه کړه
قدرات ے و کړه
له نیستی هسست ښکار کړه
هست به نیست شی
که هستی ے ورښکار کړه
دده اصل له پوره
نن حکم داو عده کړه
تخن اتر ب ایگو
فهم په د افکر سره کړه
که له اصل د باند دے
ته سر نه ادور اخله کړه

۱۰۰

خپل اصل بد موک
د حق و نور ته اړاده کړه
احمد و خان و نه و کور
چې ستا خټه چا جرړه کړه

تی یو اکبر دے
نړۍ ساته له غیرو
ستا هیم حجت نشته
در سول حکومت لغو بڼه
د عشق په لاس دې دروه
که شاه من خیل الوړید
غیر تنک ناموس پرېږد
تو له عشقه خبر نه دے
که په دامیو خبر نشته
اصلي وطن به بیا مو
ته زما خبره لغو بڼه
چې د عشق په لوه کښیږي
د سیم و نر مینه پرېږد
د دے هس دینا هوس کړه

د هر چا د نړۍ خبر دے
که د صاف د نړۍ دفتر دے
چې راغلي پیغمبر دے
چې نه منی کافر دے
بے له عشقه لوی خطر دے
ولې په عاشق د تل نظر دے
که د وخت هوس اختر دے
چې بے مثله عوض کوثر دے
په پرېکړې سر سحر دے
که غوڅ کړې د شیرین مر دے
چې د دنیا عمر ناز دیکر دے
د هغو نظر چې په سیم نر دے
چې آخر کوچ بے خبر دے
چې پس له تا د بل پرې اختر دے

که هرڅو نصیحت وکړه احمد
د دنیا سره په غوږ وکړه

څنگ د بایلو ما پتین کښ
خوره پاستری له باجنې
خپل نصیب درته پیشه کړم چا
غیر د نړۍ د عشق په مراض کښ
چه مانیکه د باقی مثال آتن
هغه به تیرشی د اصل له پتن
کزه روح د وخت د باغ منې
د کمانه غیر کړم لرې یقین بن
د مقصود پری به وویښ له اکلن
په هغه تل د معنی وی کښ
غه څوک د نفس یې د باسې لکښ
کزه نړۍ خبر کړه له سجن
ملک به خپل کړی د بنه او بآ لهن
د خواری جامه ته واچره سنگن
له بنو بنه عزاره احمد شا

بد سپک کښه تر بن

گر بمیرم درینجا عشق کفر باست
وز نور ایمان پر مې دهن باست
یا فتم لوح وجود عدم دفن باست
دو کون رو د عشق سر پرده مکن باست
عشق گفت سر پرده عدم جو عدن باست

د انزل له بنه پر بن
د ناسوت په ملک چورنی
اصل دے کزه کوږ وو
غافل اصل بیل کړه لما تینکن
روح د را تلو په لار روان کړه
چه ده مثال ته ځای راعی
د امثال دے د روح علم
خپل کمان په ځان بلا دے
که یقین باور د یقین شو
د مقصود پری چه مومی
چه د معنی ضعیف والی
ارواح طوطی څه وینې
ملک خپل مکښه نادانه
بنه په بنه لباس تیریدې

روکه زویم میخانه وطن باست
چونکه اسلام جویم میخانه زویم
ترک د جود زویم از کسکه عشق
مظهر بنانه از جلو د وکون
د صحرای عدم سر پرده عشق

له یقین کول. سکینتل. که کښه پیل. اتنه پیل. که کښه. له منزه. سپر. نه معشورته.

از وجود دو کون کان آمد قریب اصل مرکان در عشق در عدن ماست
 احمد بیات دم بران کاک نیم
 نیستی ما هستی شکن ماست

نړۍ که چیغاړونه د بهار په نړیو ځلون،
 که هرڅو لری خارونه په سینۀ نرادی پرهارونه

دغ به نه کړم له ادب یار حاضر په شنه خالونه
 مخ صبا ح سترکے ځلونه عجب نریب کا رخسارونه
 نړۍ ۛ یوسا نر مارې

عجب ذوق و تماشه ده ! برابر ځیرې بنایسته ده
 په قند سرو استاده ده خوله ۛ قند غنډے خوږه ده
 نړۍ نرور که له جلب

نږ ۛ سرو ۛ نرلف ۛ شب په عجبو کینے عجب
 تر عجبم تر عرب یو نور ده نر مارې
 په حسن نړۍ باسی له طلب

نږ ۛ سپین په شنه خالونه ورته چری مین نړۍ دونه
 په داسوی جیغرونه پرے یینی په دا دا غونه
 نړۍ ۛ و کینس له لږمونه

که په نړۍ کړم ارمانونه ارمانونه نسوی لا سونه
 د دلبر تند خوړیو منه چه هېثم نه که روزگار دونه

نہاؤئے و کینس لہ لہ موہ

سپینہ خولہ دِ سِراؤرہ   سپین غایتونہ شکر لاه

در قیاب بیبری و اویره چه تل لار نسی و جاسه

عجب را غلہ چند نر لیلیہ غارہ

کہ ہر خوکیم میں توبہ نہ آرام کو نہ خوب

میں ماکرہ لکھ چوب   یہ دا اہسے رنگ زہرہ توب

احمد: آخر پاتے د دنیا کو

متن یا رمزما یونے وہ نہ پڑ نہما

عشق یو ویکارزما

عجیب مزیدار دے حصار زما

ساکر ساکر دے   دز پو نہ رہ خبر دے

ماسوے کھردے یارہفہ دے نہ دیکر دے

محکم دلائل سے مزین و متنوع ومنفرد موضوعات پر مشتمل مفت آن لائن مکتبہ

نہرو نے دو حالت پہ مہم مست
ننگا موس پہ لینو ہر چہ ہست

نزه د فحیم لکه طوطا شکر پرست
مینہ م ذریعہ کور چہ دیہ لست

وَاللَّهُ يَدْعُوهمَ دَعْوَةً مِّنْ لَّدُنْهِ

یو عجیب اشعار دے   د مینوٹر پوچھیاں دے

وسکھ صفت دیار دے   چہ داھئے پہ کوکاس دے

نزولہ مشہد ہے عنہم

دیارِ رلفے تارِ تارِ دی   دمینونِ پروں تارِ دی

غور پیدلی پہرہ سٹا دی   عجب توہرے لکھ مار دی

عالمِ انسانی سے پہلے یہ چھٹا رکھو۔ دیکھا ہی ہے سچا کہ : مین بہ لالہ سرا رکھو، بیگانہ نہ بیاہ خواہی ہو مرد

مږم خړک بے یاره مشنه طم
 چه په زړه ویشته بیدار دی   خشوک په کوکار دی
 په خوله تم په زړه هوښیار دی   په تن بیکانه مخلص دیار دی
 مینه دے دکوی نریا کم
 دیار سترگه خمار دی   رااوښتی په یار دی
 جوړ کولې د کذا سر دی   کور په تاتار دی
 عاشق سروغ مشنه له زخم
 دیار ویلی یار دی   شپه کل سترگه انکار دی
 دده تورے زلفه مار دی   خپیدلی په سر خسار دی
 د ساقی له میو مست
 هم ئے سترگه پر خمار دی   په قد سرو دچمن زار دی
 هم هیکل د چنار دی   د عاشقانو په آزار دی
 غم چمن خال ئے کلونه
 که نکهم مینه   هر کور به بنایسته لرینه
 داده دلبره نارینه   بے واکه زړه وینه
 احمد بنایسته ده خورتنینه
 نارے خو کوے بلبله   زړه د وچا وده کو ټکله
 او که خبرے له کله   چه خزان پرے یاسته پبله
 حکه چیغار که تل تتل
 نن سحر دے   په زړه ساعله یار دے
 یو دند و کار دے   له خوربه خوابه بیدار دے

احمد نکه بلبل په پیغام دے

که د نړۍ کوکار دے یار د عشق بیدار دے
د مین په یار دے خشرو که په دین خوار دے
دے کحل دلاله نزار دے

د یار مینه مشکله چه ناز که ده له کله
لکه داده تازره وله چه بے یاره دریځ له
احمد مینه دې په غلا کله

د یار په مینه نړۍ یم لکه کب په او به یم
که هر خو پټ په خوله یم د دے لا مکان مرغۍ یم
احمد پاپریزده په لاهوت عین نړۍ یم

عواړه له خداۍ دلربا په ډیر حُسن محبوبا
چه همیشه والی دانرما د نړۍ سرد صفا
سراته سراکړه و ما

په غم سینه کباب تل سوځی بے تاب
چه یار پسے خراب خه وایم له دے باب
خو به صبر کړم دوا

نړۍ سونری د جدائی له داغ جدائی سره پر ییاسی داغ
بادد کلو خبر راوړه له باغ چه به کله عطر ورشو له داغ
احمد شاه روح تانږ شلی یاغ

په خبرد موشکاف بیهوده خو کړی ناالضاف
اول د نړۍ سینه کړه صاف چه د نړۍ سینه کړه صاف

د یقین تور به ووتی له غلاف.

که خبر شه له طریق   د زړه یقین به راشي له تحقیق
هره وینا به د زړه کره تحقیق   خلاص به نشي نفس له حریق

جهان به ویخه قاف ترقاف

یقین د زړه دے به ادراکه   که سینہ کره نه غیر و پاکه
هره چار به به سړیا که   د زړه به نور به تماشا که

احمد شاه چه د مخ لرے سره که

داوړه اے غافلہ   ولے ناستے بے حاصلہ
د عمر قافلہ تللہ !   د عمل غلہ د هیڅو نه کرلہ

احمد شاه خان به خوا کرې تل تل

بے یار نفس حرام   ولے ناستے ناکام
یاد کره له مدام   به یاد کره خوشنماد

له زړه مشه به آرام

که خبر شه له بدنہ   زړه دکهل دے له چمنہ
کره ستر کے روڼی له ترتر   چه خبر شه له میڼه

پته نه ده کهل اندام

که و د زړه خلوت وو   دا خلوت د نصیحت وو
کرنه بحث د اشارت وو   اشارت لے معرفت وو

احمد شاه خبر شه له دوا

د نفس په غولہ مکړه ابله   خپل مقصود غواړه مکړه
خان باسه د نفس له خه   د عمر لاس کر ته

خه امید کوے ترکه

د دنیا عمر تیریدې غافل پر هوسیدې
کم نادان په دانا نیریدې چه شیرین عمر تیریدې

احمد شاه مقصود غلام له الله

د بړس قطار زنگیدې په نړۍ م اور لکیدې
میں قبله بیلیدې نړۍ مینه نه سھیدې

د فراق او بچۍ تو یمنی

احمد شاه د بیلتون په نړۍ خوشیدې

خ کړه و ماته بے تاوایم و چاته

شره لے ده و تاته بے تاملینه ده میراته

شوکه به خربش وی بے له تا

تل ساقی ده الغیاث عجب باقی ده الغیاث

هم فراقی ده الغیاث سپره په ایراقی ده الغیاث

احمد شاه به د لے نه کوی ثنا

مست بے سرواج بے فروالہ احتیاج

خولہ وړی له باج عاشق و مړه تاراج

خلاص به نه شی لا علاج

که خبر شی تر مار و د عشق له بنه فتوح

ته به نفس کړه مذبح و غفلت تیاره بنه د لے صبح

نور به ته بے محتاج

که دینا در باند شوخ اور بنیتیا دلیل تر شوخ

په اصل له خوارته کلونځ په کمان د سروچ کړه لوڅ

احمد شاه غافل له اصل بد مزاج

دارلر باده راغلي مر حباد

د دودو کولو شهاده د عاشق په سر سوده

بے عاشقه تور د چاره

دېمو بنه وينا لديد بڼه وينا په ښو لکي لديد

دېم مزاج لقمه لديد له نر کام خوند نه وکا لديد

د دتيا خوند بے بنياده

خړه به خه واييم دلدار سينه ځي وښو بے پرهار

تاس ځي وهم بے کاره کله به راځي شي باد سحر

احمد شاه ديار مينه کنړه بلا

خړه د سوله کدا نره مينه کونل کړم له آواز نه

خه واييم له ديه راز نه د خون خوي د ځي له با نره

احمد شاه معشوقه کله کوي سا

د آشنا غمونه راغلل بے قيا نړه ځي وچاودله وسواس

نادان به و مري له هراس مکرهم دوشی د پاس

کړه نشي بے حواس

خړه وځي او تر شه مسافر په دا سفر شه

کېنه ياد ځي بڼه بشر شه چه له خانه بے خطر شه

نړه له مينه مه جار باسه

ديار مينه خلاصه ما کړه له خلاصه

سینه له نرنکه خلاصه عشق شاکرم له رهاصه
۱۰۰۰

د عشق له بنه نیا صه غیر مینه کړه مقراضه
فیض به موه له ریاضه مان په خلاص کړه لامراضه
نفرته پریدو ده له غناس

له دنیا مکره اختلاط داد نیا نانی سرباط
له مینه مکره احتیاط مینه نه تم توکجه خطا
احمد شاه مان خلاص کړه اختلاط

مینه نړۍ نسی په وعظ مینه نړۍ له مینه منع کړې وعظ
که مینه واک په وعظ واعظ په خپله کړه په وعظ
مینه کوښه نشی په ختا

نړۍ مکره سامع په قدرت ددی صانع
په عمل ۱۰۰۰ مراجع چه خبر شه له نافع
احمد شاه په داهمت شی مراع

شمس و قمر د درست جهان ۱۰۰۰ یار رسول
هم ۱۰۰۰ دین نر مونږ ایمان ۱۰۰۰ یار رسول
د خدای په لوی ۱۰۰۰ حبیب قبول په نر مکه په آسمان ۱۰۰۰ یار رسول
دا شرف دده له خدایه چه مهتاب غوندې تابان ۱۰۰۰ یار رسول
په دوه کونه ۱۰۰۰ سرور کړه
حکله سر ۱۰۰۰ سروران ۱۰۰۰ یار رسول

شره تر اری نر موند و تاته   چه دهر حاجت امان ئے یار رسول
دافخر ستا و اُمتیانو   دماضی اُمت خا جریائے یار رسول

نفس شیطان رے رے کړه

کرم کړه زمونږ پاسبانکے یار رسول

جنت امت دواړه نا نریزی   چه مهتر د درهست جهائے یار رسول
چه دحبیب کله دحبیب دے   نن ددرهست جهاسامان ئے یار رسول

زړونه هراوی غوندے کلونه

دآب حیات باران ئے یار رسول

هلال له شرمه دده خایه کیږی   مخاخر ابرو کښائے یار رسول
چه د محبوب د عشق صفت شی   ته سرد عاشقانه ئے یار رسول

احمد ستاد قدم خاور ږی!

که قدم خاور ږی رازان یار رسول

مُرْبَاعِیْلُ

یا سرے سرے کہ نرہ پورے وږے
داستاخذ تک په نرہ وراسته شو
آشنا به کله لا سراته چورے
تو خیکرے ختله پورے سراپورے

سحر سحر دے وقت د سحر دے
که تهیه دے دلبر د تلو که
نرہ دے له غمه گویا په دار دے
نرہ دے کباب غوند په اور هلا دے

سحر صباشه وقت صبح دے
داشنا په غم به وکله د ووب تهیم
نرہ دے د ووب دا شنا په غم دے
چه په نرہ مین د په جهان کم دے

سرايشه سرايشه نر ما دلداره
غم د پلور دے له غمه واخه
یو دم غم واخه له خپله یاره
چه وږ دے مور شې ستاله دیدار

نر دے په مینه دا شنا تو رکړ
هیڅ تسلی دے په خه دنر د نه شې
آشنا سراپور د مینه اور کړ
غم دیار زه دے لکه تو را سکور کړ

غم دیار وینم لکه بل اور دے
بل خپله یاره په خه سر و زکار شې
نر دے کباب شه لکه تو را سکور دے
بنادی بے یاره د غمگی کور دے

که ژاړې ژاړې نړۍ ته ژاړې   تلله آشنایه راڅخه غواړې
کله به دین و مقصود نصیب شي   چه په دین ې نړۍ ته ویاړې

نړانده ته چور قطار قطار چې   په هواد نړۍ کې په خټه کوکار چې
له ولایته راغی په بیارته   اوس بیارته دروې ته چیغاړې

چوې چوې دنړۍ نړۍ ونه پېښه چوې   نړۍ ته لکه تې نړۍ ته ځوې
کله به ې ستا په وطن زړه میشته شي   چه مړه شي وې سترگه په غونو سوې

نې دینایسته کوږه تر دینایسته کله دې   نړۍ ته که بلبل دې بیارته کله دې
مینه به وکړه ستا په کله نه کړم   د مینه نړۍ ته د شین ستا په کله دې

په نړۍ ته د اوښو حبابونه   چه لریاد شي د آشناسنه شنه خالونه
که هر شونې زړه صبر وړم رانه صبریدې   اوس بې واک شو د اوښو بارانونه

پاس په نړۍ ته د آشناسنه لږ د امونو   له هر لوري په پکېښه نښلی نادان نړۍ ته
نادان زړه چه بیاله نرغور را جاسر باغ   نه خلاصیدې د قسمت له نرغیرونه

اوردې که پراته دی په سرو شونې لیزوانه   نړۍ ته په اور و سوه د چانه سړی لاسونه
تل تل م یادیدې د آشناسنه د ځلو نه   باد د سحر راوړه له خپل یاره پیغامونه

نړۍ په پخواک دواوسن واکه له مادر دی
دم یادوی لمر ته دیار دغځ خالونه
هڅ په په لاسن وونړی که هرڅو سعی تلاش کړم
نرکه په دیدن دیار شندم سروالونه

بیاییا که نړۍ په بلا که
نړۍ دهرسی به غرنۍ لیسې چوی
په بیایان سرشوم بې خوراکه
بنکارۍ له سترگو که بل جبراکه

هرڅوک چه دوه سره خپله یاران و
دو فاکلونه چه نرغونه شی
د اغیار په سترگو کی بنکاره مارادی
د محبت به پرې تل یاران وی

چه نړۍ ستا په محبت رنځ دی
که په خپل یار باند دیار نظری و
دا اغیار هکله را سره جنګ دے
اغیار په زړه کیږه ورته پلنګ دے

راشه دزهر نړۍ د درد منده
د وصال نعره به لاکله ماورم
هجران دوسوم د عشق په تنده
چه پر لیشان خاطر په پیر شی خوهر منده

توره توره د عاشق لکونه توره
جهان د قول سره ایره کړ
بله مه دای د بیل تانه او سرا
لا خبر نه لې له خپله نروره

که ته خبر شته نر ما عزیزه
خپل که پر دے دے ته یو دے
د دنیا کی له فهم تمیزه
دا ده په اصل کیږه بے تمیزه

که شته خبر د نړۍ له رازه   شته به فارغ د دنیا له نازه
تمام جهان به ورته سوراوړشی   به د آشناله سرازه نیا نازه

در قیاب خبره ده په نړۍ ستم   د آشنکه ستم ره په یار کلمه
ته له جهان ورک شته سرتیب   که په حان خوشبوی په نړۍ ترخه

نړۍ ته همیشه چه داد او فریاد که   همیشه په نړۍ کینه دخپل یار یاد که
نړۍ به کله لا دوصال مرغه شی   خو به هوالا ستار د هواد که

په نړۍ څه راغله ترره بلبله   چه دکل تنه همیشه ویکله
خزان را پرې یاسته دیاغ کلمه   په ارمان ارمان سره تر د الوتله

نړۍ چه همیشه نعره په سحر لرم   به یار به نه یم دلبر لرم
اوس نه هیت لورې را ښکاره نه ده   حکه او تر پښه نړۍ او تر لرم

د آشنه مینه څه تیره خنجر ده   د نړۍ په حال څه د خنجر سر ده
نر ما د نر خم مرهم به وکړی   نړۍ خپل دلبر کیم د تنګ لبر ده

روژه روژه ده عجب روژه ده   ورځ ته ده سخته ما ښام روزه ده
کله به تیره میاشت دروژنه شی   په نړۍ څه د لوبې ډیره غلبه ده

۲۳۲

راشه راشه اے زړه مهينه
احتياط كړه زړه كور په دلا سره
رقيب د بنسټ د لاره وهينه
چه بے پوښتته سر پر كيوينه

د ان زړه نه ياد كړه د صخره غرڅه دے
يار كڼه خپل يار ليد له نه دے
پر ټپه پوهېږم ترڅي په څه دے
چه بيلتانه ترڅم ټپه په نه دے

چه څوك خبروي نه ياي ټپه سرسي
همه كارونه د خدايي په داد دي
كم نړوي د پلاس ترڅا په سرسي
څوك څه تير شي څه تر پايه سرسي

چه په خپل نړكي ترهيري الغياث
بے له تاچه اُميد ه رته پاتولنشي
بے تا څوك به ټپه د سكيروي الغياث
په غم بيا به ستانظيروي الغياث

زړه كې اے اووت له كل سراج
نړه كې نه ياي له كار ه و يو ست
د يار د تر لفر يده تاسراج
اوس شه قانع له احتياج

اے د عاشق نړه كيه صالح!
دقت د دغه دے كه څه تدبير كړي
سراسر ورشوله جو اسراج
له ځان كار ه د غم شامراج

كه دوسر دے دوسر كې آشناي دوسر دے
په بل هواد كه آشنا بيا نه موم
نړه يسه حبه نړه دے سر څو سر دے
نړه كڼه بې ټپه سر نړي صورت تولا دے

اوس ياران که تېکان دی په نړۍ غلۍ په خولۍ به خاندی
کل تد بیدرۍ په ذریب دے لاف دیار د میښۍ کاندی

نر لږ دیار دے بیا تار په تار دی نړۍ پر دے پوهیږم نرندي دینکار دی
بیا به دیر نړۍ پر باند ښکار کړی تاجوړی کړی په دغه کار دی

مراغله په مخ اوسنکې قطارونه اندیښنۍ دے په نړۍ خرڅ دی خارڅ
دآشنا دیدن به د خپل مرهم که که د روغ د نړۍ شوی داغون

نړۍ که دے هرڅو آلا بلا که دلبر که کجورم خپله رضا که
نړۍ که دے ژاړی دچا به غه وکه خپله رضا د خدا دے په رضا که

نړۍ دے زخمی دے که فز یادونه نسی بے تاخوک د غرض لاسونه
که ته په داد و نر هیدو سر دے دس ښکاره به کجورم د نړۍ داغون

یار که هیرڅو جوړ و ستم لری یار په پټه په یار دړه خم لری
په نړۍ پور دهم خپل عاشق دے خشو په خلقو کیښۍ پر نظر کم لری

دغم د مراغله په ما فوجونه تاخت و تاراج شو د نړۍ کورڅ
اوسنکې نړۍ ناست تش خالی کو کهلیم حم په آشنا پسۍ بزم قدمونه

توبه توبه شه د عشق له درد څه
چه خپل یار وینم په خپلو سترگو
چه تل ټل ټل کړم له آه سره
سینه څه ډک شی د غم له کړه

اوس تاد که ډیر والی ترماڅه بنه د
له هغه ورځې چه له تا جدا کړم
چه دیار له غم څه سینه پامه ده
په سر څه الینه د غم اړه ده

نرما په غم که دا څه تیریدی
اوسنکې له سترگو څه په غم روانی
بهر د نړۍ څه په غم بهیږی
که د نړۍ دین څه سراج لیدنی

کړانه د زړو ساتنه کړانه
هنر چه تر څه د خپل یار خندی کړه
که غم دواخت په سیر آسونه
بخږه څه یوړه له خپله ځانه

زړه که نرما د چه ډیر زهیریدنی
چه خپل دلبر څه سراته په یادنی
چه خپل آشنائے تل تل یادیدنی
له دوز سترگو څه اوښه تویږنی

اے نرمانه برگی هلاک څه
څوکل نار څه وځی د چاپر څه شی
بیلته څه په تا خپله تشه خواکې
د نړۍ څه خپله د څه تسلی که

هر څه په کل د څه کلاز اسد
په پستان بې یاره زمانه سترگو
د یاس په غم څه هېبه پکار د
هر کل څه مات که نظیر خاړه د

سبحار سبحار دے وقت دسکھا دے
نرہ کے نرہ ما په غم دخپل یاسر دے
هغه نرہ کے چه په یاد دیار نه وی
نرہ ته مه بوله په سیننه کینه خا دے

نر دکل تر چاپیر خالونه دی
دویم په غاړه دے سره سره لعلونه
که بنه نظر دے پر باند وکی
پر پودلی د عشاق نر دونه دی

دلالت په سره کورم عجبا غوډی
د بلبلا نر پر دے چیغامر دونه دی
جاسر شه عاشق تر هغه معشوق
چه د معشوق په نر دے داغ پر هار دے

پر دے عجب کورم لوه لوه غرنه دی
یکینه سره شنه سر نکار نک کلونه دی
که تاسه وپوښتی تور دے بلبله
خوږی کلونه په دوی داغونه دی

نر دے نر دے کورم خوشحال دے
دیار په لور درومی په عجیب خیال دے
د آشنا په مینه کینه دار نک مست دے
چه که به حال کله په حال دے

لر غله لر غله په نر دے بیا د آشنا مینه
بے اختیار دے د نر دے رستی شکوینه
په همداد که لیسے لایم بیاسه نه صوینه
ثقه عجیب دے که دے نر دے له غم مریینه

ختم شد

کتاب ختم شریہ دوشینہ یارانِ مومن بہ جو تاسودے
 پہ آخر روح دے روڑے سنہ و وھزار و صد شخصتِ سید
 چہ یارانِ حبلہ بیلیری پہ حقُ شانِ نرہ کہ غلیبے
 آرام و ربانہ دے نہ دی بیاپہ صبرے تسکے
 احمد پہ دُعا یاد کری یارانو
 چہ پہ کارے شہی پہ روحِ غہ جو

داپور تینے د دیوان خاتمہ ے د بے
 نرہے نسخے نہ لیکلے دہ -

7554

WAB

WAB